MERCENAR

34 WAR HUNTER WAR HUNTER WAR

DICK STANFORD
Represiune în Caraibe

Dick Stanford

REPRESIUNE ÎN CARAIBE

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura Z 2000
1999

CAPITOLUL I

Hidroavionul descrise un arc de cerc apoi îşi începu coborârea spre apele calme ale micului golf. În sfârşit pontoanele atinseră suprafaţa lichidă şi alunecară în direcţia plajei. Aparatul aluneca lent spre debarcaderul situat la o distanţă de vreo sută de metri. Hunter sprijini ţeava pistolului Beretta în gâtul pilotului.

— Sfârşitul călătoriei, Grimaldi, îl anunţă el cu răceală. Omul înghiţi în sec, mărul lui Adam lăsându-se cu greu în jos sub oţelul rece al pistolului negru.

— Nu înţeleg, domnule Vinton, zise el cu o voce timorată.

— Ba da, îi zise Hunter. Când motorul se va opri, vei muri. Apoi ridică un binoclu ca să privească mai atent plaja şi remarcă un panou mare:

GLASS BAY RESORT
Rezervat

Dincolo de debarcaderul digului se afla un mare parc amenajat precum şi o casă mare în stil colonial, cu două nivele şi verande. De-a lungul plajei se înşirau mici cabane foarte simpatice. Pe nisip se afla lume în costum de baie. „O lume masculină”, îşi zise Hunter ironic.

Alţii se plimbau în parc sau stăteau lângă balustradele verandelor. Doi bărbaţi, îmbrăcaţi în alb, aşteptau la capătul digului pentru a lega parâmele hidroavionului.

Ansamblul scenei părea cât se poate de nevinovat pentru un turist.

Dar Bob Hunter nu era un turist.

Nu se zărea nici picior de portorican la orizont. Nici vreo femeie. Nimeni nu se distra. Cineva se ocupase special de această înscenare ratată. Nu avusese timp să pună la punct detaliile. Hunter zâmbi. Lipseau accesoriile.

Remarcă în întunericul unei căbănuţe strălucirile unui reflex metalic; probabil că era vorba de un telescop pe care căzuse o

rază de soare tropical. Remarcă şi umflături sub prosoapele de plajă ale „turiştilor”, umflături care semănau în mod ciudat cu carabine sau cu puşti.

În timp ce hidroavionul se apropia de dig, unii dintre oamenii aflaţi pe veranda de jos coborâră treptele ca să dispară în marea de verdeaţă din jur.

Glass Bay era o mică fortăreaţă, care se pregătea să primească un intrus nedorit care se dădea drept un om al Mafiei.

Se apropia momentul demascării. De mai multe ore, Hunter înţelesese că micul său joc nu mai mergea. Acum trebuia să plătească preţul pentru acea ieşire îndrăzneaţă pe care o făcuse la Las Vegas.

Număra fiecare secundă. O singură greşeală, o aşteptare mai mare cu o zecime de secundă ar fi o însemnat moartea.

Pilotul schimbase de trei ori aparatul cu Hunter. Era un tehnician foarte abil, dublat de un mafiot care cunoştea toate subtilităţile zborului ilegal, al evaziunii aeriene. Totuşi această situaţie nu oferea nici o portiţă de scăpare, se putea citi foarte bine în privirile pilotului.

Îşi drese cu nervozitate glasul şi zise:

— Ascultă, Hunter, asta face parte din misiunea mea. N-am nimic cu tine. Respect ordinele, atâta tot.

— Mda, zise Hunter.

— N-am ştiut că eşti tu până la Nassau, la ultima schimbare de aparat. De fapt nu eram deloc sigur. În fine… nu mi s-a spus. Mi s-a spus doar să aterizez la Glass Bay în loc de San Juan. Aşa am înţeles că se întâmplă ceva.

— Evident.

Tipul se agăţa de viaţă.

— Trebuie să mă crezi, eu nu fac parte din complot.

— Te cred, mormăi Hunter.

Din fundul cabinei se auzi un zgomot înăbuşit. Contabilul nu avea nici el chef să moară. Se ghemuise lângă genţile pline cu dolari şi tremura din toate încheieturile.

— Nici eu n-am ştiut, domnule Hunter, se tângui el. Vă jur că n-am ştiut nimic până adineauri.

— OK, ieşi aici, bombăni Hunter.

Contabilul speriat îi aruncă o privire plină de speranţă.

— Chiar aici? zise el.

Hunter încuviinţă. Capătul digului se afla la vreo cincizeci de metri.

— Singur. Laşi banii, adăugă el.

Apoi se întoarse spre pilot.

— Reglează comenzile pentru decolare şi urmează-l.

— N-ai să reuşeşti, zise Grimaldi suspinând. Ştii să pilotezi?

— Ai să vezi, răspunse Hunter.

— Dar nu-i posibil. Vor declanşa un tir monstruos imediat ce aparatul va părăsi apa. Nu vei avea timp nici măcar să virezi. Ai aşteptat prea mult, Hunter.

— Reglează comenzile, asta e tot, ordonă Exterminatorul.

Lemke, contabilul, făcu să alunece trapa şi se uită cu o privire îngrijorată la suprafaţa limpede care defila sub pontoane, apoi îşi dădu drumul şi dispăru sub apă. Cele două persoane de la capătul digului remarcară această mişcare şi începură să strige. Pe fruntea pilotului apărură picături de sudoare.

— Gata! exclamă el degajându-se din scaun.

Lumea de pe plajă începu să se agite. Unul dintre tipii de pe dig puse mâinile pâlnie la gură şi strigă ceva spre casă. Un grup mic în costume de baie, înarmat subit, începu să alerge spre debarcader. Grimaldi se aruncă prin trapă şi Hunter se strecură pe jumătate afară ca să expedieze două gloanţe în oamenii de la capătul digului. Aceştia căzură îndoiţi pe spate, trăgând instinctiv şi din reflex. Gloanţele lor se pierdură inutil. Apoi Hunter se repezi la comenzi.

Sosise clipa fatidică. Acceleră la maxim, făcu aparatul să vireze, apoi blocă instrumentele de control. După care se aruncă spre trapa opusă în timp ce hidroavionul lua viteză.

Nu avusese deloc intenţia să piloteze acea maşină acvatică, ci doar să-l facă pe duşman să creadă asta.

Sperase într-un moment de confuzie. Îl obţinuse. Se lăsă să alunece în adâncul Mării Caraibelor în momentul în care un foc susţinut lovea cabina micului avion.

Înotând la adâncime, Hunter se depărtă cât putu de mult. Când ieşi la suprafaţă, aparatul fără pilot atinsese viteza de decolare şi pontoanele se săltau uşor de pe creasta valurilor. Flotoarele raseră uşor plaja apoi avionul luă rapid puţină altitudine, trecând printr-un tir continuu care îl lovea din ambele părţi ale lagunei.

Hunter subestimase importanţa garnizoanei de la Glass Bay. Pentru fiecare armă reperată, Hunter vedea trei-patru inşi care se străduiau să provoace eşuarea acestei „evadări aeriene”.

Traiectoria aparatului deveni evidentă pentru toţi cei care.

Priveau; împuşcăturile încetară la fel de brusc cum începuseră şi oamenii postaţi pe veranda de sus a casei începură imediat să se împrăştie. Hunter văzu pe toată plaja oameni ieşind din ascunzişurile lor şi luând-o la fugă spre marea clădire albă.

Micul paradis tropical avea să devină infern.

Oamenii care se repeziseră pe dig, fugeau acum spre casă, iar în jurul casei, siluete alergau cuprinse de panică spre adăposturile cele mai depărtate.

Hidroavionul părea imobil, suspendat în aer ca un balon de rugby în plină transformare. Apoi se prăbuşi peste clădire la nivelul uşii de sus, sparse zidul cu un zgomot îngrozitor stârnind jerbe de foc imense. Hunter văzu trupuri aprinse descriind arcuri de cerc fumegânde şi ţipetele oamenilor înnebuniţi de durere ajunseră până la el în mijlocul lagunei.

Se uită destul de multă vreme ca să-şi dea seama de pagubele pe care le provocase, apoi se lăsă din nou sub apa liniştită de la Bahia de Vidria şi-şi continuă înaintarea submarină spre plajă.

Nu fusese văzut părăsind aparatul. Văzuse o barcă cu motor îndepărtându-se cu viteză spre ceilalţi doi înotători, Lemke şi Grimaldi şi existau toate şansele ca nici aceştia doi să nu-l fi văzut plonjând în apă.

Deci totul mergea bine... deocamdată. Dacă reuşea să ajungă la mal cu acelaşi noroc, poate că va avea ocazia să se caţere pe celebrul Carusel al Caraibelor pentru a face câteva tururi înainte de a pleca. Hunter se lăsase antrenat orbeşte în această ambuscadă de la Glass Bay. Venise în misiune. Venise ca să ucidă.

*

* *

Harababura incendiată de la Glass Bay nu avea nimic liniştitor pentru Quick Tony Lavagni. Asta îi amintea prea mult de alt coşmar şi îşi simţea stomacul crispat.

Nu că ar fi ţinut la casă, nu, îl durea în cot de ea. Vince Triesta era comandantul şef de la Glass Bay, aşa că Vince ar fi trebuit să-şi facă mai mult sânge rău pentru pagubele imobiliare. Dealtfel, Tony îşi exprimase foarte clar dispreţul faţă de situaţie.

„Să te ia naiba, îi spusese el calm. Oamenii mei n-au venit aici ca să facă pe pompierii. Nu ne aflăm aici ca să adunăm cioburi. Stinge-ţi singur incendiul.”

Şi Vince plecase bombănind furios, făcând gesturi mari, stângace şi imprecise. Ce idiot!

Tony Lavagni venise acolo ca să taie capul lui Hunter. Punct. Atâta vreme cât inima lui bătea, oamenii săi îşi vor păstra armele şi vor lăsa altora grija de a stinge incendiul.

Peste tot zăceau tipi arşi, ciopârţiţi; unii muriseră, alţii trăgeau să moară. Nici unul nu făcea parte din echipa lui Tony. Toţi tipii ăştia din Glass Bay duseseră o viaţă foarte liniştită, huzur fară probleme. Evident, Tony îi plângea pe cei care fuseseră împuşcaţi, dar era mult mai preocupat de Bob Hunter. Avea un presentiment...

Îl agăţă în trecere pe Charlie Dragone, primul său ţintaş.

— Unde te duci, Charlie? îi zise el.

— Să urinez pe rămăşiţele lui Hunter, răspunse zâmbind primul ţintaş.

— Eu încă n-am văzut rămăşiţele astea, răspunse Lavagni.

Tipul îşi pierdu zâmbetul. Îşi încrucişă braţele şi privi spre doi oameni din forţele de la Glass Bay care se luptau cu o pompă împotriva incendiilor, apoi se întoarse spre şeful său.

— Nu?

— Nu.

Dragone străbătu nisipul alb al plajei cu o privire scrutătoare apoi se uită un moment la casa în flăcări.

— Crezi că Hunter nu se afla în avion? întrebă el cu o voce neutră.

— Stomacul meu mă anunţă cu disperare că nu, răspunse Lavagni.

— Atunci cine era?

— Vom şti imediat. Uite-l pe Grimaldi.

Doi oameni soseau dinspre debarcader, dintre care doi aveau hainele ude. Jack Grimaldi, pilotul, îl recunoscu imediat pe Lavagni şi îi făcu un mic semn cu mâna.

— Îmi pare rău, domnule Lavagni, zise el ca să se scuze înainte de confruntarea reală.

— Ai şi de ce, îi răspunse Quick Tony cu o voce calmă.

Apoi adăugă:

— Sau nu. Ai avut o baftă porcească, amice, dacă ai reuşit să scapi.

— Ştiu, răspunse pilotul.

Grimaldi şi Lemke se opriseră lângă *caporegime.* Ceilalţi oameni îi părăsiseră ca să-i ajute pe pompierii improvizaţi pe scena dezastrului.

Dragone aruncă o privire spre casă şi întrebă:

— Auzi, Grimaldi, acolo e sau nu e Hunter?

Pilotul scrută faţa ucigaşului, încercând să şi-o reamintească, apoi privirea îi căzu asupra lui Lavagni când răspunse:

— În orice caz, nu e Gerald Ford.

— El era, interveni Lemke cu o voce puţin isterizată. Rece ca un aisberg. Vedeai moartea în ochii lui. Vă jur, n-am văzut în viaţa mea…

Lavagni întrerupse descrierea spaimei pe care Hunter o inspirase contabilului timorat.

— Presupun că nu mai ai încărcătura, zise el uitându-se la contabil cu o privire dispreţuitoare.

Contabilul lăsă ochii în jos.

— M-a obligat să-i las în avion.

Lavagni se uită la Charlie Dragone şi îi zise ironic:

— Du-te să urinezi pe două sute cincizeci de mii de dolari făcuţi cenuşă, Charlie.

Ucigaşul suspină şi răsuci uşor nisipul cu piciorul.

— L-am omorât sau nu? întrebă el cu blândeţe.

Lavagni se uita la pilot.

— Cum? zise Lavagni.

— N-ai auzit întrebarea? zise Lavagni.

— Tony are un presentiment, explică Dragone. Crede că avionul a intrat singur în casă.

Acest ultim comentariu fusese pronunţat pe un ton uşor sarcastic, dar Grimaldi replică serios şi cu răceală:

— E foarte posibil.

— La dracu’, ştiam eu! exclamă Lavagni.

— Îmi ţinea pistolul la gât. Mi-a spus să reglez comenzile pentru o decolare automată.

Pilotul dădu din umeri.

— N-am putut decât să mă supun. Ştiam că nu va reuşi să ridice aparatul. Vreau să spun că ştiam că era o sinucidere. Nu mă gândeam decât cum să scap eu. Dar aveţi dreptate, domnule Lavagni, ar fi putut să scape. Vreau să spun că ar fi putut să accelereze şi să sară în apă. Aparatul ar fi decolat cu sau fără el.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta, fir-ar să fie! exclamă Dragone cu o voce furioasă.

— Du-te la naiba! se răsti pilotul. Să nu-mi spui tâmpenii despre ce-ar fi trebuit să fac când aveam o armă la gât!

— Gura, amândoi! ordonă cu calm Lavagni.

Făcu câţiva paşi până la marginea apei şi-şi lăsă privirea să

rătăcească deasupra golfului în timp ce o mulţime de gânduri îi treceau prin minte.

Dacă Hunter s-a aflat la bordul avionului când se prăbuşise, ar fi fost nevoie de mari eforturi pentru identificarea rămăşiţelor sale – chiar dacă s-ar fi găsit un cadavru în plus. Poate că nu va mai rămâne decât cenuşa!

Altfel… Grimaldi părea să fi confirmat ceea ce-i spunea stomacul crispat. Ticălosul de Bob Hunter nu venise la Glass Bay ca să ardă într-un avion prăbuşit! Nu el! Asta era sigur.

În plus, Quick Tony se mai confruntase deja cu Hunter Ticălosul. Tony nu se afla acolo decât datorită chirurgiei moderne şi puterii politice a Mafiei. Se gândi foarte serios la asta.

Lavagni încercă să nu ia în seamă fiorul de pe şira spinării. Pentru că n-ar fi reuşit niciodată să dovedească că Bob Hunter se afla la bordul avionului, *caporegime* era obligat să conteze pe situaţia inversă.

Se întoarse lângă ceilalţi care stăteau tăcuţi şi le zise:

— Hunter a scăpat înot. Haide să-l găsim.

Dragone suspină, aruncă o privire încruntată spre casă şi întrebă:

— De unde începem?

— De acolo unde vrea să ne ducă, răspunse Lavagni cu o voce plină de semnificaţii. Tipul ăsta e obişnuit cu jungla, Charlie. Acolo se va ascunde. Îi vreau pe Paul şi pe Duke… şi pe Joe. Spune-le să ia hărţi.

— Echipe de blocare a drumurilor, sugeră Dragone.

— Mda. Şi băieţii care mânuiesc bărcile cu motor, vor avea de lucru.

— Pot să plec acum, domnule Lavagni? întrebă repede Grimaldi. Simt nevoia să beau un păhărel.

Lavagni nu dădu atenţie întrebării pilotului.

— Jack, ocupă-te să contactezi pe cine trebuie. Vreau două elicoptere. Mai bine le ţineam aici după ce-am venit cu ele. La dracu’! De ce nu m-am gândit la asta?

Dragone se depărta. *Caporegime* îi strigă:

— Nu uita de aparate de emisie-recepţie.

Apoi se răsti la pilot:

— Haide, mişcă-te! Mişcă-te!

— Bine, domnule, zise pilotul care plecă cu un pas grăbit.

Lemke se uită în urma pilotului care pleca, apoi întoarse capul spre Lavagni care răcni:

— Du-te să dai ajutor la stingerea incendiului!

Contabilul plecă în fugă lăsându-l singur pe Quick Tony Lavagni, teroarea coastei atlantice, care continuă să vegheze singur apele albăstrui de la Glass Bay.

Ce poveste ciudată... Quick Tony se afla din nou în faţa unui înfruntări cu Bon Hunter. Hunter, Pistolarul, Hunter Felina Junglei. O felină care se afla în elementul ei natural.

Stomacul nu-l putea înşela. Quick Tony se pregătea pentru momente neplăcute. Mda, ce poveste ciudată...

CAPITOLUL II

Hunter se instalase calm în vârful unui cocotier care se afla în perimetrul de vest al golfului şi demontase pistolul Beretta ca să-l cureţe, după şederea în apa de mare, pentru a scăpa de căutările mafioţilor. În cele din urmă montă la loc arma, apoi se ocupă cu aceeaşi atenţie de încărcătoare şi de surdină, după care, satisfăcut, începu să se gândească la situaţie.

Se afla pe teren necunoscut, fără noţiuni geografice. Porto Rico era mărginit la nord de Oceanul Atlantic şi la sud de Marea Caraibelor şi era insula din Caraibe cea mai depărtată de continentul nord-american. Hispaniola, insula pe care şi-o împărţeau Haiti şi Republica Dominicană, se afla la vest – precum şi Jamaica şi Cuba. Insulele Bahamas se situau la nord, Venezuela la sud. La est se aflau Insulele Virgine. Asimilase toate aceste informaţii scrutând o hartă fixată pe perete în aeroportul privat de la Nassau, unde fusese închiriat hidroavionul pentru ultima parte a călătoriei. Nu era mare lucru, dar ştia unde se află în raport cu restul lumii. Mai precis, se afla chiar în mijlocul a ceea ce Mafia numise Caruselul Caraibelor. Şi deocamdată asta constituia o foarte slabă consolare.

Privind situaţia cu un ochi mai realist, Hunter putea să constate că mai avea două încărcătoare cu opt gloanţe fiecare şi altul început, în care mai avea şase gloanţe. Se afla cocoţat într-un copac, era ud până la piele şi hainele ude i se lipeau de piele. Îi era foame şi era extenuat fizic.

La mai puţin de cinci sute de metri, o cohortă de cincizeci-şaizeci şi cinci de ucigaşi scotoceau metodic periferia golfului în căutarea lui.

Avea toate şansele să piară în acea junglă. Şi un mafiot râzând cu gura până la urechi îi va tăia capul, îl va pune într-un sac de hârtie şi îl va duce bătrânilor din *Commissione.*

Asta era situaţia.

Numai că încă nu era mort.

OK, era în viaţă, deci nu totul mersese prost. Fugise de la Las Vegas şi aterizase în mijlocul operaţiunii din Caraibe cu aceeaşi

ocazie. Şi încă nu pierise.

Hunter ridică capul şi privi pe deasupra plajei spre casa care ardea, încercând să se orienteze în raport cu ceea ce putuse să observe din avion. Se afla la vest de casă. La aproximativ un kilometru. În spate avea jungla şi probabil şi o plantaţie cam la un kilometru. Satele de pe malul mării se aflau toate în direcţia opusă iar Glass Bay cu legiunile sale îi bara drumul practicabil.

Patru bărci cu motor patrulau golful şi a cincea adusese o echipă de ucigaşi la capătul de sud al plajei. Oamenii care formau această echipă aveau să „cureţe” jungla până la poziţia lui Hunter. Alţii, făcând parte din grupul principal, aveau să facă treabă de hăitaşi pornind de la casă. Îl încercuiau. Avea în spate jungla şi în faţă marea. Iar mafioţii se apropiau cu repeziciune.

Hunter zâmbi cinic întrebându-se cine comanda forţele înarmate de la Glass Bay. În orice caz, era un om care îşi cunoştea meseria. Şi nu se lăsase înşelat de diversiunea lui aeriană.

Exterminatorul va avea de rezolvat o problemă: supravieţuirea.

Dar un mort nu putea să piardă nimic.

Hunter se lăsă să alunece la pământ şi îşi scoase costumul ud. Nu mai avea de ce să poarte acel costum de mătase. Rămase în combinezonul negru şi luă din buzunarele costumului abandonat obiectele personale de care avea nevoie. Hunter era nepăsător faţă de moda vestimentară, nu-l preocupa decât eficacitatea.

La urma urmelor, încă nu murise.

Când e vorba de supravieţuire, un luptător hârşit se străduieşte să treacă toate avantajele de partea lui, profitând de fiecare detaliu care poate să însemne viaţă, nu moarte. Iar un luptător obişnuit cu lupta în junglă profită şi mai mult de aceste lucruri.

Duşmanii se apropiau. Hunter îi auzea vorbind între ei în timp ce străbăteau plaja. După toate aparenţele, cineva reperase locul unde ieşise din apă.

Rânji şi aşeză costumul ud lângă trunchiul unui copac. După legea junglei, învingea cel mai bun, adică cel mai tare, cel mai viclean, cel mai rapid şi cel mai bun ucigaş câştiga partida – şi nu exista nici un fel de judecător, cinstit sau nu, care să vegheze la respectarea regulilor fair-play-ului. Aici omul cobora la stadiul primitiv de animal uman, dominat de toate instinctele furioase de supravieţuire.

Hunter jucase deseori acest joc şi îi cunoştea foarte bine regulile.

Se ocupă de ultimele detalii, apoi se pierdu în vegetaţia densă în care se integră perfect.

Jungla devenea un aliat.

Începea represiunea.

*

* *

Când avusese primul contact cu Hunter, Quick Tony Lavagni era doar un locotenent din familia lui Arnesto „Arnie Farmer" Castiglione de la Washington, unde avusese un rang destul de obscur şi graţie căruia ar fi ajuns la vârsta „pensionării" fără probleme şi fară glorie.

Dar Hunter schimbase totul, transformase viaţa liniştită a lui Quick Tony Lavagni într-un coşmar kafkian. La început fusese acea expediţie în Franţa, unde Tony fusese gata să moară; fusese dat dispărut, probabil mort.

După care Castiglione fusese ucis în Anglia. Tot din cauza lui Hunter.

Urmaseră rivalităţile între cei care voiau să ia pentru ei coroana lui Arnie. Lavagni nu ridicase niciodată pretenţii la succesiune. Se gândise la asta, bineînţeles, dar se ferise să întindă mâna spre hăţurile puterii. Mai întâi pentru că la vremea aceea era încă slab după necazurile din Franţa; apoi pentru că alţii, mai sus cu o treaptă decât el, se luptau ca nişte animale să pună mâna pe coroană. Oameni de care Lavagni se temea şi cu care voia să rămână în relaţii bune.

Preferase să stea în banca lui, dându-şi seama că va fi numit *caporegime* indiferent cine va fi noul *capo.* Tony îi lăsase să se lupte pe Weeney Scarbo şi pe Big Gus Riappi, virtualii urmaşi.

Dar mai înainte ca cei din *Commissione* să fi avut timp să-l numească pe ales, o bătălie între pretendenţi făcuse noi pagube. Weeney se aflase la New York unde punea la punct o alianţă cu unii poliţişti newyorkezi... Hunter trecuse pe-acolo... Weeney căzuse în capcană la Long Island împreună cu mulţi alţii... nu murise, nu, dar îşi pierduse o bună parte din creier în exploziile de obuze şi se considera că nu va mai putea niciodată să-şi părăsească fotoliul cu rotile şi că nici nu va mai putea să se hrănească singur.

Scena rămânea liberă pentru Big Gus Riappi.

Lavagni se afla la Miami unde se refăcea şi continua să se

destindă când primise un telefon de la cei din *Commissione.*

„Fraţii Talifero rataseră ţinta la Las Vegas.”

Ceea ce voia să însemne că erau morţi sau căzuţi în dizgraţie. Dar fusese reperat Hunter. Îşi zicea Frankie Vinton şi se afla la bordul unuia dintre avioanele Organizaţiei în drum spre Caraibe. Se dorea ca el să strângă o echipă cu care să se ducă să-l aştepte la Glass Bay.

— Da, bineînţeles, cu plăcere, răspunsese Lavagni fără ezitare.

— S-a contat pe această reacţie a ta. De fapt, Tony, ar mai fi ceva ce ar trebui să ştii. Încă nu ne-am hotărât asupra noului şef de pe coasta atlantică. Descurcă-te bine la Glass Bay şi... E nevoie să spun mai mult, Tony?

Această întrebare-promisiune îl lăsase pe Lavagni pe moment fără glas, iar când putuse să articuleze, răspunsese:

— Bine, domnule, înţeleg. Cât timp am la dispoziţie ca să ajung acolo?

— Îl întârziem cât putem de mult fără să ne demascăm, dar ai la dispoziţie în jur de şase ore. Va trebui să te grăbeşti.

— Şi dacă nu ajung înaintea lui? întrebase Tony.

— Atunci îl va primi Vince Triesta.

— În acest caz, aş face bine să mă grăbesc, răspunsese cu seriozitate Tony.

— Ne vom ocupa de transportarea ta, Tony. Formează o echipă şi ia legătura cu Jake Schuman pentru restul. Vei merge cu Boeing-ul până la San Juan, de unde vei lua elicopterul până la Glass Bay. Jake se va ocupa de finanţarea ta şi de echipamentul de care ai nevoie. Ai înţeles? Angajează câţi oameni poţi, dar nu scăpa din vedere timpul scurt de care dispui. Aceşti oameni îşi vor primi banii la urcarea în avion.

Nişte independenţi! Încă o dată i se impunea o bandă de ţintaşi tâmpiţi, nişte Dillingeri rataţi, borfaşi de doi bani! La dracu’! Charlie Dragone se afla la Miami şi probabil că mai avea încă doi-trei oameni destul de siguri ca să formeze nucleul unei echipe serioase.

— Vreau să am mâinile libere, îi zisese el celui care îl sunase. Cer putere absolută în ceea ce priveşte recrutarea oamenilor mei şi vreau să i se spună asta lui Vince Triesta, care va fi comandantul şef la Glass Bay.

— Nu-ţi face griji, Tony, am transmis deja. Acest contract îţi aparţine.

Şi aşa se făcuse totul, cât ai bate din palme. Quick Tony părăsise Miami în mai puţin de două ore cu o cohortă destul de remarcabilă ţinând cont că nu era pe propriul său teritoriu ca să-şi aleagă oameni siguri. Abia în momentul în care se instalase în fotoliul confortabil al avionului îi veniră în minte implicaţiile contractului.

Fir-ar să fie! Era foarte posibil să iasă din povestea asta cu coroana *Lower Atlantic Seabord,* mare patron al întregului teritoriu dintre New Jersey şi Florida. Tronul lui Arnie Farmer rămăsese tot neocupat şi acest scaun august se potrivea foarte bine cu fundul lui Tony Lavagni care, la urma urmelor, merita acest loc în aceeaşi măsură ca oricare altul.

De ce nu? Era muncitor şi loial cauzei de peste douăzeci şi cinci de ani. Doar în Franţa... Dar alţii şi mai buni decât el, îşi găsiseră naşul cu Hunter.

Poate că cei din *Commissione* luaseră hotărârea să-i acorde o şansă, o ocazie să-şi ia revanşa. Da, asta era. Iar tipul care le va duce capul lui Hunter va avea dreptul la o recompensă nemaipomenită – o coroană! Toată coasta atlantică. Tony visă cu încântare la imperiul lui ipotetic.

Şi totul evoluase prost chiar de la început! Nu numai că nu avusese timp să se instaleze corect la Glass Bay, dar Hunter le oferise şi un mic foc de artificii... ticălosul! Se gândise la capturarea lui, dar nu-i trecuse nici un moment prin minte că va fi floare la ureche. Dar Hunter încă nu câştigase partida, doar îşi înrăutăţise situaţia, atâta tot şi încă nu se terminase... Iar Quick Tony descoperi locul unde Hunter ieşise pe plajă.

Pusese un genunchi în nisipul fin de la marginea apei şi se uita pe rând la casa care se afla la cinci sute de metri de acolo şi la înaintarea curajoasă a florei aflată la mai puţin de cinci metri. Plaja prezenta un mic colţ în acel loc şi de aceea o parte a malului nu se vedea dinspre casă.

Era logic.

— Aici e, îi zise Quick Tony lui Charlie Dragone, primul său ţintaş. Ridică mâna şi arătă spre celălalt capăt al golfului.

— A plonjat, nu glumă! A înotat vreo doi kilometri. Ar fi putut să facă mai puţin, dar a încercat să nu fie văzut. Şi ia uite-aici...

Caporegime atinse nisipul cu mâna.

— Nisipul e încă umed. Trebuie să fi trecut pe-aici în urmă cu câteva minute. Pun prinsoare că ticălosul a mers numai pe sub apă. Atunci... asta ar trebui să însemne că...

Se întrerupse şi se întoarse spre vegetaţia care mărginea plaja scrutând-o cu mare atenţie.

Dragone se ridică pe jumătate şi, cu mâinile în şolduri, se uită fix la casă. Încă mai scotea fum. Uneori o limbă lungă de foc ieşea din fum ca să amintească că lucrurile încă nu reveniseră la normal.

— Crezi că ocoleşte ca să ajungă în spatele casei? întrebă primul ţintaş.

— Nu.

Lavagni se ridică şi scuipă în apă. Auzise undeva – nu-şi mai amintea unde – că asta aduce noroc.

— Cred că e frânt de oboseală după atâta înotat. Probabil că se ascunde pe undeva pe-aici. În junglă. Îşi trage sufletul. Ce arme spunea Grimaldi că are?

— N-a văzut decât un pistol. Un pistol automat cu surdină.

Lavagni mormăi.

— Faimosul lui Beretta, probabil. Asta e arma lui preferată, dar de data asta n-o să-l mai scoată din rahat!

Dragone părea îngrijorat.

— Cu cât aşteptăm mai mult... începu el.

— Lasă-l, zise Lavagni cu o voce calmă. Cine are aparatul de emisie-recepţie?

— Latigo.

— Spune-i lui Latigo să le ordone echipelor sale să se pună în mişcare. Cum am stabilit. Şi spune-i să nu se prostească. Tipul ăsta e periculos ca ciuma. Nu trebuie să i se dea nici o ocazie, nici una.

— OK!

Dragone făcu un pas înainte, apoi se opri şi se întoarse ca o fiară sălbatică auzind cum sosea în pas alergător unul dintre oamenii săi, care spuse cu o voce gâfâită:

— Şefule! Am găsit ceva!

Cei doi bărbaţi traversară rapid mica întindere de nisip ca să examineze o cutie de chibrituri udă şi a cărei parte de deasupra reprezenta faţada unui cazino din Las Vegas. Omul explică:

— Am găsit-o în tufişuri la câţiva paşi de plajă.

— Unde e Tilly? întrebă Dragone cu o voce insistentă.

— E acolo, în tufişuri, caută urme de paşi.

— Urme! zise Lavagni cu o voce dispreţuitoare. Spune-i să iasă de-acolo!

Îl apucă pe primul său trăgător de braţ şi-i şopti:

— Ocupă-te de Latigo. Pe urmă îţi chemi toţi oamenii şi îi aliniezi. Dar nu începi hăituiala mai înainte ca Latigo să ne semnaleze că echipele de blocare sunt pe poziţii. Nu uiţi?

— Am înţeles, zise primul trăgător.

Se depărtă, apoi adăugă:

— Nu-ţi face griji, Tony, tipul ăsta n-are nici cea mai mică şansă.

Totuşi Lavagni nu era chiar atât de sigur. Ezită o clipă apoi plecă în căutarea omului care găsise dovada trecerii lui Hunter. Se întrebă dacă nu cumva Hunter lăsase o urmă înadins. Pentru un tip care totdeauna se arătase foarte prudent, asta părea o greşeală foarte stupidă. Dar de ce să fi făcut-o *înadins*?

Mafiotul se opri şi se uită ţintă la golf, dădu din cap apoi plecă. Nu, n-ar fi venit până la acea plajă ca apoi să se reîntoarcă în apă după ce lăsase urme pentru a-i pune pe o pistă falsă. După care să străbată încă doi kilometri sub apă! Nu, nu se putea!

Lavagni intră brusc în semiobscuritatea junglei, unde era atât de întuneric după lumina albă de pe plajă. Frunzişul dens al pădurii tropicale neutraliza toate eforturile soarelui. Doar câteva raze reuşeau să ajungă până la solul umed. Atmosfera era jilavă.

Animale micuţe forfoteau înjur sub acoperişul florei stufoase. Ici şi colo, o pasăre deranjată scotea ţipete răguşite care acopereau pe moment ţârâitul neîncetat al hoardelor de insecte invizibile.

Lavagni se înfioră, apoi înaintă în întuneric, privirea lui obişnuindu-se treptat cu lumina foarte redusă. Apoi dădu de omul pe care-l căuta.

Individul stătea nemişcat, aproape în dezechilibru şi se uita fix la alt personaj care stătea sprijinit cu spatele de trunchiul unui copac.

— Voi doi, ieşiţi de-aici! ordonă *caporegime.* Haide! Ieşiţi imediat de-aici! N-ar trebui să…

Ochii i se obişnuiau din ce în ce mai mult cu penumbra. Tony putu să vadă bine faţa omului şi tăcu brusc. Se mai apropie puţin apoi, dintr-o reacţie involuntară, se avântă spre omul sprijinit cu spatele de copac.

— Fir-ar să fie! izbucni el.

— E Tilly, zise omul.

Acum Tony vedea foarte bine şi era într-adevăr Tilly. Avea ochii holbaţi şi gura deschisă ca să strige. De fapt, nu se sprijinise cu spatele de acel copac. Nu, era legat, având

încolăcită în jurul gâtului o liană care îi rănea carnea şi care, înfăşurată după trunchiul copacului, îl ţinea pe loc. Soldatul Tilly încremenise acolo unde îl surprinsese moartea.

La picioarele mortului, solul junglei era răvăşit, arătând violenţa asasinatului. Lavagni îşi imagina cu uşurinţă derularea scenei. O umbră deplasându-se invizibilă şi fară zgomot prin junglă… şi Tilly întors, lipit de copac, cu liana în jurul gâtului mai înainte de a fi avut timp să ţipe. Da, Tony îşi imagina foarte bine scena.

Şi mai văzu ceva. Era un costum ud, lipit de copac, în spatele cadavrului lui Tilly.

Lavagni întinse mâna ca să atingă ţesătura umedă de lângă cadavru.

— Asta să-ţi servească drept lecţie, mormăi el, aruncând priviri neliniştite spre copacii din jur. Tipul ăsta e periculos. Haide, fugi de-aici şi spune-i lui Charlie că tipul e probabil îmbrăcat cu combinezonul lui negru… sau se plimbă în pielea goală, ceea ce nu e genul lui. Omul nu se mişcase şi părea că nici nu ascultase instrucţiunile lui Lavagni.

— Ce aştepţi? bombăni *caporegime.* Mişcă-te!

— Nu văd arma lui Tilly, zise omul cu o voce tristă.

— Ce avea?

— Un PM.

Lavagni mârâi disperat şi îl împinse pe omul zguduit de cele întâmplate.

Mda, ticălosul pusese înadins chibriturile la vedere. Şi acum îşi mărise arsenalul.

De la un minut la altul, povestea asta se înrăutăţea văzând cu ochii. Contractul începea să reprezinte pentru Quick Tony Lavagni o coroană, da, dar o coroană de spini.

Nu putea să ştie de ce e capabil dacă nu se măsura cu Hunter.

CAPITOLUL III

Din umbră, un om îi observa pe cei doi mafioţi care părăseau în grabă locul crimei şi trecea în revistă toate feţele criminalilor pe care le văzuse; astfel îi veni în minte numele lui Quick Tony Lavagni.

Hunter cunoştea acum identitatea comandantului şef al forţelor de la Glass Bay şi această descoperire nu-l bucură deloc. Acest mafiot din Washington fusese gata să facă să fie încercuit lângă Monte Carlo, de unde nu scăpase decât printr-un noroc. Lavagni avea ceva în cap. Îşi făcea treaba cu încetineala unui satâr de tăiat carne şi avea totdeauna grijă ca să aducă flancurile armatei sale în jurul victimei.

Cel puţin Hunter ştia la ce să se aştepte şi putea să acţioneze în consecinţă.

Lavagni va ordona bărcile cu motor la câţiva metri de plajă, va plasa oamenii în fiecare parte a junglei, apoi va cere celorlalţi pistolari să se deplaseze prin pădure şi pe urmă... în fine, satârul va cădea încă o dată.

În Franţa, Hunter primise ajutorul unui prieten negru care şi el, fusese în Vietnam, primind o mână de ajutor şi de la o superbă actriţă franceză. Chiar şi în Vietnam trăise cu speranţa de a se reîntoarce în propriile linii sau măcar de a ajunge pe un teritoriu prieten.

Unde se aflau acum propriile sale linii? Unde era teritoriul prieten?

Hunter nici măcar nu-şi pusese întrebarea. Acolo unde era, se afla în spatele propriilor sale linii. Teritoriul prieten era acela unde nu se aflau decât morţi.

Îşi înţelegea foarte bine situaţia. Se afla în mijlocul butucului pe care urma să cadă satârul şi se vedea blocat între morţi şi dezastru. Pistolul-mitralieră Thompson pe care îl luase de la ultimul său „prieten” nu avea să-i fie de prea mare utilitate în ultima bătălie de la Glass Bay. Nu exista decât o singură ieşire posibilă. Cineva îi va tăia capul şi îl va pune într-o sacoşă de hârtie.

Instinctul său de războinic se dovedi însă mai tare. Mai întâi, ce gândea inamicul?

Gândea probabil că Hunter mirosise capcana în ultima clipă şi că se străduia doar ca să scape. Ştia că existau o sută de oameni pentru suprimarea unuia singur şi că unul dintre cei mai buni comandanţi conducea partida. Câmpul de bătălie era foarte limitat. Era o joacă să-l încercuiască pe Hunter. În al doilea rând, ce gândea Lavagni? Hunter cunoştea foarte bine obiceiurile Organizaţiei ca să ştie că Lavagni nu era cel care comanda Glass Bay. Fusese importat din Statele Unite şi... dar, bineînţeles, venise cu propria lui echipă de oameni. Probabil că fusese nevoit să-şi recruteze oamenii dintre gangsterii străzilor şi dintre foştii puşcăriaşi ai unui mare oraş american.

Deci asta fusese gândirea la vârful piramidei. Se aşteptau ca Hunter să moară în jungla tropicală, în lupta cu o armată de vagabonzi, în timp ce caruselul îşi vedea de treaba lui.

Nici nu putea fi vorba de asta! Hunter venise să hărţuiască Organizaţia şi să le distrugă operaţiunea din Caraibe. Dacă ar fi intenţionat să se lase suprimat, lucrul acesta i-ar fi fost foarte uşor de făcut la Las Vegas.

Acum avea o problemă urgentă. Trebuia să iasă din ambuscada de la Glass Bay. Şi, făcând acest lucru, ar fi făcut un pas spre ţinta stabilită: distrugerea celebrului carusel.

OK. Dintr-o clipă în alta, Lavagni va da ordin ucigaşilor lui să înainteze. Trebuia să ducă o bătălie psihologică... să-l cutremure pe inamic, să-l întârzie, să-l strivească.

Hunter agăţă la gât pistolul-mitralieră Thompson şi fixă surdina la ţeava pistolului Beretta.

Bine.

Era momentul să treacă la atac.

*

* *

Lavagni îşi stabilise trupele pe poziţii şi aştepta o confirmare din partea echipelor care închideau încercuirea. Pusese o hartă a golfului în faţa lui pe nisip şi se aplecă deasupra ei cu mare atenţie.

— După părerea ta, Charlie, de cât timp ar fi nevoie ca să traversezi pe jos partea asta de junglă? îl întrebă el pe primul său ţintaş.

Dragone dădu din umeri.

— Cred că asta ar depinde de tip. Dar nu cred că e uşor să

mergi prin pădure.

— Mie probabil că mi-ar lua o zi, recunoscu Lavagni. Dar un tip care s-ar pricepe la treaba asta…

— Crezi că va încerca să treacă prin spate?

— Mda. Aşa aş face dacă aş fi în locul lui.

Mafiotul puse un deget pe un punct al hărţii şi continuă:

— M-aş îndrepta direct spre ferma asta, aici. Aş cumpăra sau aş fura o maşină şi aş tăia-o în viteză spre San Juan.

— Cu siguranţă că aşa şi face, zise Dragone. Are nevoie de aliaţi. Cu siguranţă că se va duce la San Juan.

Primul ţintaş îşi scărpină fruntea şi adăugă:

— Dar mă întreb, Tony, dacă tipul ăsta ştie unde se află. Dacă n-are hartă…

— A venit cu avionul, zise Lavagni suspinând. Nu-ţi face griji, tipul ăsta ştie totdeauna unde se află. Ai transmis ordinele mele lui Vince?

— Mda. I-am spus că vrei un raport despre toţi cei care locuiesc în partea asta. Îţi va trimite un tânăr, un indigen, ca să-ţi explice totul. Imediat ce-l va găsi. E nenorocire mare acolo. Tony.

— Au stins focul?

— Aproape, dar e un adevărat dezastru. Ce n-a ars focul, a distrus apa.

— Spune-i lui Latigo să trimită câţiva oameni la ferma asta.

— OK!

— Nişte tipi *ca lumea.*

— Bineînţeles, Tony.

— Şi elicopterele?

— S-a aranjat. Grimaldi. Mi-a spus că le va lua o oră până să ajungă.

— Când a zis o oră? întrebă Lavagni.

— Păi… cam în urmă cu vreo cincizeci şi cinci de minute.

Dragone se ridică şi făcu semn unui om în costum de baie care stătea la câţiva paşi de el.

— Adu aparatul, Kelly, bombăni el.

Omul se apropie imediat şi îi întinse şefului său micul aparat de emisie-recepţie.

Lavagni începu să spună ce voia de la Latigo şi Dragone întinse mâna ca să ia aparatul. Exact în clipa aceea, aparatul sări brusc din mâna lui Kelly, sub impactul un glonţ neaşteptat.

Al doilea glonţ intră între ochii uimiţi ai lui Kelly şi omul în costum de baie se prăbuşi alunecând până la apă.

Ceilalţi doi se aruncară la pământ şi, umăr lângă umăr, scoaseră armele căutând zadarnic ţinta invizibilă.

— De unde a venit asta? şopti Lavagni cu o voce gâfâită.

— Habar n-am, răspunse cu nervozitate primul ţintaş. L-a mierlit pe Kelly.

— Să-l ia naiba pe Kelly! Unde e?

— Habar n-am, Tony. Nici măcar n-am auzit împuşcătura.

— Ticălosul! Foloseşte surdina!

Cu sau fără surdină, oamenii împrăştiaţi pe plajă îşi dăduseră seama de evenimente şi se aruncaseră şi ei pe burtă ca şi şeful lor, scrutând neliniştiţi împrejurimile.

— Am impresia că nu se cară spre ferma aia, Tony.

— A distrus aparatul, nu?

— Mda.

Lavagni se înroşea treptat la faţă din cauza furiei.

— Fir-ar dracu' al dracului! Stăm aici ca nişte popândăi! Ascultă. Ascultă-mă cu atenţie. Strecoară-te spre şir şi spune băieţilor să se ridice la semnalul meu. Eu mă voi strecura de cealaltă parte ca să le spun celorlalţi. Când voi ajunge la capăt, am să trag două focuri. Ăsta va fi semnalul. Spune fiecăruia că trebuie să se scoale şi să pornească fără să-l scape din ochi – asta e foarte important – pe tipul aflat în dreapta lui. Du-te şi spune-le că asta e foarte important! Şi să nu ridici capul!

*

* *

Hunter nu putuse să profite de o vedere degajată a plajei. Avusese impresia că e un om care priveşte ce se petrece în tubul lung şi îngust prin care se uită. Dacă ar fi putut câştiga puţin mai multă deschidere, ar fi putut să-l împuşte şi pe Lavagni ca şi pe Dragone, în loc să se mulţumească cu un soldat amărât şi anonim şi cu un aparat de emisie-recepţie. Totuşi, expediase un mesaj care fusese primit şi înţeles.

Voia să-i vadă cu burta la pământ, cu nisip în ochi şi în gură, confruntaţi încă o dată cu moartea. Şi în timp ce inamicul se ascundea, el profita ca să ajungă într-o nouă poziţie.

Se afla la marginea junglei, culcat pe solul umed în spatele trunchiului putred al unui copac doborât, la adăpost. În faţa lui, plaja se înclina în pantă spre apă. Din locul unde se afla, Hunter nu vedea în faţa lui decât suprafaţa nemişcată a micului golf. În schimb, putea cu uşurinţă să urmărească pe laterale activităţile celor care ocupau plaja.

În dreapta îl văzu pe Lavagni ridicându-se în grabă şi, aplecat mult în faţă, alergând pe toată linia de ucigaşi înarmaţi cu carabine. Acei oameni erau lungiţi în nisip şi aşteptau să li se dea semnalul să atace, să se repeadă spre junglă. Apoi celălalt, cel care era probabil locotenentul lui Lavagni, se ridică şi făcu aceeaşi manevră, dar în celălalt sens.

Hunter înţelese ce făceau.

Verifică încă o dată pistolul-mitralieră Thompson şi calculă unghiul tirului pe care avea să-l efectueze imediat. Luă hotărârea să-şi limiteze eforturile la vreo treizeci de grade, apoi urmări cu atenţie liniile duşmanului.

Oamenii se depărtaseră unii de alţii cu câţiva metri. Va începe în centru după care va vira într-o parte şi în alta. Asta va duce probabil la suprimarea a cinci-şase oameni din vecinătatea imediată.

Era destul de expus pe flancul drept şi destul de vulnerabil în cazul unei riposte din partea oamenilor de pe flanc. Deci, va expedia apoi spre dreapta o a doua rafală. După care, dacă totul mergea bine, va încerca să se eschiveze spre stânga.

Acesta era un plan de luptă în ansamblul său şi totul trebuia să ia doar câteva secunde. Atacul trebuia să fie scurt şi brutal şi să se termine mai înainte ca duşmanul să înţeleagă ce se întâmpla. Dacă reuşea, avea să ajungă în situaţia de zece la unu şi, înarmat cu pistolul-mitralieră Thompson, putea să considere că problema era aproape rezolvată. La adăpostul junglei, iniţiativa îi va aparţine şi se va strădui să obţină un efect maxim.

Îl văzu pe Lavagni ajungând la capătul şirului, ridicând arma şi trăgând de două ori ca să dea semnalul pentru vânarea Exterminatorului.

Ca un singur om, şirul se ridică şi o porni în fugă spre liziera junglei poticnindu-se în nisipul alb. Hunter numără vreo douăzeci de ucigaşi în fiecare flanc şi încă doi în punctul mort al centrului.

Le dădu voie să facă trei paşi, apoi le expedie prima rafală. Tipii din faţa lui fură primii beneficiari ai câtorva gloanţe de 45 mm care le intrară în piept. Fură proiectaţi pe spate, apoi Hunter îndreptă arma succesiv spre dreapta şi spre stânga. Moartea lovi fară milă liniile duşmanului.

Hunter se opri la momentul prevăzut, după câteva secunde. Apoi bătu în retragere spre zona de siguranţă, jungla, lăsând pe plaja paradisiacă morţi ciopârţiţi.

Exterminatorul era deja în drum spre locul unde urma să se

producă al treilea atac.

*

* *

Lavagni şi Dragone se întâlniră în centru pentru a-şi reorganiza liniile la adăpostul copacilor. Opt dintre oamenii lor se prăbuşiseră pe plajă şi nu aveau să se mai ridice niciodată.

— Tu ce crezi, Tony, că face tipul ăsta? întrebă Dragone.

Lavagni transpira abundent; făcuse efort, îi era cald, îi era frică.

— Nu ştiu, Charlie, zise el cu o voce dezgustată. E un tip ciudat. Dar dacă eram în locul lui, aş fi luat-o repede la sănătoasa.

— Poate că n-a scăpat teafăr din avion. Poate că îi vine greu să se deplaseze.

— Ar fi o posibilitate, recunoscu Lavagni. Oricum, nu are nici o importanţă. Ascultă ce-ţi spun, Charlie. Ştiu ce fac. Va rămâne fără muniţii înainte de a ne fi decimat toţi oamenii.

— Nu vorbi aşa în faţa oamenilor noştri, ăl sfătui Dragone pe şoptite. Şi aşa sunt destul de zdruncinaţi.

Lavagni vru să replice plin de nervi. În acel moment pistolul-mitralieră Thompson se dezlănţui din nou în depărtare.

— Gata, mormăi Lavagni. Să mergem!

Numai că Hunter îşi îndeplinise cea de a treia misiune şi evacuase locul înainte ca cei doi ofiţeri mafioţi să poată intra în contact. Acum avansa spre al patrulea punct.

Hunter se folosea de o tactică de luptător de gherilă. Trăgea după el linia duşmanului într-o direcţie pe care o alesese ca să-i depărteze unii de alţii, strecurându-se astfel printre ochiurile plasei.

Această manevră îi reuşi în haosul care urmă celei de a patra intervenţii. Stătu liniştit între crengile unui copac imens şi se uită la inamicul cuprins de panică care-şi regrupa forţele înainte de a-şi continua drumul spre nord.

Constată că luaseră de la morţi armele inutile şi zâmbi înţelegând tactica lui Lavagni. Acesta accepta să sacrifice câţiva oameni, doar pentru ca Hunter să prăpădească muniţiile preţioase.

Dar acest joc ajunsese la sfârşit.

Hunter nu mai avea nevoie de muniţii şi depărtase suficient ochiurile plasei ca să se strecoare printre ele fără cea mai mică problemă. Îi lăsă să se depărteze puţin spre nord, apoi se lăsă să

alunece la pământ şi plecă spre următorul obiectiv.

Venise momentul să examineze mai de aproape clădirile numitei *Glass Bay Resort.*

CAPITOLUL IV

Drumul cel mai direct şi mai uşor ca să scape din Glass Bay trecea prin junglă, prin câmpia de pe coastă şi în sfârşit prin munţi. Acolo, un fugar ar fi reuşit să confişte un vehicul şi să se deplaseze cu el până la San Juan, oraş modern cu cinci sute de mii de locuitori. Aici s-ar fi ascuns un timp, apoi s-ar fi întors în Statele Unite cu avionul sau cu vaporul, după ce situaţia nu mai era chiar atât de critică.

Bob Hunter nu adoptă această soluţie de fugă din două motive. În primul rând inamicul se aştepta la ea şi nu avea de gând să acţioneze logic.

Apoi, nu avea intenţia să se ascundă la San Juan, nici să părăsească Caraibele mai înainte de a-şi fi terminat misiunea.

Luase hotărârea să traverseze direct Glass Bay, să ocolească de aproape micul fort inamic şi s-o ţină aşa până la primul sat de pe coastă. Acolo avea să se decidă. Cum să atace şi să distrugă combinaţia tropicală a Mafiei?

Dar Glass Bay în sine constituia o mare problemă.

Hunter se apropiase cu prudenţă de liziera pădurii şi examina cu calm împrejurimile. Se afla la două sute de metri de locul respectiv şi se uita la parcul care aparţinea clădirii ce se ridica în faţa lui, la sud-est. Focul fusese stăpânit, dar ici şi colo se ridica un fum tenace din câteva puncte de rezistenţă. Numără vreo doisprezece oameni care se deplasau cu un aer ostenit lângă casă, unii mai erau încă ocupaţi cu dirijatul furtunelor, iar alţii se străduiau să salveze mobilele rămase intacte. O parte din mobilier şi diferite obiecte zăceau pe peluză. În cealaltă parte, mai încolo, zăceau cadavrele din linia inamică, înfăşurate în cearceafuri.

Hunter se uită la ceas şi se strâmbă. Precedentele patruzeci de minute aduseseră distrugere, moarte şi haos la Glass Bay. Vedea partea din spate a casei şi câteva hectare de parc. Patru construcţii mici se ridicau în semicerc în spatele clădirii principale. Nici una dintre ele nu părea să fi suferit pagube provocate de foc. Două erau bungalouri, alta un fel de depozit şi

ultima ţinea loc de birou.

Lângă bungalouri era parcată o maşină VW. Puţin mai departe se afla un hangar mai lung în care se putea adăposti o duzină de maşini, la primul etaj fiind camere pentru şoferi. Micul cătun părea pustiu; sub adăpost nu se afla nici o maşină.

Era deci logic să se tragă concluzia că trupele lui Lavagni veniseră cu avionul, nu cu maşina.

Hunter mai remarcă în fundul proprietăţii că un mic drum pietruit ieşea de sub o poartă mare din piatră. Acest drum negru traversa parcul imaculat până la adăposturile de sub apartamente. Pornind din acel loc, o cărare plină de praf, care ducea în partea din spate a parcului, acolo unde se afla Hunter, mergea paralel cu jungla pentru ca apoi să dea ocol proprietăţii.

În centrul acestei cărări era oprit un jeep, aproape de vegetaţia pădurii, la vreo treizeci de metri de Hunter. Doi oameni, înarmaţi cu pistoale-mitralieră Thompson, stăteau în spatele micului vehicul şi scrutau perimetrul junglei.

Uneori se auzeau în depărtare împuşcături în timp ce „satârul” lui Lavagni se depărta spre nord. Supravieţuitorii cuprinşi de panică trăgeau în tot ce mişca. Hunter era încântat. Cinci minute mai lipsiseră ca să înceapă să tragă unii în alţii.

Dar preferase s-o şteargă în ultima clipă şi acum nu risca nimic în zona în care se afla. Cei doi oameni care blocau calea îşi dădeau seama de înaintarea acoliţilor lor şi începeau să se relaxeze.

Hunter îi privi cu atenţie. Unul dintre ei lăsă arma în jos aprinzând o ţigară. Al doilea zise ceva care-l făcu să râdă şi dădu ocol jeep-ului pentru ca colegul său să-şi aprindă ţigara de la chiştocul lui, după care îşi aprinse şi el alta. Cei doi începură să flecărească cu glas scăzut, trăgând cu urechea, atenţi la zgomotele bătăliei. Stăteau cu spatele la Hunter.

Acel jeep însemna libertatea pentru Hunter şi acesta intenţiona să pună mâna pe el. Calculă distanţa exactă dintre el şi cei doi oameni. Treizeci de metri. La o distanţă de douăzeci şi cinci de metri, Beretta trăgea drept, nu prezenta nici o modificare a traiectoriei. În schimb surdina modifica aceste date. Totuşi Hunter avea nevoie ca totul să se desfăşoare în linişte pe câtă nevoie avea de jeep.

În timp ce calcula rectificările pe care trebuia să le facă, auzi un vacarm venind dinspre casă. Maşina Volkswagen părăsise bungalourile şi se oprise în faţa adăposturilor.

Hunter constată cu surprindere că şoferul era o femeie. Un tip înalt îmbrăcat într-un costum mototolit o trăsese de la volan şi o ducea spre bungalouri.

Cei doi oameni de lângă jeep se întoarseră ca să urmărească derularea acestei mici drame. Unul dintre ei râse scurt şi zise: „Dă-i bătaie, Vince”. Dar nu atât de tare ca să se facă auzit de acolo de unde se afla.

Hunter se gândi câteva clipe. Fiecare eveniment ieşit din comun merita atenţia lui. O femeie în mijlocul pistolarilor… un lucru cel puţin neobişnuit. Cine era? Ce căuta în acel loc? De ce era împiedicată să plece?

Dădu din umeri zicându-şi că problemele acelei femei nu aveau nici o legătură cu problemele lui. Poate că avea necazuri conjugale… Poate că era nevasta unuia dintre mahării de la Glass Bay. Sau o iubită, sau o call-*girl de* serviciu. În orice caz, Hunter avea şi aşa destule necazuri.

Se strădui să uite de soarta femeii şi să se concentreze doar asupra propriei sale supravieţuiri. Una din ţintele sale pornise un mic aparat de emisie-recepţie şi trimitea un mesaj.

Noi instrucţiuni?

Aşa se părea. Oamenii stinseră ţigările apoi urcară în jeep.

Beretta era deja întinsă, gata să tragă, corecţiile balistice fiind făcute.

Hunter aşteptă ca cel de la volan să lase arma şi să demareze. Zgomotul motorului ar fi putut să acopere şi mai mult şuierul atacului şi Hunter voia să aibă toate avantajele de partea lui.

Hunter apăsă pe trăgaci şi şoferul căzu peste volan. Celălalt, din profil, se încordă imperceptibil, dându-şi seama ce se petrecuse dar încă neputând să reacţioneze. Beretta trase din nou. Glonţul îl lovi deasupra gurii şi îl trimise la pământ, cu pistolul-mitralieră după el.

Exterminatorul aşteptă zadarnic o reacţie dinspre casă. Apoi ieşi din frunziş şi se apropie cu prudenţă de jeep.

Motorul mergea în gol. Hunter se apropie mai întâi de tipul care fusese aruncat din maşină şi îl trase de cealaltă parte. Faţa lui devenise o masă însângerată, imposibil de recunoscut. Tipul purta o cămaşă sport nouă şi nişte blugi albi. Hunter îi scoase hainele şi le îmbrăcă peste combinezonul său negru. Aproape că i se potriveau perfect.

Apoi trase mortul de la volan şi îl rostogoli lângă celălalt. Glonţul care îi spărsese capul intrase pe la baza cefei şi ieşise

prin orbita ochiului stâng. Nu sângerase prea mult şi, ieşind, glonţul nu lovise parbrizul maşinii.

Hunter smulse cămaşa mortului şi se folosi de ea ca să şteargă puţinul sânge împrăştiat, apoi recuperă pistolul-mitralieră căzut ca să-l adauge arsenalului din partea din spate a maşinii.

Oamenii de lângă casă încă se mai luptau cu ultimele tresăriri ale focului, în timp ce Hunter pornea pe drumul de pământ.

Unul dintre ei se opri şi îşi şterse fruntea în momentul în care Hunter ajungea în dreptul lui.

— Schimbăm locul? zise el.

— Du-te la naiba! replică Exterminatorul ocolind aria cu pietriş.

Aproape că ajunsese la drumul pietruit şi deja se simţea mai bine. Apoi privirea îi căzu asupra VW-ului părăsit şi începu să-şi pună întrebări. Dădu din umeri, ocoli parcarea, evitând să treacă prea aproape de maşină şi intră pe drumul pietruit.

Apoi înjură cu glas scăzut, viră spre adăposturi şi opri între bungalouri.

La dracu'! Poate că femeia aceea era la ananghie la fel ca el! Nu putea să…

Din fundul bungaloului auzi vocea furioasă a unui bărbat. Încărcă Beretta apoi puse arma în tocul de piele, coborî din jeep lăsând motorul să meargă şi porni pe jos spre intrarea din faţa celor două construcţii.

Tipul cu costum ud şi şifonat stătea în uşă. Se uită la Hunter cu privirea respingătoare şi zise:

— Salut.

Acel tip nu era un recrut luat de pe stradă. Era un mafiot în toată puterea cuvântului şi era prost dispus.

— Salut, îi răspunse Hunter. Vince e aici înăuntru?

— E ocupat, răspunse celălalt barându-i calea.

Hunter nu avea timp de pierdut. Şi era şi el prost dispus.

— Înţeleg, zise el scoţând Beretta şi trăgând un glonţ în nasul tipului. Hunter împinse corpul în cădere liberă în interiorul casei apoi trecu peste el. Omul în costum mototolit stătea lângă un divan şi îşi aprindea o ţigară. Văzu cum e doborâtă garda sa de corp, văzu omul cu Beretta şi moartea lui în acelaşi moment. Mâna în care ţinea chibritul încremeni şi mafiotul făcu fără să vrea un pas înapoi.

Hunter îi zise cu o voce plină de răceală:

— Vreau femeia.

— Dar ia-o, zise marele mahăr de la Glass Bay.

Era clar că e portoricancă şi trebuia sa fi avut vreo douăzeci şi cinci de ani. Avea pe ea o fustă destul de scurtă şi o bluză de bumbac. Întinsă pe divan, poziţia ei indica că fusese împinsă acolo cu forţa. Bluza îi fusese ruptă dezvelindu-i sânii interesanţi şi mai primise şi câteva lovituri peste faţă.

Fata plângea şi-şi trăgea sufletul. Era furioasă.

Hunter îl recunoscuse pe tip şi-l cunoştea din fotografii şi după reputaţie. Era Vince Triesta, un gangster de doi bani care câştigase lozul cel mare făcând lângă Detroit, cu câţiva ani în urmă, trafic de stupefiante şi de femei. Înainte de asta făcuse de toate, fiind după nevoie cămătar sau ucigaş cu plată. Se făcuse util căpeteniilor mafiote suprimându-şi propria nevastă şi cumnatul care se pregăteau să depună mărturie în faţa unei comisii de anchetă din Michigan. De atunci, viaţa lui fusese foarte frumoasă... până în acel moment.

Şi cu siguranţă că îşi dădea seama că se apropie de ultima lui clipă de viaţă.

— Ia-o! repetă el cu o voce ascuţită. N-o cunosc, nu te cunosc! Tony te caută, nu eu. Ia-o, pleacă şi suntem chit.

— Nu chiar, îi zise Hunter apăsând pe trăgaci.

Triesta îşi încetă existenţa.

Hunter o ajută pe fată să se ridice şi o împinse încetişor spre uşă.

— Să mergem, zise el. *Vamos*!

Merse în urma ei până la uşă, apoi o conduse la jeep. Fata începu să înţeleagă situaţia, căci se repezi în partea din spate şi se făcu ghem pe podea.

— Asta e o bună iniţiativă, îi zise Hunter. *Bueno.*

Întoarse, ocoli bungalourile şi porni pe drumul pietruit.

Un paznic stătea lângă poarta dinspre est. Apucă puşca şi se aşeză în mijlocul drumului când văzu că se apropie jeep-ul.

Hunter reduse viteza, aproape că opri apoi acceleră puternic în ultima secundă. Omul fu surprins de vehicul. Sub impactul şocului, paznicul fu aruncat pe capotă şi apoi trântit în tufişurile de pe marginea drumului.

Acum erau liberi şi străbăteau calea spre şoseaua care se întindea de-a lungul coastei. Fata se instală în faţă, lângă Hunter.

— Mulţumesc, zise ea cu o voce încordată.

— Vorbeşti engleza, constată Hunter. Asta e foarte bine.

Ea îi zâmbi şi răspunse:

— M-am folosit prea mult de ea. Asta e slăbiciunea mea. M-ar fi ucis.

— Triesta?

— Da, Triesta. M-a prins la telefon în biroul lui. Mă credeam deja moartă. Am scăpat datorită ţie.

Hunter începea să se destindă şi. O examină mai cu atenţie. Avea nişte ochi frumoşi şi luminoşi şi o privire inteligentă care contrasta în mod ciudat cu senzualitatea ei.

— Ai venit la Glass Bay? o. Întrebă el.

— Da, de trei luni.

— Poţi să-mi vorbeşti despre asta?

Ea dădu din cap şi privi la ochii gânditori ai lui Hunter.

— Aş putea să-ţi spun multe. Dacă eşti cel ce cred că eşti. Îşi îndreptă atenţia din nou asupra drumului şi răsuci volanul ca să ia un viraj strâns din apropierea vârfului colinei. Apoi roti volanul în sens invers şi se uită în oglinda retrovizoare.

Glass Bay se întindea în spatele lui. Dar asta nu era tot. O camionetă şi alt jeep goneau în urma lui pe drumul de pământ. După toate aparenţele, fusese descoperit şi vânătoarea începea. Fata văzuse şi ea vehiculele.

— Un om pe nume Latigo le coordonează mişcările prin radio. El e în camionetă. Au cerut elicoptere de la San Juan.

Hunter întinse braţul în spate şi luă aparatul radio care se afla în jeep. Îl întinse fetei şi îi zise:

— Ascultă-i.

Ea dădu din cap şi porni aparatul fără să spună nimic.

Fata îl fascina din ce în ce mai mult. O întrebă brusc:

— Bun, cine eşti şi ce făceai acolo?

— Aş putea să-ţi pun aceeaşi întrebare, replică ea.

— Mai târziu. Încă n-am scăpat.

— Şi eşti departe de casă, Bob Hunter, zise ea.

— Ei, da, spuse el fară să-şi dea osteneala să nege.

— Nu poţi rămâne pe drumul ăsta. Va fi un baraj al poliţiei la Puerto Vista, satul următor.

— De unde ştii? întrebă el cu un presentiment enervant.

— Ai încredere în mine, zise ea suspinând. Îţi datorez viaţa, n-am să te trădez. Coteşte spre nord la viitoarea intersecţie. Cunosc un loc sigur.

Hunter îşi dădu. Seama că nu avea de ales. Trebuia să-i urmeze instrucţiunile. Încă o dată simţi mâna destinului

atingându-i uşor părul. Învăţase să accepte aceste intervenţii.

— OK, zise el. Am încredere în tine.

— Şi eu în tine.

— Atunci să jucăm cu cărţile pe masă, propuse Hunter. Sunt căutat de poliţie. Eşti poliţistă. Ce vom face amândoi?

— Dar sunt şi femeie, îi reaminti ea cu glas scăzut.

Hunter nu avea nevoie să i se amintească asta. Din creştet până în vârful picioarelor era cum nu se poate mai femeie.

Îi zâmbi aproape fără tragere de inimă.

— Asta a fost şi prima mea impresie.

Ea îi răspunse cu căldură la zâmbet.

— Deocamdată nu sunt nimic altceva decât o femeie.

Hunter ar fi putut să-i spună că asta, „nimic altceva decât o femeie”, nu exista. Femeia era totdeauna cea mai complexă dintre cele două genuri. Femeia împrumuta alurile cele mai diverse. Aceasta îmbrăcase haina justiţiei, era poliţistă.

Mâna ei mică se aşează în mâna lui strângându-l uşor.

— OK, zise el cu voce răguşită.

— OK, spuse ea imitându-l.

Apoi începu să râdă, puţin jenată, iar Hunter începu şi el să râdă.

Se apropia de intersecţie. O intersecţie care ducea la un *no man’s land* între paradis şi infern.

Hunter se întreba unde ducea drumul din faţa lor.

CAPITOLUL V

Raportul pe care Tony Lavagni îl făcea celor din *Commissione* era stingheritor. Se uita în gol, dar remarcă totuşi, prin fereastra biroului de unde telefona, ultimul om ucis care era adus lângă ceilalţi şi, ca şi ceilalţi şi acesta era înfăşurat într-un cearceaf alb.

— Treaba s-a anunţat nasoală chiar de la început, anunţă Lavagni consiliului. Tipul ne-a reperat imediat, să nu zică cineva că n-a fost asta! După părerea mea, individul a plănuit totul de la Vegas. Cred că ştia că va fi adus la Glass Bay şi conta pe chestia asta.

Urmă o tăcere lungă apoi Lavagni auzi vocea lui Augie Marinello, *capo* din New York.

— S-ar putea să ai dreptate, Tony. Am aflat că domnii de la Washington deţin un carnet negru care-i umple de bucurie. Carnetul lui Vito-Inimă-de-Aur. Se pare că era testamentul lui. Am mai aflat că Vito a avut de-a face cu „Combinezon Negru” înainte de moartea sa… brutală. Se pare că acel carnet a trecut mai întâi prin mâinile amicului nostru înainte de a ajunge la Washington.

— E oribil, zise Quick Tony.

— Mai rău decât atât, declară o altă voce. Cu mult mai rău.

Era idiotul care preluase teritoriul din Bronx după masacrarea familiei lui Freddie Gambella.

— Vito era foarte abil în privinţa contabilităţii. Prea abil. Avea totul în carnet. Până la ultimul dolar, până la ultimul cent. Numele, destinaţiile, toate…

Marinello îl întrerupse prudent:

— Să nu uităm de problemele noastre telefonice, da? Dar acestea fiind spuse, Tony, probabil că ai dreptate. Tipul a venit acolo ca să distrugă combinaţia. Ştii ce înseamnă asta.

— Mda… ăăă…

— Evident ne gândisem la această eventualitate când ţi-am cerut să dai piept cu el. Dacă nu poţi să-l primeşti la Glass Bay, Tony, atunci unde vei putea?

— Treaba e terminată aici, explică Lavagni. Aveam aproape o

sută de oameni pregătiţi să-l primească. Acoperisem tot spaţiul. Numai că, pe toţi dracii, nu poţi să ştii niciodată ce va face tipul ăsta! De parcă ar fi supranatural. Uneori ai impresia că-ţi citeşte gândurile.

— Atunci ce vei face ca să iei în mână situaţia? întrebă Marinello.

— Am trimis toate maşinile pe care le avem în căutarea lui. Am chemat elicoptere care trebuie să sosească dintr-un moment în altul. Am luat legătura cu oamenii noştri de la San Juan. Barează drumurile din această parte de insulă. Avem aici patru vase mari. Le-am pus să verifice tot ce pluteşte cu excepţia marinei americane. Imediat ce vor apărea elicopterele, le voi trimite să înceapă căutările aeriene. În afară de asta, domnule, nu văd ce-aş mai putea face.

— Ai putea să urmezi cursuri de telepatie, sugeră idiotul din Bronx.

— De ce-ai nevoie, Tony? întrebă repede Marinello.

Lavagni simţi simpatia lui Marinello. Deveni umil şi modest.

— Ce veţi crede de cuviinţă că e bine, domnule.

Stratagema nu ţinu.

— OK, îi răspunse *capo.* Îmi pare bine că gândeşti astfel, Tony. Uneori e bine să renunţi la orgoliu înainte de a face un pas mai departe. De aceea cred că nu vei fi ofensat dacă ţi-l vom trimite pe Gus Riappi?

Tony fi gata să se sufoce de furie auzind această sugestie, dar răspunse:

— Bineînţeles că nu, domnule. Nu ţin decât să punem mâna pe acest tip. De restul nu-mi pasă. Am mai lucrat sub ordinele lui Gus, pot…

— Nu sunt ordinele lui, Tony. Vrem doar să departajăm teritoriul. Tu vei îţi vei continua eforturile în acea parte. Urmăreşte toate pistele de care dai.

— Bine, le voi urmări.

— Aşa. Între, timp, Gus se va ocupa de celelalte aspecte ale acestei situaţii.

Lavagni înghiţi în sec.

— Car… carnetul… carnetul lui Vito?

— Da. Am oprit totul. Natural. Vom organiza o nouă filieră fie şi numai pentru a-l păcăli pe amicul nostru. Credem că va veni în cele din urmă până la noi.

— A venit până la Glass Bay, comentă Lavagni cu o voce

sinistră.

— Nu vreau să mai aud, răspunse Marinello fară căldură.

Cred că nu mai e nevoie să-ţi spun cât sunt de dezamăgit, nu-i aşa, Tony?

— Da… ăăă, nu, domnule. Dar nu e totul pierdut. Lucrând cu Gus, cu siguranţă că vom ajunge să… Gus mă cunoaşte, nu ne jenăm.

Marinello râse scurt.

— Acum când mă gândesc, Tony, chestia asta devine ca un fel de cursă de fond. Şi glorie învingătorului!

Lavagni era sensibil la nuanţe.

— Bine, domnule, înţeleg.

— Ocupă-te de „Combinezon”, Tony.

— Se poate considera că am şi făcut-o, domnule. Convorbirea se întrerupse şi Lavagni închise. Suspină şi se întoarse spre Charlie Dragone căruia îi zise:

— Sunt teribil de dezamăgiţi. Se-nţelege.

— Ce-au zis în legătură cu Triesta? întrebă Dragone.

— În orice caz, nu-l bocesc deloc, răspunse Lavagni suspinând din nou. Trimit un înlocuitor. Ar face bine să înlocuiască tot personalul. Mă întreb cum de s-a mai păstrat şi linia asta telefonică.

— Te-am auzit vorbind de Gus? Big Gus Riappi?

— Mda, mormăi Lavagni. Ni-l trimit pentru o altă regiune. Lavagni se ridică şi ieşi din birou. Puse mâna streaşină la ochi şi contemplă cerul pe care strălucea soarele tropical. Dragone veni după el.

— O regiune, atâta tot? întrebă el.

— Mda. E o cursă. O cursă de fond. Fondurile, dacă îndrăznesc să spun aşa, revin învingătorului.

— Ce fonduri, Tony?

— Acela dintre noi doi care îl lichidează pe Hunter va lua locul lui Arnie Farmer, astea sunt fondurile.

— La dracu’! Vrei să spui…

— Exact.

Lavagni aprinse o ţigară şi contemplă fumul care se risipea.

— Cred că aud elicopterele. Nu-i prea devreme?

Dragone se uită la acel *capo* în putere cu alţi ochi.

— Vrei să spui că vei ajunge în vârf? întrebă el.

— Da, dar numai cu capul lui Hunter într-o mână.

Lavagni trase cu sete din ţigară şi se uită la cel din faţa lui

suflând fumul.

— Ţi-ar plăcea să schimbi familia, Charlie? întrebă el. Ucigaşul profesionist păstră un moment de tăcere înainte de a răspunde.

— Trebuie să mă gândesc, zise el încet. Sunt foarte bine cum sunt acum. Dar dacă... În fine, dacă va fi mai interesant...

— Braţul drept al unui *Capo,* nu e ceva mai interesant, Charlie?

— Tony, ştii foarte bine că problema asta nici măcar nu se pune acum. Dacă vrei să spui că...

— Exact asta vreau să spun, Charlie. Pentru asta trebuie neapărat să-i luăm capul lui Hunter.

Luminiţa de interes din privirea ucigaşului se stinse şi faţa lui exprimă o hotărâre sălbatică.

— Cu ce începem?

— Deschide aparatul de emisie-recepţie şi vezi dacă Latigo are ceva nou să ne spună. Apoi anunţă că se dă o primă pentru tipul care va găsi urma lui Hunter. Zece mii de dolari. Şi douăzeci şi cinci de mii celui care îi va aduce capul.

— Asta o să-i mai învioreze puţin, zise Dragone.

— Avem tot interesul, răspunse Lavagni. Vreau să punem mâna pe tipul ăsta, Charlie şi trebuie ca oamenii noştri să aibă aceeaşi dorinţă ca şi noi.

— Oferă-le toată punga, Tony.

— Ce?

— Dă-le destul ca să-şi mişte cu adevărat fundul.

Quick Tony cântărea situaţia. Inclusiv toate recompensele teritoriale, acest contract valora aproape un sfert de milion de dolari. O sumă foarte mare. În cursul unei expediţii ca aceasta, suma totală revenea în mod normal şefului contractului care îşi plătea apoi oamenii după cum credea de cuviinţă.

— Ei bine, zise el, mi s-a spus „glorie celui victorios”. Recompensa asta nu e nimic în comparaţie cu ce-aş putea... OK. Tipul care ne va aduce capul lui Hunter va primi toată suma. Anunţă-le asta, Charlie.

— Acum vei avea o echipă de mâncători de oameni, răspunse Dragone zâmbind cu toată gura.

Se depărtă rapid ca să răspândească vestea cea bună. Quick Tony se uită din nou la cer.

Spera că va obţine capul lui Hunter. La preţul de două sute cincizeci de mii de dolari, asta ar fi fost cea mai bună afacere a secolului. Mda. Era o cursă la care merita să participi. Dar era

foarte posibil ca Big Gus să aibă aceleaşi gânduri.

Lavagni îşi apucă cu nervozitate trabucul şi urmări cu privirea elicopterele care coborau spre Glass Bay. Mda. O cursă tare ciudată.

*

* *

După informaţiile obţinute ascultând constant comunicaţiile radio ale inamicului, era uşor să se tragă concluzia că cercetările lor continuau la est, departe de cei doi fugari.

Ajuns la capătul labirintului de drumuri pline de praf, în inima insulei, Hunter zări o mică cabană izolată în desişul agricol al platoului care se ridica deasupra coastei.

Trase jeep-ul într-un boschet din apropierea cabanei şi îl acoperi cu crengi uscate, în timp ce tânăra femeie se duse să vorbească cu prietenii ei. Hunter încă nu-şi terminase treaba când un tânăr de douăzeci-douăzeci şi doi de ani ieşi din cabană şi se uită la el în tăcere.

Hunter îi făcu un semn amical şi îşi continuă munca de camuflare. O secundă mai târziu, portoricanul se afla lângă el şi zâmbea cu timiditate.

— Pot să vă ajut, senor? propuse el.

Hunter îi zâmbi şi el.

— Mulţumesc. Trecu banduliera unui pistol-mitralieră Thompson înjurai gâtului său şi îi întinse celelalte două PM-uri tânărului. Du asta înăuntru.

Băiatul fluieră uimit luând armele.

— Spune-mi Bob, îi zise Hunter.

Băiatul zâmbi cu toată gura.

— Mă cheamă Juan Escadrillo.

— Asta e casa ta, Juan?

— S*i,* ea casa mea.

— Nu voi sta mult, zise Hunter. Cine mai e în afară de tine?

— Rosalita, soţia mea.

— N-ai copii?

— Acum, nu. Mai târziu, s*i.* Unul e în burtă.

Hunter îşi feri privirea ca să nu se vadă nemulţumirea pe care o simţea aflând această veste. Era un adevărat ghinion. O femeie însărcinată îi mai lipsea! Hunter nu voia deloc să-i amestece în treburile lui. Ceva de mâncare, puţină odihnă, după care era hotărât să plece imediat.

Escadrillo îi zâmbi şi plecă spre casă, cu un PM pe fiecare

umăr.

Hunter făcu o recunoaştere rapidă a locului. Se afla pe un platou în mijlocul unei regiuni presărate cu mici ferme. Făcu turul colinei la sud de casă şi putu să zărească în depărtare Marea Caraibelor care strălucea în soarele după-amiezii. Spre est erau mărăcini, câmpuri nelucrate şi, în sfârşit, jungla. La nord, la o altitudine mai ridicată, se zărea o veche mină.

Întorcându-se spre casă, Hunter îşi rememoră informaţiile furnizate de femeie. O chema Evita Aguilar. Nu era căsătorită şi avea douăzeci şi şase de ani. Era agent al departamentului de justiţie portorican şi făcea parte din brigada de luptă contra crimei organizate.

De trei luni îl „cultiva" pe Vince Triesta şi-i urmărea pe locuitorii şi pe vizitatorii de la Glass Bay. În cursul acestei perioade, tânăra femeie fusese amanta lui Triesta.

Hunter n-o dispreţuia pentru asta.

În lupta cu un astfel de flagel, moralitatea burgheză devenea nu numai un handicap, ci şi o tară. „Binele" însemna nimicirea Organizaţiei cu orice preţ. „Răul" însemna să eşuezi.

Hunter o înţelegea foarte bine pe Evita Aguilar. Aveau aceeaşi filosofie a vieţii. Şi o femeie avea un avantaj enorm când trebuia să pătrundă la duşman. De ce să fie prost judecată din moment ce nu făcea decât să profite de cel mai bun atu al ei?

Evita Aguilar era o femeie hotărâtă. În timp ce se deplasau cu jeep-ul, portoricanca îi zisese lui Hunter:

— Organizaţia speră să pună mâna pe fondurile din *Operation Bootstrap.* E un program economic pentru dezvoltarea ţării şi săracii au nevoie de asta. Nu voi permite mafioţilor să fure pâinea destinată lor. Uneori trebuie să te lupţi cu diavolul folosind propriile lui mijloace.

Exact asta făcea şi Hunter.

— De când a început *Bootstrap,* venitul mediu pe persoană s-a dublat. Asta înseamnă că sunt mulţi bani în comerţ, la toate nivelele, nişte bani noi. Organizaţia ar vrea să pună mâna pe tot.

— Ăsta e sistemul lor obişnuit, răspunse Hunter.

— Noi, la San Juan, te cunoaştem de când ai început, continuase ea. Oficial credem că eşti un criminal. Dacă vei pune vreodată piciorul la San Juan, vei fi arestat şi expulzat în Statele Unite. Neoficial, gândim… să zicem diferit…

Nu spusese mai mult, dar Hunter înţelesese. Mulţi dintre colegii ei considerau că lupta împotriva Mafiei era o problemă de

viaţă şi de moarte şi acceptau din toată inima ajutorul care li se oferea. Totuşi îl pusese în gardă să nu se manifeste prea liber faţă de autorităţi.

— N-avem toţi mijloacele să avem o opinie neoficială, spusese ea în chip de concluzie.

Asta făcea parte din joc. Şi Hunter o accepta.

Înţelegea foarte bine reacţiile Evitei Aguilar. Din asistentă socială, devenise poliţistă. Putuse să vadă foarte bine răul provocat de Mafie şi luase hotărârea să atace răul de la rădăcină.

— Organizaţia îi corupe pe funcţionari şi jefuieşte economia la toate eşaloanele, îi explicase ea. Dar pentru asta suferă cei săraci. Nu aşa se întâmplă totdeauna?

Da, adevărat. Hunter ştia asta. Mafia acţiona precum seniorii feudali din Evul Mediu, dar îşi modernizase metodele şi lucra sub acoperire. Privit în lumina lui cea mai favorabilă, sistemul semăna cu o taxare fără reprezentare, dar asta însemna mai mult ruina unei economii întregi şi a unui popor subdezvoltat.

Se putea spune că o mână invizibilă fura din buzunarul consumatorului. Era coruperea simţului moral al unei naţiuni şi a conducerii ei. Jefuirea industriei şi a muncitorilor, prostituate şi proxeneţi, ispititori care ofereau viciu şi infamie.

Şi mai însemna şi asasinatul pe bază de contract, intimidarea, prostituţia, trucarea întâlnirilor sportive, traficul de stupefiante, politicienii corupţi, furtul pe scară mare, piaţa neagră, precum şi toate celelalte forme de crimă.

Hunter îi răspunsese mai succint, după cum îi era obiceiul:

— Am întâlnit un tip la Los Angeles care a descris toate activităţile lor comparându-i cu nişte furnici care se năpustesc asupra unui picnic. Asta e Mafia. Nu face nimic constructiv, nu produce nimic – jefuieşte. Dacă undeva e un picnic, sunt şi ei prezenţi. Unde e picnicul din Caraibe, Evita?

Dăduse uşor din umeri.

— Peste tot. Aici e ţara viitorului. Şi nu numai pentru cei bogaţi. Bahamas, Jamaica şi Antilele sunt un picnic gigantic.

— Caruselul Caraibelor?

— Am auzit termenul ăsta şi mi-am pus tot felul de întrebări, răspunse fata. Uneori apare o problemă lingvistică. Spaniola e limba oficială dar toată lumea învaţă engleza la şcoală. În engleză un carusel e un… un…

Făcuse un gest circular. Hunter zâmbise.

— Da, e o cursă circulară pentru cai de lemn care nu are nici

început şi nici sfârşit.

— Ah, da. În italiană se spune *carosello,* ceea ce ar însemna turnir.

— Cu siguranţă că e mult mai aproape de adevăr, spusese Hunter. Cel puţin în ceea ce priveşte Mafia. Cred că mă poţi ajuta să intru în arenă, Evita.

— Voi face tot ce voi putea, promisese ea.

Hunter se întorcea spre cabana din inima insulei şi se întreba dacă lupta lor merita osteneala. Cunoscuse o femeie care primise o educaţie bună, care avea principii şi care se sacrifica trup şi suflet zeilor inexistenţi ai dreptăţii… dar de ce?

Furnicile nu vor fi tot acolo şi la multă vreme după moartea Evitei Aguilar?

Ba da, din păcate! Dar totdeauna vor exista bărbaţi şi femei care se vor ridica împotriva răului şi care vor încerca să-i ţină piept. Era un mod de viaţă pe care Hunter îl înţelegea foarte bine.

Ea îl aştepta în prag.

Îi zâmbi, îi făcu semn cu mâna şi îi zise:

— Te aşteptam ca să ne aşezăm la masă. Intră să te prezint prietenilor.

Încă un termen pe care Hunter îl înţelegea foarte bine.

El o prinse de braţ şi intră în cabană ca să petreacă un moment de linişte.

CAPITOLUL VI

Soţii Escadrillo erau foarte tineri şi foarte îndrăgostiţi. Se bucurau din plin de aventura vieţii punând bazele unui cămin şi ale unei familii. Căminul era modest şi familia neterminată. Fata era însărcinată în şase luni, era frumoasă cu părul ei lung şi negru şi ochii luminoşi şi începuse să se mişte cu stângăcia pe care i-o impunea starea în care se afla.

Rosalita, micul trandafir, era exact numele care i se potrivea. Nu prea înţelegea engleza şi la început păru intimidată de prezenţa lui Hunter. El îi făcu câteva complimente folosind puţina spaniolă pe care o cunoştea şi în curând începură să se înţeleagă mai bine din priviri.

Masa era simplă, hrana abundentă şi picantă. La sfârşitul mesei, atmosfera din cabană era foarte destinsă.

Casa era formată dintr-o încăpere principală în care se afla un mezanin cu un pat. Totul era de o curăţenie desăvârşită. Mobilierul era sărăcăcios şi rustic, dar ansamblul era confortabil şi atrăgător.

Aveau apă curentă şi electricitate, câteva aparate în bucătărie, un televizor aproape stricat şi un radio care funcţiona pe unde scurte şi care mergea foarte bine.

În sala de baie erau doar o chiuvetă într-un dulap şi în jurul căzii, care ocupa un colţ al încăperii, se putea trage o perdea.

Aparatul de radio era un cadou de la Evita. Juan era un împătimit al emisiunilor pe unde scurte şi urmărea cu interes emisiunile străine. Îşi petrecea o parte din timp studiind limbile străine şi Evita îi dăduse o serie de cărţi de care părea că se folosise foarte mult.

Juan cumpărase o fermă mică cu subvenţii guvernamentale iar *Operation Bootstrap* – şi un camion foarte vechi cu care îşi ducea recolta la San Juan. Totuşi nu avea intenţia să fie fermier toată viaţa.

— Într-o zi, îi zise el lui Hunter, voi fi translator. Poate la Naţiunile Unite.

Tinerii soţi cunoşteau situaţia în care se afla Hunter. Evita le

explicase totul. Cu toate astea îl primiseră pe Hunter cu multă solicitudine şi păreau că vor să-l ţină la ei mai mult timp.

Totuşi Hunter credea cu fermitate că ei nu cunoşteau implicaţiile prezenţei sale acolo. În timp ce femeile strângeau masa, Hunter îi făcu semn lui Juan şi ieşi pe sală să aprindă o ţigară.

Tânărul veni după el şi-i zise:

— Dar puteţi fuma înăuntru, *senor* Hunter.

— Voiam să stăm de vorbă, îi explică Hunter. Între bărbaţi.

— *Si!*

— În curând voi pleca. Să nu crezi altceva. Apreciez ospitalitatea voastră, dar reprezint un imens pericol, Juan. Sunt căutat şi până la urmă mă vor găsi. Nu vreau să fiu găsit aici.

Tânărul se uită în jos cu o privire nesigură.

— Arătaţi-mi cum trage puşca mare.

— N-ar prea merge, zise Hunter. Nu se luptă doar trăgând cu puşca. Când moartea te priveşte în faţă, când sângele începe să curgă, nu mai eşti om. Nu mai rămân decât reacţiile primitive. Un soldat a primit un antrenament în acest scop, reacţionează deci în consecinţă. Eu nu pot să te învăţ toate astea, Juan, arătându-ţi unde se află trăgaciul unei puşti.

— Dar pot să ajut, insistă tânărul..

— Probabil, dar nu suficient. Dacă vânătorii de recompense mă găsesc aici, o să curgă sânge. Nu numai al nostru. Şi al lor, zise Hunter arătând spre casă. Deci trebuie să plec.

— Atunci vă voi ajuta să plecaţi. Dacă aveţi încredere.

— Nu spune prostii.

Hunter ridică ochii şi se uită la cer, evaluând unghiul soarelui în raport cu orizontul de la vest.

— Nu suntem departe de ecuator, nu-i aşa? zise el.

— Nu. Înjur de douăzeci de grade latitudine nordică.

Tânărul zâmbi apoi adăugă cu timiditate:

— Nu ştiam înainte de a asculta la radio şi de a fi studiat tabelele de propagare. E bine să cunoşti tot felul de lucruri, nu-i aşa?

Hunter suspină.

— Da, Juan. Totdeauna e util să ştii unde te afli. Douăzeci de grade nord e şi latitudinea Vietnamului. Ciudată paralelă. După părerea ta, mai avem cam două ore de lumină?

— Da, cam aşa.

Hunter se întreba ce trebuie să facă, dar Juan îi sugeră

imediat:

— Veţi rămâne aici până la căderea nopţii. Pe urmă o să vă duc unde doriţi.

— Te-ai gândit bine, zise Hunter.

Îşi îndreptă privirea spre nord şi adăugă:

— Am remarcat o mină deschisă la câţiva kilometri de-aici, pe înălţime. Ce fel de mină e?

Juan dădu din umeri.

— Cred că material de construcţii, pietriş sau ciment.

— Fac dinamitări?

— Da, uneori.

— Dacă ar trebui să închiriezi o ambarcaţiune, zise Hunter schimbând repede subiectul, de câţi bani ai avea nevoie?

— Ce fel de ambarcaţiune, *senor*?

— O ambarcaţiune capabilă să se deplaseze între insule unde apa e adâncă. Cu motor.

— Ieftină?

— Pe cât posibil. O barcă de pescuit de exemplu.

— Doriţi o astfel de ambarcaţiune, *senor?*

— Cred că da, Juan.

— Ca să fugiţi?

— Da.

— O să vă găsesc o astfel de ambarcaţiune, *senor* Hunter. La preţul pe care îl veţi fixa.

Hunter îşi duse mâna sub cămaşă la combinezonul negru unde-şi ascunsese banii de la Las Vegas. Bancnotele erau uscate. Scoase câteva de la centură şi le întinse tânărului.

— Fă ce poţi cu banii ăştia.

— Bancnote de o mie, zise Juan cu o voce intimidată. Sunt adevăraţi?

— Cum nu se poate mai adevăraţi, răspunse Hunter. Ieri seară se aflau la Las Vegas. Nu-ţi face griji, nu sunt bani furaţi. Poţi să-i cheltuieşti fără să atragi prea mult atenţia?

Tânărul era uluit de o sumă atât de mare.

— I-aş putea cheltui discret.

— Bine, dar fii prudent. Fă cea mai bună tranzacţie pe care o poţi face şi păstrează restul. Cum…

— Dar nu pot să vă păstrez banii dumneavoastră, *senor* Hunter.

— Ba da. Să zicem că e un cadou de aniversare pentru puşti.

— Dar mi-ar ajunge jumătate…

— Cu atât mai bine pentru puşti, zise brusc Hunter. Taci şi ascultă-mă, Juan. Nu vreau o ambarcaţiune nou-nouţă sau pentru turişti. Înţelegi? Vreau ceva vechi, dar care să reziste pe mare. Cu destul combustibil ca să pot ajunge de la o insulă la alta.

— Da. Un diesel poate?

— Cum crezi de cuviinţă. Dar găseşte un om în care ai încredere, dacă poţi alege. Dacă nu lasă-mă pe mine să mă descurc.

— Va trebui să acţionez foarte prudent, zise tânărul.

— Foarte.

— Cred că ştiu omul care ne trebuie. Nu vă faceţi griji, *senor* Hunter, dacă n-o să fie el, voi găsi omul de care avem nevoie.

Hunter îi zâmbi.

— Ar fi mai amical dacă mi-ai spune Bob.

— *Si.* Bob. Voi pleca imediat.

— Ia-o şi pe Rosalita.

— *Senor!*

— Ia-o cu tine pe Rosalita. Şi nu te mai întoarce până când povestea asta urâtă nu se va fi terminat. Ai un loc unde o poţi duce pentru câteva zile?

— Avem părinţi la Puerto Vista, răspunse tânărul. Dar…

— Atunci fă-o. Mai întâi o vei duce acolo. Şi pe Evita. Pe urmă te vei ocupa de ambarcaţiune.

— OK, apoi mă întorc şi…

— Nu, nu te întorci aici. Voi pleca după voi. Haide la Evita să aranjăm cum să ne întâlnim undeva. Pe urmă vei pleca cu femeile.

Acesta era planul.

Totuşi evenimentele se derulară cu totul altfel.

Evita refuză sistematic să plece cu Juan şi Rosalita la Puerto Vista.

— Vei avea nevoie de mine ca să treci de barajele poliţiei, îi zise ea lui Hunter. Nici nu vreau să discut.

Era categorică. Hunter dădu din umeri şi îi însoţi pe tinerii soţi până la vechea lor camionetă.

— Fii atent, îi recomandă el lui Juan. Şi ai grijă de soţia ta.

Tânărul dădu din cap solemn şi traduse pe scurt pentru tânăra lui soţie cuvintele lui Hunter. Ea se uită o clipă la el apoi îi atinse obrazul cu buzele înainte de a urca în vehicul.

— Noroc, murmură ea în engleză.

Hunter se uită în urma camionetei şi îşi dădu seama că

prietenia nu era o problemă de timp, ci de sentiment. Hunter ţinea să nu-i amestece pe aceşti tineri în povestea lui.

Se întoarse în cabană. Duşul curgea în cadă. Pe un scaun mic, în faţa perdelei, zări o grămăjoară de lenjerie de femeie. Putea să vadă silueta Evitei aplecându-se deasupra căzii.

Apa se opri şi Evita se uită pe deasupra perdelei.

— *Excusame,* zise ea, *un momento por favor.* Scap de duhoarea de la Glass Bay.

Hunter luă un pistol-mitralieră Thompson şi ieşi discret.

Oricum, era timpul să repete recunoaşterea. Urcă puţin pe înălţimile terenului unde zăbovi un moment, apoi se aşeză sub un copac şi aprinse o ţigară.

Cât timp trecuse de când putuse să doarmă? O săptămână? Două? I se părea atât de mult! Un tip care se aştepta să moară dintr-o clipă în alta trăia intens. Fără a mai pomeni de faptul că în urmă cu douăzeci şi patru de ore se afla la Las Vegas, unde împuşcăturile făcuseră ravagii pe *Strip!* Iar acum se afla la Porto Rico, mort de oboseală, extenuat moral şi aproape terorizat. Câţi oameni omorâse săptămâna asta? O sută? Două sute?

Mai devreme sau mai târziu va avea de plătit. De ce nu mai devreme?

Câţi oameni…

Hunter suspină şi se ridică în picioare.

Nu destui.

Strivi ţigara, îndreptă umerii şi coborî spre cabană.

Evita stătea în faţa chiuvetei din bucătărie. Îşi pieptăna părul lung şi negru. Era goală.

Hunter lăsă arma lângă perete şi îi zise cu o voce încordată:

— Doar n-ai să pleci aşa.

Ea îi întâlni privirea în oglindă.

— Şi de unde ştii că am chef să plec? răspunse ea imitându-i vocea. Dar du-te să faci o baie, puţi a mlaştină.

Câte femei iubise în acea săptămână?

Nu destule.

CAPITOLUL VII

Soarele aproape că atingea orizontul când Hunter se smulse din braţele Evitei. Erau întinşi pe salteaua mare de la mezanin.

— Şi dacă am muri aici? murmură leneş Evita.

— S-ar putea întâmpla, răspunse Hunter mângâindu-i pulpa lungă. Haide, scoală-te, e momentul să mergem pe front. Ar fi putut să vină cu miile fără să ne dăm seama.

— Am ascultat cum îţi bate inima, doar asta aud. Zvonurile războiului amuţiseră. Şi apoi nici n-ar fi avut cum să ne găsească aici.

— Nu fi chiar atât de sigură.

Se ridică în genunchi şi o privi un moment, apoi zise:

— De data asta îmi place pălăria pe care o port.

— Un *sombrero? Por la cabenza!* Capul? Nu înţeleg.

— E un mod de a vorbi. Îmi place să fiu cu *senorita d'amor.*

Ochii ei începură să strălucească.

— Şi mie îmi place că sunt aici.

— Din păcate, e momentul să plecăm. Şi să vorbim. Mi-ai spus că Triesta te-a surprins la telefon.

— Exact.

— O convorbire oficială?

— *Si.* Făceam un raport despre evenimentele de la Glass Bay.

— În engleză?

— Ea lăsă ochii în jos.

— Da.

— Dar de ce nu în spaniolă? Asta e limba oficială, nu? N-ar fi fost mai prudent să te foloseşti de propria ta limbă? Triesta vorbea spaniola?

— Omul… omul meu de legătură… nu vorbea.

Hunter suspină.

— Ar fi mai uşor dacă mi-ai spune totul.

Tânăra femeie suspină şi ea.

— Există lucruri, Bob, pe care nu le pot spune.

— Nu juca jocul ăsta, îi zise el cu fermitate. Trebuie să ştiu.

Interogatoriul devenea dificil pentru Evita.

— Ai auzit… expresia… *strike force!*

El dădu din cap afirmativ.

— Federalii. Cei de la Washington au trimis aici agenţi? Ea ezită înainte de a răspunde.

— Da. Oficial sunt consilieri tehnici. Dar în acest moment se ocupă mai mult de Bob Hunter.

— Înţeleg, zise el cu calm.

— Se aşteptau să te văd sosind în Porto Rico.

— Şi tu le-ai confirmat bănuielile.

— Da, le-am spus că ai sosit.

— Convorbirea asta a auzit-o Triesta?

— Da.

— OK. Şi ce trebuia să faci pe urmă?

— Trebuia să sun din nou… după ce erai mort.

— Apoi?

— Trebuia să-i informez dacă scăpai… ar fi instalat un sistem de baraje rutiere.

— Mda. Asta e treaba pe care o face poliţia?

— Da. Nu se interesează decât de Bob Hunter.

Suspină şi adăugă:

— Încă nu vor să invadeze Glass Bay. Nu încă. S-au pregătit prea mult ca…

— Bun, am înţeles. Să vorbim despre doamna poliţistă. Care era rolul tău în operaţiunea Bob Hunter.

— Să semnalez moartea sau evadarea ta, atâta tot.

— Şi tot ce s-a petrecut între noi e cinstit?

— Jur.

— Bine, te cred. Acum, cine, în afară de vânătorii de scalpuri, mai umblă să pună mâna pe mine? Ce mă aşteaptă, Evita?

Ea dădu din umeri.

— Nu ştiu. Ştiu că vor neapărat să mori aici, la Porto Rico.

— Mi s-a făcut această onoare şi la Las Vegas, mormăi Hunter. Asta e vânarea lui Hunter. Nu vor proces. Vor moartea mea.

— Cine?

— Federalii. Presiunea politică.

— Nu e drept, murmură ea.

— Ba da. Nimeni nu mi-a acordat un permis de vânătoare.

Dădu din umeri şi adăugă:

— Ca să urci într-un avion trebuie să-ţi plăteşti locul. Şi n-are rost să faci gură pentru că e scump. În orice caz, ţin ca lucrurile să rămână aşa cum sunt. Vreau să-mi plătesc locul. Altfel, n-aş fi

decât încă un ucigaş cu plată.

— Tu eşti unic, murmură Evita.

— Sunt realist, replică Hunter.

Zâmbi şi continuă:

— Adu-ţi aminte de Adam şi Eva. Dacă n-ar fi achitat nota de plată, lumea ar fi fost cutreierată de o hoardă de maimuţe cu fundul gol. Rasa umană în stare brută.

— E foarte profund ceea ce spui.

O sărută cu tandreţe, apoi coborî scara şi începu sa se îmbrace.

Evita veni şi ea după un moment. Hunter îşi fixa Beretta la subsuoară. Ea îl urmări cu o privire plină de căldură, suspină şi se îmbrăcă şi ea.

El o prinse pe la spate şi o sărută din nou, apoi luă pistolul-mitralieră Thompson şi ieşi, îmbrăcat doar cu combinezonul negru.

Soarele era la apus.

Stătu un moment pe înălţime şi se gândi la Evita ascultând zgomotele din jurul lui şi cercetând cu privirea peisajul.

O femeiuşcă ciudată. *Evita.* Diminutivul spaniol, *mica Eva.* Nu, nu era o femeie plină de grandoare. Şi în curând avea să-şi ia rămas bun de la ea… ca şi de la ţară şi de la cei pe care urma să-i părăsească.

Viaţa îi procura plăceri infinite. Dar cât de mare era nota de plată…

Părăsi colina şi dădu ocol cabanei, continuându-şi recunoaşterea. Peste vreo douăzeci de minute, va fi suficient de întuneric ca să plece şi să se ducă la locul de întâlnire cu Juan Escadrillo. Apoi va veni timpul să atace următorul cal al caruselului.

Se opri să examineze jeep-ul apoi se încordă şi ridică piedica pistolului-mitralieră. Pe drum se apropia o maşină.

Hunter aruncă o privire spre casă apoi dispăru în hăţiş mergând paralel eu drumul.

Exterminatorul simţea că se apropie cu paşi mari o nouă *percepţie neobişnuită.*

CAPITOLUL VIII

Era un Chevrolet, unul mic, vechi de vreo doi ani şi plin de praf. În maşină se aflau patru oameni a căror prezenţă părea deplasată pe acel drum modest de ţară.

Hunter nu recunoscu pe nici unul dintre ei. Păreau a fi străini de ţinut. Vehiculul se opri în raza vizuală a casei apoi dăduse înapoi până la o curbă a drumului.

Cei patru oameni coborâră şi vorbiră între ei cu glas scăzut. Hunter prinse doar câteva cuvinte izolate... în engleză.

Maşina era echipată cu un aparat de emisie-recepţie. Unul dintre oameni se aplecă în interior şi vorbi într-un mic microfon. Răspunsul dovedi că engleza era limba folosită. Totuşi Hunter nu putu să înţeleagă cuvintele.

Hunter avea de rezolvat o problemă: identificarea acelor oameni. Dacă erau poliţişti, trebuia să dispară în natură. Evita ar fi fost în siguranţă iar el n-ar fi fost într-o postură mai proastă decât cea de la sosirea în insulă.

Dacă totuşi nu erau poliţişti...

Unul dintre cei patru necunoscuţi luă o puşcă de pe bancheta din spate. Altul verifica încărcătorul unui pistol mare. Tipul care vorbea la aparat se ridică şi dădu ordine celorlalţi.

Se despărţiră.

Un om rămase lângă maşină. Altul porni pe drum spre cabană. Ceilalţi intrară în hăţişul din cealaltă parte a drumului.

Încercuiau casa.

Hunter ar fi preferat să-i atace în grup. Dacă aceşti oameni se dovedeau a fi din batalionul lui Lavagni, avea să fie scandal. Un om care înfruntase nişte forţe superioare nu-şi putea permite să piardă un avantaj. Totuşi asta se întâmplase.

Dar exista acea problemă de identificare. Un handicap suplimentar pentru Exterminator.

Intră din nou în hăţiş şi se întoarse ca să dea ocol maşinii, apoi ieşi pe; drum cu soarele care asfinţea în spate.

Omul stătea lângă maşină, cu ochii îndreptaţi spre cabană, când forma neagră se opri în spatele lui şi lipi ţeava pistolului-

mitralieră Thompson de ceafa lui.

Tipul se încordă şi Hunter îşi putea imagina gândurile care-i treceau prin minte.

— OK, OK, zise omul, te rog, nu mă împuşca.

Această reacţie involuntară provocă dezlănţuirea instinctului condiţionat, căci Hunter îl identificase. Tipul nu era un poliţist american; de fapt, pur şi simplu nu eră poliţist.

Fără să mai aştepte, Hunter ridică arma şi-l lovi pe om cu patul în cap. Tipul se prăbuşi la pământ fară să scoată nici cel mai mic sunet. Hunter îl întoarse cu faţa în sus şi îl lovi din nou cu patul armei în gât, după care trecu peste forma inertă şi străbătu rapid drumul.

Omul cu puşca intra în grădină în momentul în care Hunter dădu curba; altul ieşi din hăţiş în dreapta.

Uşa cabanei era deschisă şi surprinse o mişcare rapidă prin această deschizătură.

— Opriţi-vă! răcni Hunter, mai mult ca să atragă atenţia Evitei decât pentru a-i opri pe ucigaşi.

Omul cel mai avansat începu să se întoarcă în loc ridicând puşca. Hunter trase şi îl proiectă într-o parte unde se chirci convulsiv. Puşca trase inutil, gloanţele se împrăştiară în aer.

Apoi Evita apăru în cadrul uşii. Nu avea pe ea decât un sutien şi un combinezon, dar ţinea în mână celălalt pistol-mitralieră cu un aer hotărât.

— Bob! strigă ea trăgând o rafală într-o ţintă aflată în stânga lui Hunter.

Arma sălta în mâinile ei şi se străduia să lase în jos ţeava fără să reuşească. Tirul ei se dovedi ineficace, deoarece nu nimeri pe nimeni, dar foarte util întrucât omul în care trăsese se aruncă spre un adăpost după ce trăsese în Hunter.

Între timp, omul din dreapta se întoarse spre Evita, traversă grădina în fugă, trăgând de la şold. Gloanţele mari ciopârţiră tocul uşii lângă ea.

De la prima sa victimă de lângă maşină, Hunter se gândise tot timpul la siguranţa Evitei Aguilar.

Prima sa rafală îl ridică pe omul care alerga, a doua, îndreptată instantaneu asupra omului din dreapta lui, îl respinse pe mafiot şi ultimele lui gloanţe fură trase doar din reflex. Mafiotul se opri brusc din mişcare, apoi se arcui şi căzu pe spate. Hunter se întorcea deja spre ultima ameninţare din stânga.

Omul se repezea spre hăţiş cuprins de panică în urma rafalelor

trase de Evita. Hunter trase spre el o ultimă rafală care îl nimeri şi îl expedie cu brutalitate în mărăcini.

Hunter aruncă o privire spre cabană şi îşi dădu seama că fata nu păţise nimic. Apoi examină cadavrele, după care agăţă arma de umăr şi se îndreptă spre casă.

Tânăra femeie avea privirea cuprinsă de panică. Dădu drumul armei, se poticni şi căzu în braţele lui Hunter.

— Te simţi bine? o întrebă Exterminatorul.

— Da, zise ea cu o voce fară timbru.

— Ai fost formidabilă.

— Formidabilă? Nu. Dementă, s*i.*

Hunter simţi sânge curgându-i pe degete.

— Eşti rănită, zise el întorcând-o ca s-o examineze.

— Nu-i nimic. Parcă m-a înţepat o viespe.

El mormăi apoi răspunse:

— Bun, nu e mare lucru. Dar vei avea o cicatrice de arătat nepoţilor tăi.

Glonţul îi atinsese uşor interiorul braţului stâng la subsuoară. Dacă nimerea cu câţiva centimetri mai spre stânga, acum ar fi fost moartă.

O trase în cabană, curăţă rapid rana cu apă şi săpun, aplică puţin dezinfectant şi o bandajă.

— Trebuie să ne grăbim, zise el.

— Mă simt bine.

— OK, îmbracă-te. Tipii ăştia făceau parte din gonirea organizată a „vânatului”.

Evita dădu din cap apoi se îmbrăcă.

— Pun iar pe mine mirosul de la Glass Bay, zise ea cu un ton glumeţ.

Hunter îşi îmbrăcă repede cămaşa şi pantalonii, apoi se întoarse spre Evita.

— Caută peste tot, verifică fiecare colţişor şi nu lăsa nimic care să poată semnala trecerea mea pe-aici.

Hunter se întoarse ca să iasă, dar ea îl înconjură cu braţele şi îşi lipi obrazul de faţa lui.

— O să fie bine, zise el cu o voce gravă.

— Bob… toţi acei morţi. Nu te jenează niciodată?

Dacă ar fi ştiut.

— Am de ales, Evita?

Ea se înfioră apoi ridică ochii şi se uită la el.

— Încep să-mi dau seama… acele orori, acele lupte

sângeroase... asta e viaţa ta. Şi nu se va termina niciodată, nu-i aşa? Pot să-ţi propun o alegere, Bob. Predă-te mie. Însoţeşte-mă la San Juan. Îţi jur că oamenii de pe această insulă sunt de partea ta. Am prieteni, prieteni în funcţii importante. Voi lupta să te păstrez la Porto Rico.

Hunter suspină.

— Nici să nu te gândeşti la asta, Evita. În primul rând, mi-ai spus chiar tu că poliţiştii vor moartea mea la Porto Rico. Nu voi vedea niciodată cum arată o celulă pe dinăuntru. Apoi...

— Îţi garantez că lucrurile se vor petrece cu totul altfel! izbucni ea. Îţi jur!

— Bun, să admitem că poţi să-mi oferi o garanţie. N-am auzit de nici o celulă sau de o închisoare la care Mafia să nu reuşească să pătrundă. Nimic nu le va face mai mare plăcere decât să mă vadă într-o cutie de lemn. Voi fi lipsit de apărare, Evita şi mafioţii vor ajunge până la mine.

— Ţi-am putea asigura protecţia, zise ea cu încăpăţânare.

Hunter scutură din cap.

— Răspunsul este nu. În ceea ce priveşte rămânerea mea la Porto Rico, aş vrea să-ţi amintesc că sunt căutat de poliţie pentru mai multe crime într-o duzină de state din SUA şi din două ţări străine, fără a mai pune la socoteală faptul că armata m-a declarat dezertor şi că FBI-ul mă consideră inamicul lui personal. Să admitem că sunt judecat în toate aceste locuri şi că sunt eliberat, ceea ce ar echivala cu un miracol smintit, va trebui totuşi să mă prezint în faţa a nenumărate tribunale. Şi mafioţii m-ar urmări peste tot. De fapt, mafioţii nu există. Magistratura Statelor Unite e atât de lipsită de curaj încât nu va pronunţa numele Mafiei.

— Am auzit de această laşitate. E ruşinos.

— În orice caz, adăugă el zâmbind, nu sunt dispus să stau cu mâinile în sân, să-mi arunc arma şi să mă predau. Sunt propriul meu Pentagon, propriul meu ministru de război, sunt propriul meu guvern executiv. Iau decizii şi acţionez cum mi se pare de cuviinţă. Asta înseamnă război, Evita. Războiul până la capăt.

— E alegerea ta, zise ea dându-se un pas înapoi.

— Nu există alegere, îi zise Hunter. Nu pot merge decât pe un singur drum.

Îi întoarse spatele şi ieşi.

Când Evita ieşi şi ea, după câteva clipe, jeep-ul se afla în mijlocul grădinii, motorul mergea şi trei cadavre erau înghesuite

în partea din spate. Hunter aduna tuburile goale. Strânseră împreună armele duşmanilor şi le adăugară colecţiei care devenea din ce în ce mai mare.

— Ce plan ai? îl întrebă ea.

— Duc de-aci grămezile astea de mizerii. Pe drum e şi o maşină de care va trebui să ne debarasăm, precum şi un alt cadavru. De ele mă voi ocupa eu, iar tu vei veni după mine cu cealaltă maşină.

— Abandonăm jeep-ul?

— Exact. Am remarcat o mină deschisă, o carieră acolo sus. O ştii?

Ea încuviinţă cu o mişcare a capului.

— *Aggregates Limited.* E la patru-cinci kilometri de-aici.

— Bun, atunci voi merge eu în urma ta. Să mergem, am pierdut şi aşa destul timp.

Hunter o lăsă lângă celălalt vehicul de unde luă al patrulea cadavru, apoi întinse Evitei pistolul de calibru 32 al primei sale victime.

— De ăsta voi şti să mă folosesc, zise ea răsucind butoiaşul.

— Bănuiesc, zise el examinând Chevrolet-ul.

Ea veni după el.

— E o maşină de la Glass Bay. Dar i s-a mai pus ceva.

— Aparatul de emisie-recepţie?

— Nu, asta. Îşi trecu mâna peste acoperiş. Aici.

Pe acoperiş fuseseră lipite în linie dreaptă patru cercuri de un portocaliu aprins. Hunter le remarcase deja dar nu le dăduse atenţie.

— Asta e ceva nou?

— Da. Datează de azi-dimineaţă.

— Recunoaştere aeriană, mormăi el.

— Cum?

— Pentru identificarea din aer.

— Elicopterele, zise Evita. Au fost chemate. Dar foarte curând se va face noapte. Aceste desene nu se vor vedea în întuneric.

— Astea, da. Sunt luminoase.

— Le putem scoate.

— Nici vorbă. Dimpotrivă, trebuie să le lăsăm. Va fi în avantajul nostru. Ascultă, Evita, tu vei lua jeep-ul. Nu-mi place că-ţi dau să conduci un dric, dar…

Aparatul de emisie-recepţie începu să hârâie şi o voce cu accent american zise:

— Grupul Patru, Grupul Patru, răspundeţi, Dumnezeule mare!

Evita număra cu minuţiozitate cercurile de pe acoperiş arătându-le lui Hunter.

— Cred că te cheamă.

Hunter zâmbi apoi se aplecă în interiorul vehiculului.

— E un elicopter, zise el, i-am recunoscut sunetul rotoarelor.

Apăsă pe butonul pentru emisie şi vorbi cu o voce vulgară:

— Grupul Patru, zise el calm. Aici nu e nimic. O fermă căcăcioasă. Nu e nimeni.

— Primul Aerian, am recepţionat, răspunse vocea metalică. Dar stai lângă aparat, da? Întâlnirea la locul următor.

Hunter aruncase zarurile. Se gândi la Evita şi apăsă pe buton să răspundă.

— Nici vorbă, zise el. E prea întuneric şi nu facem decât să băgăm spaima în ţărani. Vă zic că pierdem timpul.

— Ai o idee mai bună? întrebă vocea.

— Mda. O chestie pe care o văd de-aici. În faţa mea e o carieră pe coline. O vedeţi?

— Nu, survolăm plaja. Crezi că?…

— Ca un cal bătrân care simte grajdul.

Tipul începu să râdă.

— Bun, făcu tipul din elicopter, să mergem pe ideea ta. Ia legătura cu noi când ajungi acolo.

— Vei fi primul anunţat, promise Hunter.

Lăsă microfonul şi se întoarse spre tânăra femeie cu faţa gravă.

— Ei bine, acum vom vedea.

— Frumos lucrat, comentă Evita. Acum îi cunoşti poziţia. Ai fi putut să faci carieră la Hollywood.

Îi zâmbi.

— Mi-am greşit cariera, nu? Ce păcat.

— Nu. Mulţi ar trebui să se înşele în felul ăsta.

Evita îi întoarse spatele şi porni spre jeep, în care urcă fară să arunce nici măcar o privire spre pasagerii ei.

Hunter suspină, apoi urcă la volanul Chevrolet-ului. Războiul reîncepea. Ajunsese la ultimele muniţii pentru puştile-mitralieră, aproape că nici nu mai merita să le târască după el. Menghina se strângea; Lavagni şi oamenii lui care împânziseră regiunea şi poliţia care îl aştepta la Puerto Vista.

Jeep-ul se opri lângă maşina lui şi fata îi zâmbi cu gravitate.

— Aprob alegerea ta. Aş vrea să ştii asta. Poate că nu sunt un

poliţist bun dar îmi urmez convingerile. Intuiţia îmi spune să te ajut, nu să te trădez.

— Mulţumesc, Evita. Hotărârea ta îmi face plăcere.

Zâmbi din nou şi jeep-ul o porni înainte.

Hunter întoarse şi se grăbi s-o prindă din urmă.

CAPITOLUL IX

Ajunseră la carieră în ultimele clipe ale crepusculului şi Hunter intră cu Chevrolet-ul prin poarta fragilă de lemn. Evita veni după el şi amândoi străbătură drumul plin de praf până la marginea hăului alb tăiat în corpul muntelui.

Hunter opri maşina lângă o prăpastie şi coborî rapid din maşină ca să facă o recunoaştere a locului. Ici şi colo se afla echipament greu dar nu era nici lumină, nici paznic.

Evita veni lângă el în partea din faţă a jeep-ului ca să-i spună:

— E un loc ideal. Aruncă-i în groapă. O să-i găsească abia dimineaţă.

— Nu, ne vom folosi de ei. Eu mă voi ocupa de ceea ce trebuie făcut aici. Arătă spre o mică baracă din ciment de pe flancul muntelui, aflată la o distanţă de vreo două sute de metri. Cu siguranţă că acolo îşi ţin explozibilii. Sparge lacătul dacă trebuie. Caută dinamită şi detonatori.

— Înţeleg.

Tânăra femeie plecă în fugă. Hunter începu să se ocupe de cadavrele din spatele jeep-ului. Puse unul la volan. Pe celelalte le rândui în diferite locuri şi lângă ei puse armele.

Apoi se întoarse la maşini şi se puse pe treabă cu pistoalele-mitralieră Thompson, ocupându-se în mod special de încărcătoare. Spera să recupereze suficiente gloanţe ca sa facă un încărcător plin.

Evita se întoarse gâfâind, dar victorioasă. Iar Hunter pusese la punct înscenarea pe care o imaginase.

O sărută, o puse să stea jos pe pământ şi îi şterse praful de pe nas.

— Haide să-ţi spun ce vom încerca să facem.

*

* *

Într-o dispoziţie foarte proastă, Charlie Dragone se instalase în carlinga elicopterului „Primul Aerian”. Scruta plaja stâncoasă care defila sub aparat. Vorbi în microfonul interior şi îl întrebă pe pilot:

— Stai bine cu benzina?

— Mai avem cam pentru zece minute, răspunse Grimaldi. Pentru binele nostru, am face mai bine să…

— Gura, se răsti Dragone.

Încă de la plecare se detestaseră. Dragone îi ura pe oamenii de nimic care nu ştiau să stea în banca lor.

Apăsă pe butonul aparatului de emisie-recepţie.

— Primul Aerian către Control. E aproape întuneric şi nu se vede nimic. Ce părere ai? Continuăm?

Imediat se auzi vocea surescitată a lui Quick Tony Lavagni.

— Tocmai voiam să iau legătura cu tine, Charlie. Auzi, cred că se petrec lucruri interesante la docuri. Ia legătura cu Latigo şi spune-i să vină la Puerta Vista.

Latigo se afla la bordul celui de „Al Doilea Aerian”, care survola zona aflată la vest de Glass Bay, în afara razei de legătură a vehiculelor de la suprafaţă aflate la est.

— Vrei să spui Latigo şi toţi cercetaşi lui? întrebă Dragone.

— Da, toţi. Spune-le să vină aici.

Primul ţintaş răspunse că a recepţionat ultimele instrucţiuni, apoi se branşă pe lungimea de undă care îl lega de Earl Latigo aflat la bordul celuilalt elicopter.

Tocmai reuşise când se auzi o voce surescitată dinspre pământ.

— Primul Aerian, Primul Aerian, mă auzi?

Dragone apăsă pe buton.

— Da, te aud. Cine e?

— Grupul Patru. Am găsit!

— Ce-ai găsit? Explică!

— Combinezonul, combinezonul! Într-un jeep!

— Grupul Patru? Unde sunteţi? Lângă acea mină?

— Mda! Veniţi încoa’!

— Stai puţin! Eşti sigur? Patronul crede că a găsit ceva pe coastă. Îţi trimit toate maşinile.

— Cu atât mai bine, se extazie vocea. N-am nevoie de nimeni! L-am încercuit, e numai al meu!

— Ia stai puţin! izbucni Dragone.

— Aici Grupul Patru, întrerup legătura. Nu încercaţi să mă prindeţi, voi fi ocupat.

— Ia stai aşa, pe toţi dracii!

Dar nu-i mai răspunse nimeni.

Viitorul braţ drept al unui capo aruncă o privire perplexă spre

pilotul lui, mormăind:

— E foamete sau banchet! La dracu' şi la toţi dracii!

Grimaldi se uită la hartă. Vorbi în microfonul interior:

— Priveşte, am găsit locul. Avem benzină să ajungem acolo, dacă vrei să mergem.

— Nu ştiu, mormăi Dragone. Măcar dacă oamenii ar fi pe recepţie, bombăni el încercând zadarnic să ia legătura cu Lavagni.

— Mergem? întrebă pilotul. Hotărăşte-te cât mai e încă destulă lumină ca să vedem ceva.

— Avem destulă benzină pentru dus-întors?

— Da. Dar dacă pierdem timpul aşa…

— Haide, dă-i drumul, mormăi Dragone.

În realitate aveau mai multă benzină decât lumină. Ultimele minute ale călătoriei fură efectuate între apusul soarelui şi răsăritul lunii şi survolară cariera când era deja noapte. Nu văzură jos decât fasciculul farurilor jeep-ului şi cele patru puncte luminoase de pe acoperişul Chevrolet-ului.

Farurile maşinii luminau şi jeep-ul care era oprit pe marginea prăpastiei. Înjur se vedeau nişte trupuri întinse şi un om prăbuşit pe volan.

Nu se vedea nici o mişcare.

— Cred că e lozul cel mare, zise Dragone cu o voce plină de emoţie.

— Cobor?

— Stai o secundă.

Dragone apăsă pe bufonul aparatului de emisie-recepţie şi zise:

— Patru, care e situaţia?

Nici un răspuns.

Încercă din nou.

— Grupul patru, fir-ar să fie! Răspundeţi! Ce-aţi păţit?

— Sunt rănit, răspunse o voce slabă.

— L-ai mierlit?

— Mda… nu se vede? Dar… sunt rănit… Nu pot să mă mişc.

Grimaldi aprinse farul de jos şi coborî la vreo zece metri de sol, spre care proiectă o lumină palidă.

— Nici o îndoială, şopti el în microfonul interior. Lozul cel mare…

— OK, coboară, comandă Dragone.

Elicopterul ateriză între cele două maşini.

— Acoperă-mă, mormăi Dragone.

Sări din aparat şi se apropie cu prudenţă de jeep, ferindu-se să intre în lumina farurilor maşinii de la Glass Bay, cu revolverul în mână, gata să tragă.

Ajunse lângă jeep şi trase două focuri în cadavrul ghemuit, nevrând să se expună efectului unei ultime tresăriri de viaţă. Apoi sări pe cadavru şi, apucându-l de păr, îi trase brusc capul spre lumină.

Charlie Dragone încremeni, se înfioră şi păli la faţă, dându-şi seama că acum comisese ultima lui imprudenţă.

Nu va deveni niciodată mâna dreaptă a unui capo, nu va avea nici autoritate, nici bogăţie, nici putere. Charlie Dragone nu va mai avea nimic niciodată. Ridică privirea şi se uită la farurile Chevrolet-ului; avea faţa temă şi resemnată a unui om care se lasă în voia destinului şi probabil că nu auzi rafala pistolului-mitralieră Thompson care trecu prin el şi îl proiectă în prăpastia celor de la *Aggregates Limited.*

La câţiva metri de-acolo, un pilot versat, aflat în serviciul Mafiei, îşi dădu seama de întorsătura evenimentelor – nişte evenimente care i se părură cât se poate de familiare.

Încercă să respire în ciuda pistolului de calibru 32 care îl apăsa cu putere în gât şi vedea apropiindu-se un om înalt cu un pistol-mitralieră Thompson.

— La dracu! şopti Grimaldi cu o voce ostenită şi resemnată. Iar o luăm de la capăt!

O voce de femeie îi replică la ureche, cu un uşor accent spaniol:

— Şi la cea mai mică mişcare te împuşc.

Hunter îl făcu să se întoarcă şi îl împinse spre aparat.

Nu schimbară nici o vorbă mai înainte de a urca în elicopter şi de a-şi fi pus centurile de siguranţă. Apoi Hunter întrebă:

— Mai ţii la viaţă, Grimaldi?

— Spune-mi unde vrei să mergi, răspunse pilotul zâmbind. Dar ar trebui să începi să-mi plăteşti salariul.

Tipul înalt zâmbi auzind această tentativă umoristică şi îi răspunse:

— Ar fi o eventualitate.

Apoi zâmbetul îi dispăru brusc şi faţa îi deveni ca de gheaţă.

— Decolează!

Grimaldi trase de manşă şi îndreptă aparatul spre coastă. Scena îi era într-adevăr mult prea familiară.

— Zău că eşti smintit, Hunter, spuse pilotul în interfon. Pun prinsoare că la micul dejun haleşti suc de dinamită.

— Fac şi eu ce pot, răspunse Hunter.

Nu era adevărat. Făcea mai curând ce voia. Acum avea intenţia să se ducă la Puerto Vista. Totuşi Grimaldi credea că ştie mai multe lucruri decât Hunter despre Puerto Vista.

— Poate că nu vom avea destulă benzină, îi zise el celui care îl deturnase. Suntem pe muchie.

— Viaţa ta e pe muchie de cuţit, Jack, bombăni Hunter. Mă duci acolo sau pieri.

Grimaldi nu se îndoia de asta. Dădu din umeri.

— Atunci voi reuşi… chiar dacă va trebui să urinez în rezervor.

Chiar dacă ar fi trebuit să-şi verse propriul sânge.

Voia neapărat să-l ducă pe Hunter la Puerto Vista.

Toţi ucigaşii din insulă se îndreptau în acea direcţie. Grimaldi n-ar fi putut găsi un loc mai bun ca să se debaraseze de Hunter.

Şi poate că va reuşi să încaseze recompensa. Asta ar fi însemnat nişte bogăţii care depăşeau orice speranţă.

— Vă voi duce acolo, le promise el pasagerilor.

Deodată se auzi vocea lui Earl Latigo.

— Al Doilea Aerian către Primul Aerian. Unde eşti? Ce se întâmplă?

Vocea lui Hunter se auzi în interfonul interior:

— Ai mare grijă, Jack. Spune-i ce s-a întâmplat cu o singură excepţie. Hunter e mort. Te întorci singur. Fii prudent.

Apăru brusc Beretta neagră şi surdina se lipi de gâtul pilotului. Suspină resemnat şi apăsă pe buton.

— Aici Primul Aerian, anunţă el. O veste bună şi una rea. Charlie l-a împuşcat pe Hunter. Dar a murit şi el. Mă întorc singur.

Imediat răsună vocea surescitată a lui Latigo:

— Fără glumă! Iar eu care eram gata să renunţ la orice speranţă… Chiar l-a împuşcat? Hunter e mort? Unde l-aţi înghesuit?

— Pe coline. Ăăă… auzi, Earl, nu prea am chef de vorbă în momentul ăsta. Îţi voi povesti totul când sosesc.

— De-aia nu reuşesc să-l găsesc pe Tony, răspunse Al Doilea Aerian.

— Spune-i să se întoarcă, mormăi Hunter.

Grimaldi suspină iar şi zise:

— Şeful vrea să te întorci acasă, îi zise el lui Latigo. Întoarce-

te, Earl.

— Şi echipele mele?

Hunter dădu din cap în semn că. Da.

— Da, răspunse Grimaldi. Toată lumea se întoarce acasă.

— OK, ne întâlnim acolo, răspunse Latigo şi întrerupse legătura.

Hunter lăsă jos Beretta.

— Poate că o să-ţi dau şi o primă pe lângă salariu, Jack.

„Aiurea”, îşi zise Grimaldi, imaginându-şi ce-l aştepta la Puerto Vista. Quick Tony nu putea fi contactat pentru că pregătea un comitet de primire.

Intră în joc.

— Prima asta ar trebui să fie destul de importantă ca să-mi asigure existenţa la Tombuctu, pentru că dacă Quick Tony află ce-am făcut...

Hunter nu răspunse şi merseră în tăcere până în momentul când văzură luminile de la Puerto Vista.

Apoi femeia vorbi pentru prima dată de când urcaseră în elicopter.

— Fă turul pe la est, îi zise ea. Lângă primul drum de la nord, după drumul de pe coastă, o să vezi o biserică într-un sat. Cu o clopotniţă mare. Vei ateriza în grădina preotului, în spate.

Grimaldi se întoarse spre Hunter.

— Asta vreţi, domnule Hunter?

— Ai auzit-o pe doamna. Fă cum ţi-a spus.

Găsi fără probleme locul căutat şi ateriză lin.

Luna se ridica pe cer şi vizibilitatea devenea mai buna Grimaldi se înfioră întrebându-se ce i se va întâmpla acum şi se aştepta la ce era mai rău.

Opri motorul şi rotoarele încă se mai învârteau când Hunter începu să distrugă aparatul radio şi demarorul cu mânerul pistolului.

Apoi Hunter îl apucă pe Grimaldi şi îl trase afară din carlingă.

— Cară-te, soldatule. Nu încetini pasul şi nu întoarce capul.

Grimaldi nu avea deloc intenţia să protesteze. Lozul cel mare pentru el însemna să scape cu viaţă.

O luă la fugă, aşteptându-se să fie împuşcat pe la spate. Dar nu i se întâmplă nimic.

Asta era a doua oară când Hunter îl iertase. Jack Grimaldi nu mai înţelegea. Continuă să alerge urându-i să părăsească teafăr Puerto Vista. Poate că nu era ticălos aşa cum se spunea.

Dar nu va avea noroc. Grimaldi avea noroc. El părăsea Puerto Vista.

Hunter abia intra. Nu avea să mai iasă niciodată. Îl aştepta Quick Tony.

CAPITOLUL X

În timpul celor câteva momente încordate în care aşteptaseră sosirea elicopterului, Hunter şi Evita îşi luaseră rămas bun unul de la celălalt, înţelegând că s-ar fi putut ca după aceea să nu mai aibă ocazia. După o ultimă repriză de mângâieri, Evita îl întrebă:

— Ce vei face după ce vei părăsi Porto Rico?

El se gândi o clipă.

— Avusesem de gând să arunc în aer scârba lor de carusel dar... în fine, aş face mai bine să mă fac aici mic de tot şi să mă întorc în SUA.

— Într-adevăr, ar fi mai bine. Nu poţi intra acum în arenă.

— Nu. Nu-mi place întorsătura pe care au luat-o lucrurile. Totul e prea bine organizat, m-aş arunca cu ochii legaţi în altă ambuscadă.

— Ar fi inutil.

— Aşa că mă retrag şi aştept altă zi. În care avantajul să fie de partea mea. Dacă vom reuşi să capturăm acest elicopter, ne vom duce la Puerto Vista. Îl vom putea găsi pe Juan, după care fiecare va porni pe drumul său.

— Ai dreptate, zise ea cu o voce calmă.

— Totuşi e păcat, murmură Hunter. Poate că n-am să mai trec niciodată pe-aici şi ar fi fost multă treabă de făcut.

— Dar ai spus că lupta s-ar desfăşura în dezavantajul tău. Că te vor aştepta şi că îţi vor întinde o cursă.

— Adevărat.

Hunter scotoci în centura lui specială şi scoase o foaie de hârtie pe care i-o întinse fetei.

— Am găsit aceste nume într-un carnet pe care l-am luat de la Las Vegas. Sunt reprezentanţii locali... cel puţin erau până azi. Ei conduc toată operaţiunea Mafiei în Caraibe, de la Nassau din Panama.

Evita se uită pe foaia de hârtie.

— Da, pe unii dintre ei îi cunosc, răspunse ea. I-am văzut la Glass Bay.

— Păstrează lista. Poate că le va fi de ajutor superiorilor tăi în anchete. Dar spune-le s-o lase baltă câteva luni, pentru că am impresia că toţi aceşti domni vor pleca brusc în vacanţă. Vor

pleca imediat ce vor afla că am scăpat din capcana lor.

— E un nume mare care lipseşte, zise Evita gânditoare.

— Da? Care?

— Cunoşti numele Edward Stuart?

Hunter zâmbi şi dădu din cap.

— Probabil că e Eduardo Starti, dacă face parte din Mafie. Dar nu-l cunosc.

— Acest om e cunoscut sub numele de sir Edward Stuart, zise Evita. Se spune că e numărul unu al Organizaţiei în Caraibe. El nu va pleca în vacanţă.

— E chiar atât de important?

Ea încuviinţă cu o mişcare a capului.

— E foarte important. Se crede că e foarte bine plasat în lumea politică haitiană. Mai ales după moartea lui Papa Doc. Am...

— Stai, mormăi Hunter. Vrei să spui că acest tip face parte din guvernul haitian?

— Nu oficial, nu. Dar după cum ţi-am spus, are multă influenţă. Se spune că lipsa de turism din timpul lui Duvalier este acum compensată de iniţiativele şi banii lui sir Edward Stuart.

— Ce interes are Porto Rico în privinţa lui?

— Nici unul în mod oficial. Haiti este o republică independentă, un vecin bun. Face parte din Naţiunile Unite şi din OAE. Dar influenţa pe care o exercită sir Edward asupra unora dintre conducători îi procură un sanctuar ideal de unde se poate întinde la celelalte insule. Este normal să ne preocupe.

— Un sanctuar, ai?

— Da. Şi ai auzit de marele ministru de finanţe al Mafiei care s-a retras în Israel?

— Ca toată lumea.

— Ei bine, curierii fac în mod regulat traseul între Tel Aviv şi Port-au-Prince.

Hunter se încruntă.

— Curieri guvernamentali?

— Nu.

— Înţeleg.

— Conducătorii mei se tem de o reţea care s-ar întinde de la Mediterana până în Caraibe. Totul dirijat de sir Edward Stuart.

— Sugerezi cumva că guvernul haitian şi cu cel israelian complotează...

— Bineînţeles că nu. Este o afacere exclusiv a Organizaţiei, nu

e vorba de politică.

— Am impresia că vrei să-mi spui ceva, Evita, zise Hunter.

— Deloc. Ai dreptate când vrei să te întorci în ţara ta. Te vei ocupa altădată de Caraibe.

Voia să ajungă undeva, Hunter era sigur de asta, dar nu ştia unde.

— Bineînţeles.

— Evident, îţi vorbesc confidenţial. Sir Edward Stuart este noul Mayer Lansky al Occidentului. Am crezut că e bine să ştii asta. În plus, se bucură de imunitatea pe care i-o oferă Haiti. Nimeni nu-i poate face nimic, e invulnerabil.

— Poate cu o excepţie?

— Da, mărturisi ea, cu o excepţie.

— Eşti sigură de tot ce-ai spus?

— Absolut sigură.

Hunter mângâie piedica pistolului-mitralieră Thompson.

— OK, zise el. Voi trece prin Haiti la întoarcerea în Statele Unite.

Ea se uită la palmele mâinilor lui şi imită din nou vocea uşor răguşită a lui Hunter:

— OK şi noroc.

Şi Hunter înţelese că fusese tras pe sfoară de o expertă.

— Mi-ai spus că ai prieteni sus-puşi, adevărat?

— Exact.

Cu siguranţă că destul de sus-puşi ca să-l împresoare şi să-l prindă pe Exterminator. Evident.

— Şi nu există forţe portoricane la Puerto Vista, nu-i aşa?

— Nu destule ca să fie remarcate, nu. Eu sunt poliţia, Bob Hunter.

El suspină.

— Atunci cred că e momentul s-o dovedeşti.

Ea zâmbi puţin cam trist, îşi descheie bluza, desfăcu sutienul şi îşi eliberă sânii superbi. Îşi întoarse pe dos lenjeria, rupse căptuşeala şi scoase o bucată mică de ţesătură cilindrică. Pe acea bucată mică de vinii se afla reproducerea integrală a cărţii sale de identitate, inclusiv fotografia. Hunter suspină şi i-o dădu înapoi.

Se uită la ea în timp ce se îmbrăca.

— Ei bine, e un război tare ciudat. Dar ai procedat excelent, însă ai inventat treptat, nu?

— De când am aflat de prezenţa ta la Glass Bay, da. Dar ţi-am

spus adevărul despre *Strike Force.* Se află la Porto Rico şi vor să te ucidă. Mi s-a comandat să facilitez această lichidare. Dacă nu reuşeam, trebuia să te fac să ajungi la San Juan unde ai fi fost primit în forţă. Dar tu ai luat contact cu mine... în momentul în care aveam nevoie.

Îşi puse degetul pe sân şi adăugă:

— Am unele libertăţi de care mă servesc atunci când apare necesitatea. E vorba de ceea ce voiai să spui prin a „inventa”...

Dădu din umeri şi îşi feri privirea.

— Joci bine scenele de dragoste, Evita. O libertate suplimentară.

— Mărturisesc că am început în mod deliberat, răspunse ea. Dar m-a luat valul. Ştii foarte bine asta.

Hunter ştia că nu o va uita niciodată. Îi zâmbi grav.

— De la profesionist la profesionist, trebuie să-ţi spun că-ţi admir munca. OK. Crezi că ar trebui să mă duc să-l lichidez pe acel tip din Haiti. Pot să contez pe identificarea ta?

— Absolut.

— Acestea fiind zise, nu e o cerere oficială pe care o faci în numele guvernului portorican?

— Nu. E o sugestie oficială de la un profesionist la altul.

Hunter zâmbi.

— Libertăţile tale de acţiune îţi dau dreptul să mă mai săruţi o dată?

Tânăra femeie se aruncă în braţele lui şi se lipi de el cu pasiune. După o clipă el se depărtă de ea.

— Nu va fi pentru ultima dată, Evita.

Ea nu putu să-i răspundă. Rotoarele elicopterului se auzeau deja, aparatul se apropia şi trecură imediat la locurile lor.

Nu mai avuseseră altă ocazie să vorbească şi zburară în tăcere până la Puerto Vista.

Apoi se pomeniră la sol şi se îndreptară spre locul de întâlnire cu Juan Escadrillo. Hunter o admira foarte mult pe această portoricană – de fapt era o Exterminatoare!

Tânărul transpira abundent şi nu reuşea să-şi tragă sufletul.

— *Senor* Hunter, mi-a fost frică că n-o să mai veniţi! exclamă el.

Hunter îl prinse pe băiat de umeri.

— Ce s-a întâmplat, Juan? N-ai găsit ambarcaţiune?

— *Si,* am ambarcaţiunea, dar...

— Dar ce?

— Au răpit-o pe Rosalita!

— Dumnezeule mare! zise Hunter.

— Au spus că o vor arunca la rechini! E vorba de un schimb. Dacă te predai o eliberează.

— Spune-ne ce s-a întâmplat, Juan? întrebă cu calm Evita.

Tânărul lăsă ochii în jos şi răspunse:

— N-am urmat instrucţiunile. Rosalita nu voia să se ducă la unchiul ei fără mine. A insistat să stea în camionetă în timp ce eu discutam afacerea.

Ridică o faţă terorizată spre Hunter şi adăugă:

— I-am dat voie să rămână. E vina mea.

— Ce ţi-au spus să faci, Juan? întrebă Hunter.

— Să fac ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Trebuie să vă întâlnesc şi să vă duc până la barcă.

Lăsă din nou ochii în jos şi adăugă:

— N-ar fi aflat niciodată aceste detalii, *senor,* dar mi-e frică pentru Rosalita. Aceşti oameni sunt *muy malo* – foarte răi.

Hunter ar fi putut să-i spună că aceşti oameni *muy malo* ar fi putut afla oricum şi că Rosalita le-ar fi dat un avantaj suplimentar, un fel de asigurare.

— De ce n-au organizat aici o capcană? întrebă Evita. De ce i-au lăsat lui Juan ocazia să te prevină?

Ea nu cunoştea ca Hunter spiritul Mafiei.

Era ceva tipic, o superstrategie pentru o superambuscadă. Când mafioţii controlau o situaţie, o controlau în cele mai mici detalii. Singurul lucru pe care nu-l prevăzuseră era încrederea de nezdruncinat pe care Juan Escadrillo o avea în Bob Hunter. Tânărul lăsase totul în seama lui Hunter, convins că acesta va acţiona în interesul Rosalitei.

— Cum au aflat? întrebă Hunter.

— Urmăresc pe toată lumea. Nu ştiam, dar au recrutat spioni dintre oamenii din sat.

Hunter dădu din cap.

— OK, ar fi trebuit să bănuiesc. A fost vina mea, Juan, nu a ta, aşa că nu te mai chinui. Le-am lăsat prea mult timp. Bun, care e planul lor?

— Trebuie să vă duc lângă digul pescarilor din centrul portului. Acolo e o piaţă, precum şi cheiurile rezervate ambarcaţiunilor de pescuit şi iahturilor. Au deplasat la capătul digului ambarcaţiunea pe care o închiriasem pentru dumneavoastră. Lângă ea mai e una în care o ţin pe Rosalita.

Hunter îşi amintea de un aranjament similar la Monte Carlo, pus la cale tot de Tony Lavagni. Bătrânul ucigaş avea continuitate în idei.

— E o ambarcaţiune foarte puternică… pentru pescuit sportiv. Va trebui să treceţi prin faţa ei ca să ajungeţi la ambarcaţiunea dumneavoastră.

— Şi Rosalita se află la bord? întrebă Hunter.

— *Si.* Mi-au spus să fiu foarte atent, că altfel…

Se înfioră.

— Că altfel o vor tăia bucăţele ca să facă din ea momeală.

— Nu-i vom lăsa, promise Hunter.

— Rosalita vă trimite un mesaj. Zice că trebuie să fugiţi şi să aveţi grijă de dumneavoastră.

În ochii lui Bob Hunter se puteau zări luciri de gheaţă.

— Voi avea grijă, zise el.

CAPITOLUL XI

Puerto Vista era situat pe o lungime stâncoasă a coastei, portul natural era mic, fără să fie cu adevărat adânc, iar turiştii care veneau în acest sat nu găseau un lux modern. Era un sat de pescari şi cei mai mulţi locuitori trăiau de pe urma mării.

Digul era piaţă şi totodată centrul vieţii sociale. De-a lungul cheiului existau locuri pentru ambarcaţiunile de pescuit şi, puţin mai departe, fusese rezervat un loc pentru ancorarea ambarcaţiunilor de agrement care făceau escală la Puerto Vista ca să se aprovizioneze cu apă şi alimente.

Căpitanul portului inaugurase cu câţiva ani în urmă sistemul folosit în Mediterana, ambarcaţiunile aruncând ancora şi apoi legându-se cu pupa la chei.

Datorită acestei metode, Puerto Vista putea să primească întreaga flotilă precum şi ambarcaţiunile turiştilor care deveneau din an în an mai numeroşi.

Acest aranjament i-a plăcut enorm lui Tony Lavagni. Cheiurile publice erau depărtate de piaţă şi vasul lui se afla la vreo treizeci de metri de cea mai apropiată ambarcaţiune de pescuit.

Bătrânul remorcher, închiriat pentru evadarea lui Hunter, era ancorat în partea de vest a vasului său, singurele două ambarcaţiuni de lângă cheiurile publice.

Mai era şi un depozit din tablă ondulată între acea parte a digului şi sat. Hunter va străbate digul de vest al cheiurilor ca să ajungă la ambarcaţiunea lui. Şi mai trebuia să treacă şi pe lângă vasul lui Tony. Mai era un singur drum care trecea prin sau pe deasupra depozitului, lucru la care se gândise şi Lavagni… înot nu se putea. Quick Tony era un om cu experienţă.

Acum era pregătit, adulmecând deja victoria. Şi chiar dacă Hunter ar fi reuşit să urce la bordul remorcherului, tot n-ar fi putut să părăsească portul. Totuşi acest mod de ancorare permitea o ieşire rapidă şi un tip îi spusese că *Flota a VI-a* a US Navy adoptase acest mod ca să plece în viteză, fără să trebuiască să recurgă la diferite remorchere de care e nevoie în mod obişnuit pentru o ieşire din port.

Evident, acest aranjament îi va plăcea şi lui Hunter. Atâta vreme cât va crede că nu este urmărit. Totuşi vasul lui Lavagni era de cincisprezece ori mai rapid şi mai uşor de manevrat. Numai să încerce să fugă, ticălosul! O să-l înveţe el minte!

Tony avea şase arme pe vasul lui, dintre care două arme grele automate. Pusese oameni pe acoperişul depozitului, înarmaţi cu puşti şi alţi doi în interior. Plasase oameni de-a lungul digului, ascunşi prin mulţime, gata să-i taie retragerea. Ba pusese un om chiar şi pe remorcher. Deşi era convins că Hunter nu va pune niciodată piciorul pe acea ambarcaţiune.

Situaţia era cu mult diferită faţă de cea de la Monte Carlo. Dacă poliţia nu s-ar fi amestecat, Lavagni l-ar fi lichidat pe Hunter la Monaco, terminând o dată pentru totdeauna cu ororile pe care acesta le făcea Organizaţiei.

La Puerto Vista nu va mai fi o astfel de problemă, căci aici nu era decât un singur poliţist, un amărât de paznic. Un tip care purta o uniformă demnă de un portar din Manhattan.

De aceea Tony avusese timp să pună totul la cale. Îl avea în mână pe Hunter, îl ţinea de coiţe şi aştepta momentul oportun să-l strivească.

Nu exista nici o posibilitate ca lucrurile să iasă prost. Chiar dacă tânărul îşi pierdea capul şi îi dezvăluia totul lui Hunter, asta n-ar fi schimbat cu nimic situaţia.

Hunter era foarte sensibil când era vorba să apere femei. În Franţa se expusese cu bună ştiinţă pentru o bandă de prostituate; ăsta era punctul lui slab. Nu putea să vadă o femeie ameninţată fără să reacţioneze.

Tony Lavagni nu avea nici o treabă cu puştoaica însărcinată. Oamenii nu-l preocupau niciodată. Oricum, nu era o *persoană,* era un mijloc, un instrument, de care se servea cum credea el mai bine. I-ar fi înfipt un cârlig în cur şi ar fi agăţat-o ca pe jumătăţile de porc dacă ar fi crezut că asta ar fi putut să i-l aducă pe Hunter.

Şi Hunter ştia asta.

Hunter se comporta ca un idiot când era vorba de oameni nevinovaţi.

Avea un complex sau ceva de genul ăsta.

Şi, din cauza complexului său, avea să-şi piardă pur şi simplu capul. Începuse prin a face o prostie trimiţându-l pe acel tinerel să facă o treabă de om în toată firea. Lavagni nu putea să înţeleagă un astfel de comportament, o astfel de prostie, doar

dacă nu cumva... doar dacă nu cumva Hunter îi întindea o cursă...

Quick Tony începu să se frământe. Era foarte posibil ca ticălosul să-i pregătească o chestie nasoală. Poate că-l trimisese pe tinerel ca să facă o diversiune, obligându-l pe Tony să-şi concentreze forţele la Puerto Vista, în timp ce el îşi vedea de drum prin altă parte.

Se convinsese repede de contrariul. La dracu'! Trebuia să joace bine cu cărţile pe care le avea în mână, nu? Hunter ăsta nu era nici zeu, nici supraom. Toată lumea făcea greşeli, chiar şi ticăloşii şireţi ca acest tip. Totuşi Quick Tony nu putea să nu-şi pună tot felul de întrebări...

Privi în jurul lui şi se uită fix la Joe Fini, şeful de echipă de pe vas.

— Nici o veste de la Charlie? întrebă el.

Fini scutură din cap şi răspunse aproape pe şoptite:

— Încercăm să-l prindem de când am aruncat ancora. Poate că s-a stricat aparatul. Vrei să mă duc să încerc aparatul din maşină?

Lavagni scutură energic din cap.

— Nu acum! Te-ai prostit? Şi Latigo?

— Nici o veste de cel puţin doua ore, de când a plecat spre vest.

— Îi spusesem lui Charlie să-şi trimită toţi oamenii la Puerto Vista.

— Să ştii că erau răspândiţi pe un teritoriu destul de mare, şopti Fini. Probabil că le ia ceva timp să se adune. Chestia asta cu aparatele de emisie-recepţie nu e deloc atât de eficace pe cât se crede.

— De ce vorbeşti în şoaptă?

Fini râse jenat.

— Din cauza ambianţei. Când mă mişc, îmi vine să merg în vârful picioarelor.

— Păi, atunci mergi până la cabină şi aruncă o privire tinerei mame. Nu vreau să-şi piardă capul, poate că vom avea nevoie de ea.

— La ce, Tony?

— Asta ştiu eu. Du-te la ea, fă-o să creadă că totul merge bine, că totul se va aranja. Nu-i adevărat, bineînţeles, dar le minţi pe femei tot timpul, aşa că încă una...

— Nu vorbesc limba ei, răspunse Fini.

— Foloseşte-te de mâini. Dar numai ca să te faci înţeles. Nu vreau să leşine.

Fini zâmbi maliţios.

— Mi-ai tăiat tot cheful!

Lavagni dădu din cap dezgustat.

— Asta e distracţie pentru tine, o vacă borţoasă?

— E cel mai mişto! replică Fini. Ai totul de câştigat şi nimic de pierdut.

Începu să râdă încetişor apoi se îndreptă spre cabină.

Lavagni se uită în urma lui gândindu-se la situaţie. Aprinse un trabuc şi fumă preţ de câteva minute. Fini reveni pe punte.

— E bine, puţin cam nervoasă, dar e bine. E convinsă c-o să vină Făt-Frumos.

— Ar fi prea frumos, se plânse cu amărăciune Lavagni.

Fini râse apoi se retrase pe poziţia lui.

Lavagni îşi îndreptă privirea de partea cealaltă, urmărindu-şi ceilalţi oameni. *Totul* era gata. *Totul.* De ce nu venea ticălosul? Tinerelul îi spusese că ora de întâlnire era opt seara, iar acum era aproape opt şi jumătate.

Era la fel de angoasant ca atunci când îl aşteptase la Glass Bay. Lavagni se înfioră amintindu-şi de măcelul pe care-l văzuse.

Aici nu se va întâmpla la fel. Aici…

Se încordă şi se înălţă pe vârfuri ca să privească de-a lungul cheiului. Se petrecea ceva. Portarul-poliţist se agita şi oamenii se cărăbăneau.

Lavagni simţi un fior pe şira spinării. Se întoarse şi-i şopti lui Fini.

— Parcă se-ntâmplă ceva. Ce părere ai?

Prăvăliile se închideau şi piaţa se golea. Totuşi era seara în care totul rămânea deschis până târziu. Tipul îi spusese că prăvăliile nu închid până la nouă. Ce se întâmpla?

Idiotul de poliţist mergea pe lângă ambarcaţiunile legate la mal şi răcnea în spaniolă. Tot felul de tipi săreau din bărcile lor şi o ştergeau în viteză.

Fini zise cu vocea lui răguşită.

— Ce-i asta, Tony?

— Nu ştiu, răspunse Lavagni. Dar dacă ţărănoiul ăla vine încoace, ştii ce-ai de făcut.

Poliţistul se întoarse şi o porni spre sat. După toate aparenţele, omul nu dorise decât să degajeze centrul comercial. În timp ce Lavagni reflecta la toate astea, luminile cargoboturilor

se aprinseră, luminând tot digul:

Lavagni mormăi apoi îi zise lui Fini:

— OK! Dă semnalul. Va veni, cred că cu ajutoare.

— Crezi că a recrutat poliţişti, Tony?

— Nu ştiu şi nu te gândi la asta. Dă semnalul.

Fini urcă pe puntea superioară şi avertiză oamenii, apoi se întoarse la postul lui.

— OK! şopti el.

— Acum fiţi foarte atenţi, zise Lavagni cu o voce care se auzi pe cheiuri. Aşteptaţi semnalul meu.

O umbră izolată se deplasă pe dig lângă piaţă. Paznicul-poliţist venea în urma ei. Cel din faţă era tinerelul şi amândoi veniră fără nici o ezitare pe lângă vasele de pescari până la cheiul public.

Lavagni zise din nou tare:

— Atenţie, acum o să fie. Şi o să se petreacă foarte repede, căscaţi ochii!

Tinerelul şi poliţistul se opriră lângă pasarela din spate. Lavagni se uita peste tot, întrebându-se unde se afla Hunter. În acel moment, tinerelul începu să vorbească cu o voce stăpânită.

— Am venit după Rosalita.

— Şi cum o vrei? La litru sau la kilogram?

Apoi se amesteca şi tâmpitul de poliţai.

— Este ilegal să reţii o cetăţeană portoricană. Dacă această femeie e la voi, eliberaţi-o imediat.

Lui Quick Tony îi veni să râdă.

Idiotul de poliţai nici măcar nu era înarmat.

— O să vă spun ce-o să facem, răspunse el. O să controlăm dacă la bord se află vreun pasager clandestin după ce vom ieşi în larg. Dacă-l găsim, o să-l trimitem în gura unui rechin.

Tinerelul tresări.

— Am un mesaj pentru *senor* Quick Tony.

Inima lui Lavagni începu să bată cu putere. Deci ticălosul ştia cu cine avea de-a face. Cu atât mai bine, asta ar facilita totul! Replică:

— S-auzim mesajul!

— *Senor* Hunter îţi acceptă provocarea. Se va bate chiar aici, în acest moment.

— Atunci unde e? zise Lavagni cu o voce dispreţuitoare.

— E aici. Vă priveşte în acest moment. Dar se va bate abia după ce Rosalita va fi în afara zonei de luptă. Mai întâi eliberaţi-o. După aceea se va bate.

Lavagni se uită peste tot înjurai lui. Apoi strigă:

— Îţi baţi joc de mine! Nu ţine!

— *Senor* Hunter mi-a spus să vă spun că nu e valabil ce-aţi propus. Spune că n-o vei elibera pe Rosalita dacă se predă. Spune că ne veţi ucide pe toţi, că aşa aveţi obiceiul să faceţi. Deci nu crede că va putea s-o ajute pe Rosalita dacă se predă. Dar vrea să se bată cu Quick Tony. Doreşte foarte mult asta. Eliberaţi fata, zise el şi vă va servi tunetele şi fulgerele pe care le meritaţi.

— Astea sunt tâmpenii! mormăi Fini.

Poliţaiul stătea acolo nemişcat şi se uita în jurul lui cu o privire bovină. Tinerelul adoptase o poziţie asemănătoare cu cea a unui om care vrea să se bată, cu picioarele depărtate, fălcile încleştate, furios, spunând ce avea de spus.

— Aţi remarcat că paznicul a evacuat acest loc, zise tinerelul. A făcut cum i-a spus *senor* Hunter. E gata să se bată. Mi-a spus să-ţi spun: „Când nu te vei mai ascunde după fustele unei femei, atunci vei fi şi tu în stare să te baţi”. Înţelegeţi?

— Nu te lăsa, Tony, şopti Fini. Nu crede ce spune!

Dar Lavagni cântărea situaţia.

— Şi dacă i-aş spune lui *senor* al tău să se ducă la dracu’? Dacă i-aş spune că o s-o cordim toţi pe mititică aici pe punte, după care o s-o legăm de cablul ancorei şi o s-o trimitem la fund s-o halească rechinii? Ce-ar zice de asta?

— A avut în vedere o astfel de acţiune. Zice că, dacă această ameninţare e pusă în practică, se va pierde în noapte, Quick Tony şi că îşi va lua revanşa la momentul potrivit şi în stilul lui propriu. Acesta e ultimul mesaj. Dacă vrei să te lupţi cu el, acum cunoşti condiţiile.

— Stai o secundă, răspunse Lavagni.

Se întoarse spre Fini.

— Are dreptate, n-am câştiga nimic.

— Mda, dar dacă o laşi pe tipă să plece, îţi pierzi avantajul.

— Nu mai e un avantaj, e clar asta, zise Lavagni. A fost vina mea. Ar fi trebuit să bănuiesc că Hunter n-o să vină trăgând ca la nebuni ştiind că tipa e aici.

— Îl cunoşti chiar atât de bine, Tony?

— Aş putea să scriu o carte despre tipul ăsta, răspunse Lavagni. Şi apoi, nu credeam că va veni ca un idiot să se predea; nu e chiar atât de prost.

— Atunci nu există altă soluţie, zise Fini.

— Asta zic şi eu, Joe. O lăsăm pe tipă să plece şi ne asumăm un risc. O să fie *fifty-fifty.* Ori vine, ori nu vine. Dar eu cred că vine. E stilul lui. Cred că va încerca să ajungă până la remorcher, îi place să facă ceva impresionant şi cred că s-a săturat să se tot ascundă. Eu pun prinsoare că e gata să iasă la iveală.

Fini suspină.

— Tu eşti patronul. Personal, cred că ai dreptate. Şi nu-mi plac deloc fiţele cretinului ăsta în uniformă. Am impresia că ştie mai multe decât noi. Poate că a chemat aici toate forţele de poliţie din San Juan. Eu cred că trebuie să încercăm acum imediat.

— Bine, adu fata, mormăi Lavagni.

Se întoarse din nou spre chei.

— O să încercăm să facem aşa cum spune *senor* al tău. Şi ar fi bine să-i spui că ar trebui să aibă cu el o adevărată armată ca să ne lichideze, pentru că o să-i intre-n cur toate tunetele şi fulgerele lui.

— Va veni, răspunse tinerelul. Nu-ţi fie frică.

Fini urcase cu fata şi o împingea spre pasarelă. Îşi văzu soţul şi scoase un strigăt. Juan se întâlni cu ea la jumătatea dramului şi o ajută să coboare pe chei.

Dinspre piaţă se apropie în fugă o altă femeie, o femeie frumoasă. Era în picioarele goale şi purta o bluză murdară şi o fustă scurtă. Lavagni avu impresia că o mai văzuse deja, dar nu mai ştia unde.

Prostănacele se îmbrăţişau. Papagalul de poliţai se plimbase până la capătul digului şi se uita la cele două femei cu mâinile încrucişate.

Idiotul avea să tragă cele mai mari foloase. Va deveni o legendă: poliţistul care reuşise să ia înapoi fară „probleme” fata răpită de josnicii *bandoleros,* un adevărat Sfânt Mihail în faţa dragonului.

Lavagni îşi zise c-ar fi bine să se care de-acolo, doar dacă nu cumva Hunter se hotărâse şi el să-şi ia picioarele la spinare.

Apoi Tony avu o inspiraţie bruscă. Scoase revolverul, se aplecă peste pasarelă şi îl îndreptă spre Juan Escadrilo.

— Auzi, cretinule! se răsti el. Fata poate să plece, tu rămâi.

— *Senor!*

— Mda, tu, gură mare. Tu ai închiriat remorcherul, nu? Foarte bine, ia instalează-te în el!

Îşi agită ameninţător revolverul şi adăugă:

— Urcă pe hodoroaga aia. Vom vedea dacă *senor* al tău va

reuşi să ajungă la tine.

— Juan, nu! strigă fata.

Cealaltă tipă, care prea să aibă puţin mai multă minte, o trase spre piaţă, vorbindu-i în spaniolă. Tinerelul rămase locului uitându-se după ele, apoi zâmbi spre ambarcaţiunea lui Tony şi zise:

— Mă voi duce cu plăcere, *senor.*

Lui Lavagni îi veni să-l împuşte pe loc. Dar îl lăsă să treacă şi să sară pe puntea remorcherului. Quick Tony strigă:

— OK, Hunter! Ia arată-ne faimoasele tale fulgere şi tunete!

Poliţaiul de operetă se îndrepta liniştit spre adăpostul oferit de remorcher.

„Nu în partea aia, idiotule, îşi zise Lavagni. Ai face bine s-o ştergi în celălalt sens. Hunter o să sosească trăgând ca un apucat. Drept cine se credea prostănacul ăsta? Drept arbitru? Haide, Hunter, vino să-ţi iau gâtu'... eşti tare dornic... Ia încearcă să forţezi linia cu maşina... Ar fi tare distractiv. Vino pe acoperişul depozitelor sau vino sărind dintr-o barcă în alta ca la Monte Carlo... Numai că de data asta, eşti doar tu cu mine, Tony Lavagni, care te aşteaptă aşa cum îşi aşteaptă destinul. Mda, Hunter, tu eşti destinul meu... Ţie îţi datorez tot ce sunt în acest moment, îţi datorez tot ce voi fi... Un capo, prostănacule, vei *face* din mine un capo... Haide, vino! Ce aşte*pţi, fi*r-ar să fie?"

— Unde eşti, Hunter? răcni el.

Lavagni îl văzu cu coada ochiului pe idiotul de poliţai care îşi aprindea o ţigară la capătul digului. Tony se întrebă de ce fuma într-un astfel de moment... doar dacă nu cumva era un semnal...

Apoi tipul îşi puse pachetul de ţigări în haină, după care scoase rapid mâna... Oh, la dracu, mult prea rapid! Şi aruncă un obiect lung şi voluminos spre ambarcaţiunea lui Tony...

O clipă interminabilă, lucrul acela păru că planează în lumina albicioasă a depozitelor, suspendat în aer deasupra lui Tony şi a punţii, iar în acea clipă Quick Tony recunoscu obiectul.

Batoane de dinamită înfăşurate în detonatori.

Secundele trecură Trăsnetul lovi. Ultimul lucru pe care Lavagni avu timp să-l remarce, fu faptul că idiotul de poliţai sprinta cu agilitatea la capătul digului, cu un pistol mare şi negru în mână, trăgând fulgerător în oamenii de deasupra depozitului.

Tony intrase în joc şi câştigase: Hunter venise. Dar, în realitate, tot timpul fusese acolo. Quick Tony avu o imagine fulgerătoare a viitorului său.

În clipa în care se simţi proiectat în aer de explozie, îşi dădu seama că putea să-i mulţumească lui Hunter pentru tot ce nu va fi niciodată.

CAPITOLUL XII

Bomba căzuse în centrul ambarcaţiunii şi aruncase în aer puntea superioară şi cabina înainte de a ridica totul afară din apă. Cablurile care ţineau vasul legat se rupseră şi ambarcaţiunea căzu înapoi în apă cuprinsă de flăcări, pornind în derivă spre mijlocul micului port.

Nu mai trăia nimeni în mijlocul acelei sfere de foc. Hunter îşi îndreptase imediat atenţia spre celelalte ameninţări şi lichidase doi ucigaşi urcaţi pe acoperişul depozitului, precum şi un al treilea care apăruse în pas alergător.

Apoi sări la bordul remorcherului şi îl ajută pe Juan să desfacă parâmele. Vasul era mult mai solid decât cel de la Glass Bay. Suportase bine unda de şoc.

— Motorul e pornit, îi zise Juan lui Hunter. Imediat ce am urcat la bord, i-am spus căpitanului să pornească.

Dar nu numai asta făcuse Juan. Pe pasarelă zăcea întins un om de la Glass Bay, cu un pistol în mână, cu ochii larg deschişi, cu privirea încremenită de moarte. În piept avea înfipt un cuţit până la mâner. În mână avea un pistol Beretta Brigadier, ca şi cel al lui Hunter.

Hunter luă Beretta precum şi cele câteva încărcătoare de la centura mafiotului, apoi aruncă cadavrul peste bord.

Oamenii fugeau şi strigau lângă piaţă, dar nimeni nu părea decis să se apropie mai mult.

Remorcherul străbătea canalul portului. Un tip cu o mustaţă enormă şi o privire extrem de îngrijorată scoase capul din cabină şi zise repede o frază în spaniolă.

Juan ridică capul, apoi răspunse:

— *Gracias, căpitan. Vamos no con toda velocidad!*

Se întoarse spre Hunter.

— A spus că ancora a fost ridicată şi că a pornit la drum. I-am spus să meargă cu toată viteza.

— Întreabă-l dacă putem trage vasul în flăcări spre larg, ca să nu ia foc tot portul.

Juan dădu din cap şi urcă rapid în partea din faţă.

Hunter rămase la pupa ca să supravegheze partea din spate, dar nu erau urmăriţi de nimeni şi putu să-l ajute pe Juan şi pe cei trei oameni din echipaj să agaţe şi să remorcheze focarul. Îl lăsară la câţiva kilometri în larg.

Apoi o luară spre vest şi Hunter îi zise căpitanului să nu scape coasta din ochi.

— Anunţă-mă imediat dacă alte ambarcaţiuni ar vrea să se apropie.

Căpitanul făcu semn că a înţeles. Hunter şi Juan coborâră în careu unde se aflau patru cuşete, o masă şi câteva mobile utile.

Secundul îi urmă zâmbind şi le oferi un amestec fierbinte de cafea cu rom. Hunter bău o gură şi renunţă. Scoase apoi uniforma pe care Evita o împrumutase de la poliţaiul satului, o împături cu grijă şi o puse pe o cuşetă.

Secundul se extazie văzând combinezonul negru. Îi zâmbi lui Juan şi murmură:

— *Magnifico, magnifico.*

Apoi urcă pe punte.

Juan se uită la cafea apoi zise:

— Am ucis un om, *senor* Hunter.

Dar Hunter câţi omorâse?

— Da, am văzut.

Desfăcu harta pe care Evita i-o procurase de la Puerto Vista. Se aşeză la masă, apoi se uită la Juan şi adăugă:

— Un bărbat trebuie să-şi protejeze familia. E o datorie, o obligaţie.

— Dacă aş fi avut talentul dumneavoastră, *senor,* răspunse Juan cu o voce gravă, i-aş fi omorât pe toţi. Sunt nişte orori, nişte animale sălbatice lipsite de cea mai mica fărâmă de omenie.

— Asta cred şi eu, mormăi Hunter.

— Credeţi că Rosalita mea e acum în siguranţă?

— Exact, Juan. Nu-ţi face griji pentru ea, e pe mâini bune.

— De la început mi-a spus că veţi veni. Dar spera şi să nu veniţi. Îi era teamă pentru dumneavoastră *senor.*

— Cum te simţi? îl întrebă Hunter.

— Bine. Foarte bine, mă simt un adevărat bărbat, *senor.* Vă invidiez.

— Nu mă invidia, mormăi Hunter. Ai o viaţă minunată, *amigo.* Un loc al tău, o viaţă plăcută, o femeie extraordinară cu care îţi împărţi existenţa şi un copil care se va naşte ca să dea un sens la ceea ce faceţi. De ce să mă invidiezi?

— Aveţi dreptate.

Hunter începu să studieze harta. O împinse spre Juan şi îi arătă cu degetul un anumit loc.

— Spune-i căpitanului să mă lase aici exact la miezul nopţii.

Tânărul bău cafeaua şi se ridică să iasă.

— Juan, zise Hunter. Sunt mândru de tine.

Băiatul zâmbi.

— Odihniţi-vă până la miezul nopţii, voi face de cart.

— Mulţumesc. La drept vorbind, sunt frânt de oboseală. Nu-mi mai amintesc când am dormit ultima dată.

— Dormiţi acum, *senor magnifico.* Eu nu m-am simţit niciodată mai treaz.

Tânărul ieşi din cabină şi Hunter se întinse pe una din cuşete.

Mda.

Să doarmă puţin.

Mai târziu va ucide din nou.

Încă nu se terminase.

*

* *

Jack Grimaldi reduse viteza ca să intre în parcarea de la Glass Bay, apoi opri maşina în spatele biroului. Masa neagră a ceea ce mai rămăsese din casă se ridica învăluită în beznă, dar cele două bungalouri erau luminate strălucitor şi păreau că *se* întrec în decibeli.

Oamenii se întorseseră cu whisky şi femei şi se distrau. Vibraţiile muzicii rock încălzeau atmosfera, voci de femei şi de bărbaţi strigau gata să spargă timpanele.

O femeie tânără goală ieşi în fugă şi străbătu terasa deasupra parcării, urmărită de un bărbat în slip, râzând în hohote. Trecură pe lângă el fară să-i arunce nici măcar o privire şi se năpustiră spre plajă.

Ciudată petrecere! „Îl veghează pe Hunter”, îşi zise Grimaldi.

Evită bungaloul şi se îndreptă spre locurile cu gazon din spatele parcării şi adăposturilor. Al Doilea Aerian se afla acolo, abandonat sub lumina lunii. Cu siguranţă că pilotul de la San Juan se distra alături de ceilalţi şi se bucura de acea moarte pe care toţi conducătorii Mafiei o doriseră şi o puseseră la cale.

Grimaldi urcă şi verifică nivelul benzinei.

Aproape că nu mai era deloc.

Se întoarse lângă adăposturi şi găsi un bidon de douăzeci de litri. Îl duse până la pompa de benzină şi începu să facă plinul

elicopterului.

Grimaldi nu avea chef să se distreze.

Şi nici să rămână la Glass Bay mai mult decât era necesar.

Avu nevoie de treizeci de minute ca să pompeze, să care şi să umple, operaţiuni făcute de nenumărate ori.

Petrecerea era în toi.

Făcu o deplasare suplimentară, ca să se asigure de eventualele cerinţe ale aparatului, apoi fixă bidonul pe una din laturile cabinei.

Grimaldi avea de gând să părăsească Porto Rico cât de repede era în stare să-l poarte elicopterul.

Trăise o zi ciudată şi avea nevoie de ceva care să-l remonteze. Intră în partea din spate a unui bungalou, ajunse în bucătărie, împinse într-o parte un cuplu îmbrăţişat şi luă o sticlă de whisky.

Nu-l cunoştea pe tip, iar fata era beată. Ea mormăi o frază incoerentă din care el înţelese *por favor... şi* răspunse:

— Asemenea. Înainte de a pleca.

Luna era sus pe cer şi învăluia Glass Bay într-o lumină albicioasă şi plină de blândeţe. Da, un adevărat paradis! În alte împrejurări, Grimaldi ar fi apreciat foarte mult acest loc. Dar cadavrele acoperite încă se mai aflau în faţa casei. Mâine vor începe să pută. Se înfioră şi plecă în cealaltă direcţie. Ar fi putut măcar să-şi îngroape morţii înainte de orgie.

Coborî spre partea din faţă a parcului şi privi golful, deschizând sticla. *Bahia de Vidria,* Glass Bay, golful de sticlă. De sticlă spartă, da şi părea că nimeni nu va mai strânge cioburile. Mai ales Jack Grimaldi – era convins de asta.

Auzi vasul duduind în depărtare şi se întrebă cum îşi aranjau vieţile oamenii obişnuiţi, cum făceau să le meargă treaba, cum reuşeau să urce pantele îngrozitoare ale disperării, cum evitau stâncile deziluziei. Eşecul.

Jack Grimaldi eşua încă din copilărie.

Deja viaţa în general nu valora mare lucru, iar acum cu atât mai puţin.

Dar Grimaldi nu era încă pregătit să renunţe... încă nu-şi sărbătorise a treizecea aniversare. Peste câteva luni... spera.

Chiar în acea zi fusese de două ori la un pas de moarte şi de două ori reuşise să scape. Asta trebuia să-i dea de gândit.

Bău un gât zdravăn din sticlă, se înecă, îşi şterse gura cu dosul palmei şi se uită la ceas. Zece minute după miezul nopţii.

Da, o zi foarte ciudată!

Se întoarse ca să privească casa incendiată şi se lovi de tipul acela înalt şi îmbrăcat în negru.

Zâmbi trist.

— Îţi place petrecerea, Jack.

Adio a treizecea aniversare! Până la urmă tipul scăpase.

Grimaldi oftă.

— Bun, de data asta unde mai vrei să mergi?

Omul râse scurt – sunetul unui schelet care mişcă.

— Ai aripi?

— Bineînţeles.

Destupă sticla şi i-o întinse lui Hunter.

— Un elicopter. Are plinul făcut şi e gata să decoleze. Ce cauţi aici, Hunter?

Hunter refuză sticla.

— Tocmai căutam nişte aripi. Şi un pilot.

— Nu vrei să mai întârzii puţin ca să asişti la petrecerea asta dată pentru tine?

— E pentru mine?

— Dacă vrei. Încă nu le-am spus că se înşeală. Dar n-o să le stric cheful tocmai acum. Să-i lăsăm să fie şi ei puţin fericiţi, sau… Să ştii că am asistat la focul de artificii de la Puerto Vista.

Tipul îl apucase de braţ şi îl trăgea lent spre fundul parcului, ocolind de aproape bungaloul.

— Serios? zise el.

— Da. Dar… m-am înşelat în privinţa rezultatelor. Presupun că Lavagni se odihneşte în pace?

— La cincisprezece metri sub apă, răspunse Hunter.

— Înţeleg. Aşa e mai logic. Ăăă… după ce mi-ai dat drumul, am dat ocol şi m-am apropiat de mare. Mă aşezasem pe o stâncă la marginea satului şi mă gândeam la o mulţime de lucruri Apoi am auzit o bubuitură, am văzut flăcările şi mi-am zis: „Contact, adio, Hunter!” Am rămas încă un moment, apoi am intrat în sat şi am găsit una din maşinile de la Glass Bay. Am reuşit s-o pornesc cu o sârmă… şi acum am în mână o sticlă şi asist de departe la petrecerea organizată pentru un mort care n-a murit.

Nu ştia de ce-i spunea tipului toate astea. Nu încerca să-şi salveze viaţa şi îşi dădu seama brusc de asta cu o mare uimire. Nu-i păsa – era şocant. Îl durea drept în cot!

Ajunseră lângă elicopter şi se opriră o clipă. Tipul se uită în jur apoi se uită la Grimaldi cu privirea lui plină de răceală şi zise:

— Am remarcat că nu porţi armă, Jack.

— Nu, niciodată, răspunse pilotul pe un ton neutru. Singura mea crimă, Hunter, este că-i transport pe tipii ăştia. Asta îmi aduce două mii de dolari pe lună şi o carte de credit pentru cheltuieli. Preţul sufletului meu, nu? Dar asta face mai mult decât celelalte posturi care mi s-au oferit după…

— După ce? întrebă Hunter de parcă asta chiar l-ar fi interesat.

— Ei bine… tu nu ştii ce e aia rutina. Vreau să spun că tu n-a trebuit să te reciclezi la întoarcerea din sud-estul Asiei. Situaţia fostului ostaş. Tu te duci de la o luptă la alta. Tu nu eşti şomer…

— Ai fost în Vietnam?

— Mda. Am pilotat de toate. De la chicinete de recunoaştere până la Huey. Pilot voluntar şi pe urmă subofiţer. Ştii ce mi s-a propus după ce m-am întors?

— Îmi închipui, răspunse Hunter.

— Am un văr care mi-a spus că ar putea să-mi obţină slujba asta. Mi-a venit să-i trag un şut undeva. Dar până la urmă..

— Până la urmă, ce?

— Nimic. Atenţie, coruperea funcţionarului!

Un ucigaş cu părul în dezordine traversă grădina clătinându-se la mai puţin de zece metri de ei, apoi coborî în partea cealaltă a bungaloului.

Hunter se uită după el, scotoci în buzunarul combinezonului negru şi scoase mâna plină de bancnote verzi. Numără bancnotele mari – erau douăsprezece – şi le puse în mâna lui Grimaldi.

— De data asta nu este corupţie, zise el cu o voce răguşită. Am venit special pentru tine, Jack. Accept propunerea pe care mi-ai făcut-o mai înainte în glumă. Aş vrea să-ţi închiriez serviciile pe durata unei zile. Asta e tot ce mi-a mai rămas, douăsprezece mii de dolari.

Individul ăsta nu era întreg la minte!

— Dar e destul să-mi bagi pistolul în şale ca să te duc unde vrei.

— E vorba de o misiune specială.

— Zău?

— Da. Dar nu genul de misiune pe care o faci cu un tip pe care eşti obligat să-l ameninţi cu pistolul. Am nevoie de tine. De curajul şi de talentul tău. Şi de cooperarea ta. Ce zici?

Era nebun de legat.

— Va trebui să mă folosesc de vreo armă?

— Numai dacă vrei.

— E vorba de o execuţie, Hunter?
— Da.
— Un mare mahăr?
— Cel mai mare, după câte mi s-a spus.
— Şi dacă refuz?
Tipul dădu din umeri.
— Atunci renunţ. Te iau să mă duci până în Statele Unite unde fiecare îşi va vedea de drumul lui.
— Un foarte mare mahăr?
— Enorm.
La dracu’! Ar fi fost sfârşitul mocirlei.
Grimaldi numără şase bancnote şi pe celelalte i le dădu înapoi lui Hunter.
— Juma-juma şi facem treaba, zise el calm.

CAPITOLUL XIII

Vechiul remorcher descria lent un cerc mare la câţiva kilometri în largul coastei de la *Bahia de Vidria.* Juan Escadrillo stătea lângă staţia radio din cabină şi un bărbat mustăcios cerceta cu privirea cerul înnorat.

Secundul aduse cafea, cea mai multă bând-o chiar el. Mecanicul părăsi de două ori cala ca să urce pe punte şi să privească plaja din depărtare. Totul era calm. Aşteptau.

La doisprezece şi jumătate, se auzi zgomotul paraziţilor şi o voce cunoscută se făcu auzită pe frecvenţa internaţională SOS.

— OK, Juan, am plecat. Numărul 25,12,12,14. Repet: doi cinci, unu doi, unu doi, unu patru. Mulţumesc tuturor. Ai grijă de familia ta.

— OK, răspunse Juan. Noroc, prietene. *Vaya con Dios.*

— *Adios, amigo.*

— Să te întorci la noi într-o zi.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă, Juan. Să aprinzi lampa pentru mine.

— Va fi tot timpul aprinsă.

Tânărul avea ochii umezi.

Juan schimbă frecvenţa ca să ia legătura cu portul. Echipajul ieşise pe punte şi scruta cerul în speranţa că va zări elicopterul.

Juan începu o convorbire în spaniolă.

— Aici remorcherul *Salvadore,* chem căpitănia portului Puerto Vista.

— Te ascult, *Salvadore.*

— Am raportul pentru Mathilda.

Îi răspunse vocea Evitei:

— Aici Mathilda. Spune, *Salvadore.*

— Totul e OK. Numărul e doi cinci, unu doi, unu doi, unu patru. Ne mulţumeşte tuturor. Ne întoarcem în port.

În mica cabană de la capătul digului de la Puerto Vista, Evita întrerupse legătura şi trecu la telefonul care avea receptorul ridicat şi legătura făcută cu San Juan.

— Succes, anunţă ea în spaniolă, limba oficială. A plecat.

Sugerez să te deplasezi imediat la Glass Bay.

— Bine, îi răspunse o voce de bărbat. Plecăm.

— Acum dă-mi-l pe Glen Robertson.

— Rămâi la telefon.

După o clipă se auzi vocea unui american şi conversaţia continuă în engleză.

— Robertson la telefon.

— Glenn, Mathilda.

— Ştiu, ştiu. Hunter s-a cărat.

— Da. Iar Ramirez se duce la Glass Bay.

— Am auzit. Frumoasă lovitură. Ai fi făcut mai bine dacă mă ascultai.

— Lovitura mea s-a dus naibii din momentul în care a pus piciorul la Glass Bay. Nu-ţi fie teamă, aşteptăm reorganizarea şi ştim pe cine să supraveghem. Nici nu vreau să mă gândesc la sfatul tău.

Americanul oftă. Auzi zgomotul specific aprinderii unei brichete, apoi vocea continuă:

— Ştii foarte bine, Mathilda, că nici noi nu-i putem suferi pe ticăloşii ăştia.

— Acum poţi să renunţi la „Mathilda”.

— OK, OK. De ce e greu să-l urăşti pe tipul ăsta, Evita? Are ceva în plus ce n-aveau nici Dillinger, nici Pretty Boy Floyd.

— Poate onestitatea, replică ea cu răceală.

— Ei bine, e o onestitate puţin cam „ucigaşă”, frumoasă doamnă! Şi l-ai lăsat să plece.

— E doar o problemă de timp, răspunse ea. Având în vedere felul în care lucrează, acest *hombre* nu va putea rezista la infinit.

— Câţi a lichidat?

— Vom număra la cadavre câteva zile, zise Evita. Altele nu vor fi găsite niciodată.

— Efectul Hunter! Lasă o dâră groasă în urma lui. Într-o zi, Evita, tipul ăsta o s-o ia razna. Va începe să ucidă poliţişti, copii, tot ce-i va ieşi în cale. Atunci vei înţelege…

— E stupid! se răsti Evita. E un om bun şi blând, nu cunosc altul mai bun. *Policia estupido! Acerca de…*

— Hei! Stai puţin! Nu mă porcăi în spaniolă!

Bărbatul râse încetişor apoi adăugă:

— S-ar zice că a făcut „pagube” mai mari decât vrei să recunoşti. L-ai cunoscut chiar atât de bine?

— Du-te la dracu’, Glenn Robertson!

— Bine… o să anunţ la Washington. Posturi de luptă, respingerea invadatorului etc. Dă-mi o mică informaţie, una mică de tot. Unde trebuie să ne organizăm apărarea?

— Nu mai e cazul, răspunse ea.

— Cum?

— Nu mai e cazul, repetă ea cu o voce tremurătoare. L-am trimis la moarte.

*

* *

Grimaldi ateriză pe insuliţa cu numele Mona Pasaage, între Porto Rico şi Hispaniola şi cei doi stabiliră planul de atac.

Hunter studie hărţile terenului în timp ce pilotul trecu în revistă amintirile despre securitatea de frontieră a statului Haiti.

— De când n-ai mai fost acolo cu avionul? întrebă Hunter.

— Cam de trei luni, mormăi Grimaldi. Ăăă… uite, aici… pune o cruce pe harta ta, pe Charlie Opt. E o bază a pazei de coastă haitiene. Au o staţie radio şi pot să facă o urmărire rapidă. Şi acolo, pe Bravo Trei, e o bază de aparate de vânătoare.

— Sunt eficace?

— Nu ştiu. Nu a fost nevoie niciodată să fug de ele. Încă mai cunosc parola.

Hunter se uită o clipă la tovarăşul său apoi sugeră:

— Să zicem că vom pleca la 340 cap compas de Port-au-Prince. Ai zice că la nord sunt nişte munţi.

— Chiar sunt şi destul de stâncoşi, răspunse Grimaldi. Pe înălţimile astea bântuie rebelii.

— Cu atât mai bine. Dacă va trebui să aterizăm, vom găsi adăpost şi poate chiar o mână de ajutor.

— Nu conta pe asta. Majoritatea insurgenţilor sunt comunişti. Îl venerează pe Che şi pe Fidel Castro, ceea ce e de înţeles după ororile regimului Papa Doc. Dar mi s-a spus că cuvântul „american” nu prea e înghiţit prin partea locului.

— Dar bătrânul a murit, zise Hunter.

— Da, dar fiul lui, Doc Junior, i-a luat locul şi menţine regimul de represiune. Auzi, Hunter, înţelegi bine unde vei pune piciorul? În ţara asta mişună poliţia secretă. Dacă eşti prins, sfârşitul cel mai fericit e să fii împuşcat pe loc. Au băgat la închisoare oameni care n-au mai văzut lumina zilei – sau o curte de apel – de mai bine de zece ani.

— Încântătoare ţară, murmură Hunter.

— Nu ţara e de vină, ci conducerea ei. Sunt negri. Câţiva

francezi pe ici pe colo, dar mai ales negri. Şi dacă se crede că Panterele Negre sunt foarte rele, asta se întâmplă pentru că nu e cunoscut „gestapoul” haitian. Prin comparaţie, domnii din Mafie sunt nişte copii nevinovaţi.

— Sir Edward e şi el negru?

Grimaldi clipi nervos de câteva ori.

— Nu ştiu, răspunse el.

— Nu l-ai văzut niciodată?

— Nu.

— De câte ori ai fost tu la sir Edward?

— O singură dată cu ocazia ultimei mele deplasări, în urmă cu trei luni.

— Cu ce ocazie?

— O întâlnire de afaceri. Finanţe.

— Pe cine ai adus?

— Pe Manny Walters şi avocaţii lui.

— Manny Cloacă?

— Chiar el.

— Familia din Detroit deţine o concesiune în Haiti?

— O afacere destul de importantă, plus câteva mai mici.

— Ce fel de operaţiuni? De două parale?

— Nu, nu. Finanţe serioase. Împrumuturi pentru întreprinderi care nu sunt deloc în regulă. Cu mare randament. Până la trei sute la sută, după câte mi s-a spus.

— Şi guvernul haitian e de acord?

Grimaldi dădu din umeri.

— Închide ochii. Ascultă, Hunter, închipuie-ţi ţara asta. La noi negrii ţipă împotriva sclaviei impuse de albi – şi de fapt au dreptate. Fiecare om are dreptul să-şi trăiască viaţa aşa cum îi place. Aici suntem într-o ţară de negri. Totuşi rezultatele nu sunt deloc mai bune. Negrii americani nici măcar nu îşi imaginează mizeria şi represiunea care există în această ţară. Aşa că atunci când vorbim de guvern, vorbim de o bandă de gangsteri şi de ucigaşi. Care se bucură de un mandat.

— Bun, îmi închipui foarte bine.

— Toţi sunt corupţi.

— Sir Edward e negru?

— Dar, Dumnezeule mare, ţi-am spus că nu ştiu!

— Care e numele lui adevărat?

— Nu ştiu. În Haiti i se spune sir Edward Stuart, asta e tot ce ştiu.

— Nu e un cetăţean din această ţară?

— Sigur că nu. Ascultă, centrul e Port-au-Prince. Totul se învârte în jurul acestui punct.

— Cui aparţine sir Edward? întrebă Hunter.

— Treaba stă exact invers, mormăi Grimaldi cu o voce dispreţuitoare. E mult mai mare decât... Să zicem că sir Edward nu e mafiot.

— Da, înţeleg.

— Un pilot particular e cam ca o gardă de corp. Aude tot dar se preface că n-are urechi. Sir Edward e un gigant pe plan internaţional. Credeam că ştii asta.

— Ştiu. Cine suferă de pe urma lui, în afară de oamenii din Haiti?

Grimaldi oftă.

— Toată lumea, bătrâne. Şi Cuba, deşi se consideră un loc diferit. Castro crede că a izolat Cuba. Biet smintit! Aş putea să-i spun lui Fidel că blestematul de capitalism înfloreşte în propria lui grădină. Banii negri circulă prin Cuba ca o motoretă printr-un ambuteiaj.

— Bancheri panamezi?

Pilotul dădu din cap afirmativ.

— E acelaşi sistem ca în Elveţia. S-a procedat la fel ca să se deţină controlul Caraibelor.

— Deci e o luare în posesie.

— Şi-ncă cum! N-ai remarcat niciodată că banii curaţi urmează de aproape banii murdari? Stai puţin şi vei vedea înghesuindu-se oameni de afaceri normali. Au înţeles asta de multă vreme.

— Ştii cum e legată chestia asta de Mediterană?

— Ce faci, Hunter? întrebă Grimaldi. Te instruieşti sau ai venit să lichidezi pe cineva?

— E vorba de informaţii utile pentru mine, Jack. Cu cât ştiu mai multe, cu atât va fi mai bine pentru mine. Ce legătură există cu operaţiunile din Mediterană?

Pilotul oftă din nou.

— Nu ştiu decât din auzite. O vorbă ici, o alta colo, o replică, o gafa, nu mare lucru.

— Spune-mi ce ştii.

— Ei zic totdeauna „insula”. Undeva în Mediterana, nu ştiu exact unde. Nu departe de Italia... sau poate de Grecia. Nu mai ştiu. Cei din *Commissione* se adună acolo. Cam ca la ONU. Dar e ceva mai mare decât Mafia, decât Cosa Nostra. Nu-i cunosc

structurile, Hunter, dar e un cartel. Monopolul mondial al crimei organizate.

— Şi Tel Aviv?

Grimaldi zâmbi cu amărăciune.

— Ai urechi mari, bunicuţo! Ăsta, în principiu, s-a retras, a cerut azil în Israel şi are acest drept după legile israeliene. Jidovul rătăcitor care se întoarce la părinţi. Israelienilor nu le-a plăcut să-l vadă venind acolo, dar au înghiţit-o pentru că aşa zice constituţia lor.

— Chiar s-a retras din afaceri?

— Se poate un rechin transforma într-un peştişor roşu? întrebă Grimaldi râzând cu amărăciune.

— Ceva ce nu mai are sfârşit, mormăi Hunter.

— Nu ai niciodată impresia că vrei să blochezi cu nisip un val seismic?

— Ba da, mormăi Hunter. Dar pe urmă îmi amintesc.

— Ce?

— Că nu încerc să vindec, ci suprim.

Grimaldi îşi reţinu un fior.

— În domeniul ăsta nu te descurci deloc rău. Sir Edward e următorul pe listă, nu?

— Exact, Jack. Mă laşi acolo, asta e tot ce-ţi cer.

— Nu vrei să mai şi pleci?

Hunter zâmbi.

— Ăsta ar fi un bonus. Da, mi-ar plăcea să plec de-acolo.

— Asta e specialitatea mea. Dar spune-mi de ce?

— Adică?

— De ce acest asasinat? De ce celelalte? Ce câştigi? Fiind realist. Lichidezi unui şi vine altul în locul lui. Sunt prea mulţi pentru un singur tip. Lupţi împotriva unei maşini care se regenerează singură. Atunci, de ce?

— Crima e rentabilă, zise Hunter. Foarte rentabilă.

— Evident. Şi? Ăsta e răspunsul?

— Într-un fel, da. Nu lupt împotriva unei maşini, ci împotriva unor oameni. Nişte oameni care vor să profite de crimă. Încerc să arăt că unii nu vor mai profita niciodată de ea. OK?

— Poate că ai dreptate, dacă vei rezista destul de mult. Poate că până la urmă îşi vor da seama că riscul e prea mare. Dar vei muri cu mult înainte de a se întâmpla una ca asta.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă.

— Dar să ataci un stat în mijlocul Caraibelor? Nu crezi că e

cam prea mult? Ei, la urma urmelor… la dracu'… ia să mergem!

— Îţi aminteşti totul?

Grimaldi se uită la ceas.

— Mai avem încă destul timp. Să revedem planul casei încă o dată, ca nu cumva să-mi fi scăpat ceva.

Hunter desfăcu harta vilei din afara capitalei Port-au-Prince, desenată după amintirile lui Grimaldi din deplasarea făcută cu trei luni în urmă.

— Bine, zise el. Iată zidul de nord, poarta de vest, o cabană a paznicilor. Camerele…

— Ei bine, îl întrerupse Grimaldi, noroc că m-am uitat, între dependinţe la est şi la vest se află o curte.

— Aici?

— Da. O mică grădină cu flori. Cred… ăăă… da, se intră în casă prin nişte deschideri mari, la parter. Sala de securitate se află în acest colţ.

— Gărzi?

— Negri. Îmbrăcaţi civil.

— Înarmaţi?

— Cu revolvere.

— Câţi sunt în sala de securitate?

— Mi se pare că doi. Da, doi.

— OK, să trecem tot în revistă, detaliu cu detaliu. Parter, salon – un om şi un câine, exact?

— Exact.

— O scară în spirală la stânga, biblioteca la dreapta, sala de bal drept înainte.

— Exact.

— Bucătăria, sufrageria, oficiul, celula de securitate. Exact?

— Da. Totdeauna e cineva în celulă, zi şi noapte. E închis electronic.

— La ce oră sunt schimbările de personal?

— Sunt trei. I-am văzut schimbându-se la miezul nopţii.

— Bine. Tipul din celulă supraveghează cele trei nivele.

— Da, cu ajutorul unui sistem video-cameră de luat vederi instalat peste tot în casă. Chiar şi în dormitoare.

— Nimic altceva la acest nivel? Nimic?

Grimaldi se gândi un moment.

— Nu-mi mai amintesc de nimic.

— Bun. Deasupra. Apartamentul lui sir Edward.

— N-am urcat niciodată acolo.

— Imaginează-ţi-l de-afară.

— Mda… bine… Cred că ocupă tot colţul casei. Ia să vedem, uşile sunt…

— Aminteşte-ţi.

— Mă străduiesc. Un om la capătul culoarului, altul în camera de securitate. Aşa… ah! Aceşti tipi sunt mafioţi, italieni ca şi mine. Ăăă… cred că sunt trei încăperi, fără a pune la socoteală chicineta de securitate.

— Femei?

— N-am văzut niciodată.

— OK. Aripa de vest. Birouri, săli de consiliu, seif.

— Da.

— La primul etaj Nu mai sunt alte ferestre la nivelul ăsta?

— N-am construit eu coşmelia. Doar am stat o seară acolo!

— Dacă faci un efort, Jack, ai putea să-mi descrii şi pântecele mamei tale. Crezi că nu sunt mai mult de două ferestre pentru o întreagă aripă?

— Ei bine, nu… stai, am plasat greşit scara. Uite… dă-mi creionul. Aici…

Şi tot aşa până în zori.

CAPITOLUL XIV

Survolau peisajul haitian. Haiti, o ţară unde guvernarea practica represiunea violentă în mod sistematic de ani de zile. O ţară ai cărei administratori se pretau cu dragă inimă afacerilor criminale, o ţară care acorda cu largheţe adăpost celor mai înrăiţi răufăcători.

Hunter venise ca să asasineze. Pentru Grimaldi era însă altă poveste.

Aruncă o privire spre Hunter.

— Când vărul meu a venit să-mi facă propunerea asta. Mi-am zis: „La dracu', de ce nu? Am un nume italian, să profit de el. Oricum…"

— Oricum, ce?

— Dacă eşti italian, eşti neapărat mafiot, nu?

Hunter zâmbi.

— Ştiu, Jack. Am trăit printre italieni. Îi cunosc bine ca popor. E trist că un mic procentaj poate să creeze o opinie proastă despre o majoritate de oameni.

— Îi simpatizezi pe italieni? întrebă pilotul zâmbind.

— Evident.

Hunter îşi mângâie stomacul şi adăugă:

— Stomacul meu îşi aduce foarte bine aminte de ei. Cunosc fiecare bucătărie din cartier.

Grimaldi râse.

— Te-ai făcut forţos mâncând spaghete.

— Da – răspunse Hunter – şi…

Tăcu văzându-şi însoţitorul încordându-se şi ridicând privirea spre cer.

— Ce-i? întrebă Hunter.

— Mi-e teamă că poliţaii.

Staţia radio începu să hârâie şi se auzi o voce străină. Oficială.

— Ai înţeles? întrebă Hunter.

— E creolă. N-o cunosc. Dar cred că ştiu ce vrea.

Apăsă pe buton ca să răspundă.

— Elicopter american. Permis de trecere spre Port-au-Prince.

Sir Edward, numărul cincizeci şi unu.

Micul aparat de vânătoare cu elice îi depăşi rapid în întuneric şi o voce le răspunse foarte clar în engleză:

— Bine aţi venit în Haiti. Conformaţi-vă căilor aeriene stabilite.

— Am înţeles. Mulţumesc.

Hunter schiţă un zâmbet. Se întoarse spre pilot.

— Ce clasă!

— Ah, da. Sunt plini de clasă, până în momentul în care nu vor să te mai vadă.

— Ce număr le-ai dat?

— Cel de care m-am folosit ultima dată. Nu ştiu, poate că e un cod standard. În orice caz, merge.

— Toţi cei care vin pot să ajungă la sir Edward fără formalităţile de la vamă?

— Exact. Ţi-am sus. „Pumnul" controlează ţara. Haiti e mănuşa, sir Edward e mâna.

— Mă întreb ce va face mănuşa după ce voi tăia mâna? zise Hunter.

— O mânuşă fără mână nu face prea multe parale, răspunse Grimaldi. Vor găsi alta. Asta îţi spuneam şi eu mai adineauri. Bătălia e pierdută dinainte, bătrâne.

— Nu atâta vreme cât voi fi în viaţă, mormăi Hunter.

— Eşti deja mort.

— Stai puţin, răspunse Hunter. O să-i vezi pe morţi mergând.

La urma urmelor, se afla în ţara zombilor.

Bob Hunter se simţea în largul lui.

*

* *

Elicopterul descrise un cerc mare deasupra casei de pe faleză în timp ce Hunter scruta construcţia cu ajutorul binoclului. Fiecare fereastră era luminată şi în parcare se aflau numeroase maşini. Dar de la acea înălţime nu putea să sesizeze alte detalii.

— De ce vrei să ataci în zori? zise Grimaldi. E doar o tradiţie sau ce? În Vietnam ne trimiteau totdeauna în misiune în zori, niciodată n-am înţeles de ce. De ce în zori?

Hunter continuă să se uite la grupul de clădiri.

— Nu e vorba numai de tradiţie. E un moment psihologic... şi chiar şi biologic.

— Aha! M-ai lămurit buştean, zise Grimaldi cu o voce sarcastică.

— Fiinţa omenească e un animal terestru, îi explică Hunter.

Am căpătat anumite obiceiuri, ritmuri fizice şi psihologice. În zori e un moment de neutralitate. E momentul în care un tip care e în picioare din ajun se destinde.

— Serios?

— Da. Pentru un animal din junglă, asta înseamnă că a supravieţuit pericolelor nopţii, cel puţin pentru animalele diurne ca noi. Acea lumină slabă de pe cer înseamnă că am rezistat toată noaptea şi că ne putem relaxa liniştiţi.

— În acel moment tu te destinzi şi treci la atac, comentă Grimaldi. Strălucit.

— Nu, e atacat cel care simte o falsă securitate.

— Jos nu e vorba de falsă securitate.

— Vom vedea, zise Hunter. Aterizează.

— Chiar ai încredere că am să vin să te iau?

— Mda.

Pilotul zâmbi.

— Eşti un bun judecător al caracterului uman.

— Trebuie, replică Hunter. Coboară.

Grimaldi coborî la mai puţin de o sută de metri de zidul înalt al parcului vilei şi rămase suspendat în aer la un metru de stânci.

Hunter deschise trapa şi zise:

— Noroc.

Apoi sări.

Grimaldi se aplecă ca să închidă trapa şi mormăi:

— Mda, noroc… Ce-o mai fi şi ăsta?

Apoi trase de manşă şi luă repede altitudine.

Hunter se uită după el cum dispare la orizont deasupra mării, apoi se întoarse spre destinaţia lui şi îşi verifică armele. După care porni fără să facă nici cel mai mic zgomot.

Era îmbrăcat cu combinezonul său negru şi îşi dăduse cu negru pe faţă şi pe mâini – semăna cu o umbră.

Luna dispăruse şi prima geană de lumină a dimineţii străbătea slab, la est, cerul întunecat.

Îşi calculase perfect timpul. Deocamdată. Trebuia neapărat, îşi oferise zece minute. Acum trebuia să le folosească.

Se căţără pe zid şi se lăsă să cadă în parc, apoi se deplasă cu rapiditate fără să ezite, având în minte planul schiţat de Jack Grimaldi.

Traversase jumătate de curte când îşi dădu seama că detaliile date de Jack erau cât se poate de exacte.

„Baraca” era plină ochi.

Oameni veniţi în vizită.

Era clar că era vorba de un mare consiliu şi că întâlnirea dura din ajun.

Hunter încă nu ştia asta, dar acolo se adunase Conclavul din Caraibe. Avea să întâlnească foarte repede câteva feţe familiare şi în cele din urmă avea să se întrebe dacă ajunsese în Cerul Exterminatorilor sau dacă ajunsese în iad.

Şi pentru a descoperi acest lucru avea la dispoziţie mai puţin de zece minute.

Se crăpa de ziuă.

Moartea îşi arăta silueta.

CAPITOLUL XV

Dispunerea ansamblului corespundea practic cu descrierile lui Grimaldi. Hunter găsi repede cablul principal al telefonului şi îl distruse, lipsind astfel vila de sistemul de comunicaţie cu lumea exterioară. Apoi se îndreptă imediat spre cabana oamenilor de pază situată în partea de est a proprietăţii.

Era o cabană mică din lemn, întunecată şi purtând pecetea anilor, unde cu greu ar fi putut să stea mai mulţi inşi.

Acolo erau mai multe ecrane care arătau diferite locuri din parc, inclusiv locul unde Hunter escaladase zidul.

Un negru înalt cu corp atletic stătea în faţa ecranelor, cu spatele la Hunter, căscând şi scărpinându-se la ceafa.

Beretta intră în acţiune şi îl scuti pe negru de problema lui dermatologică. Glonţul îi trecu printre degete, îi intră în cap şi tipul căzu în faţă între ecrane.

O altă santinelă revenea dinspre boscheţii înfloriţi încheindu-se la şliţ. Da, în zori lumea se destinde...

Hunter apăsă din nou pe trăgaciul pistolului Beretta. Capul omului fu aruncat pe spate şi se întoarse de unde venise prăbuşindu-se în propria urină... fără să aibă posibilitatea să-şi dea seama ce se întâmpla.

Hunter îl apucă de călcâi pe primul şi îl trase lângă cel de-al doilea.

Trecuse un minut de când se afla în parc. Încă nu se manifestase nici o reacţie adversă.

Nu exista o supraveghere dublă.

Apoi fu nevoit să se ocupe de cabana paznicilor din cealaltă parte. Traversă parcul în pas alergător, evitând locurile luminate şi găsi cabana şi un singur om care o păzea şi care-şi turna cafea dintr-un termos.

Îl aşteptă să termine de turnat cafeaua, apoi întinse braţul şi îl ridică în sus, trăgându-l afară şi apăsându-i o mână pe gură, strângându-i gâtul cu antebraţul.

Răsuci brusc braţul şi omul îşi încetă agitaţia. Fără să-şi reducă elanul, Hunter îl transportă până în parcare şi ascunse

cadavrul într-un automobil.

La câţiva metri de maşină, se deschise o uşă, în penumbră apăru un om în costum alb şi o voce zise:

— Henry!

Hunter rămase lângă portiera deschisă a maşinii şi aşteptă ca celălalt să vină la el.

Victima se apropie cu un pas ezitant, se opri lângă bara de protecţie din faţă şi repetă:

— Henry!

Era înalt. După toate aparenţele, tipul se odihnise în una dintre maşini şi acum îi era teamă că fusese descoperit.

Hunter nu-i lăsă timp să ghicească. Întinse Beretta şi expedie un glonţ între ochii tipului.

Urcă al doilea cadavru peste celălalt, închise portiera şi se îndreptă spre casă.

În afara oamenilor care păzeau poarta mare de la intrare, probabil că altcineva nu mai era afară.

Lui Hunter nu-i păsa de poarta mare de la intrare.

Intră prin uşile mari de sticlă de la parter şi pătrunse în aripa de est, străbătu un culoar întunecos şi intră în sufrageria luminată..

Obiectivul unei camere de luat vederi îl fixa din partea de sus a unui perete. Îl distruse, apoi traversă oficiul şi un mic culoar fară să întârzie. Deasupra uşii de la capătul culoarului se mai afla un alt obiectiv. Se apropie, puse mâna peste el, apoi bătu la uşă şi strigă:

— Hei! O voce plină de plictis îi răspunse prin micul difuzor aflat lângă obiectiv:

— Mda, ce-i?

— Mai aveţi ochi acolo înăuntru?

— Păi tocmai asta e... Voiam să sun ca să fie reparaţi. Ce se întâmplă?

Nu aveau supraveghere dublă!

— Deschide uşa, idiotule, ca să repar, bombăni Hunter. Dormeai?

— Nici vorbă, nu...

Se auzi un zgomot de automat şi uşa se deschise împinsă de Hunter.

Intră în încăpere. Un bărbat gras şi cu faţa congestionată duse imediat mâna spre revolverul de la subsuoară.

Beretta acţionă prima. Ecranele fură împroşcate cu sânge,

carne şi oase. Hunter ieşi pe culoar şi închise uşa.

Urma bucătăria.

În încăpere nu era decât o lampă de veghe; înăuntru nu era nimeni. Găsi locul unde se aflau siguranţele, în spatele unui panou, precum şi o lanternă mică. Scoase siguranţele şi le aruncă în coşul de gunoi.

În casa aceea mare nu mai exista nici o sursă de lumină.

Hunter stătea acolo în beznă.

Se apropie de fereastră şi privi geana de lumină a soarelui de la răsărit. Apoi aprinse lanterna şi porni pe culoar spre sufragerie.

Acolo mai era încă lume şi agitaţia era în toi când ajunse la intrarea principală. Un câine mare de pază mârâia furios şi omul care îl ţinea în lesă se străduia să-l potolească. Câteva siluete vagi intraseră în aripa de vest şi înjurau bâjbâind prin întuneric.

Hunter era omul cu lanterna, deci putea să vadă totul.

O faţă furioasă apăru în lumina lanternei. Omul întrebă cu arţag:

— Ce s-a întâmplat?

Hunter se ştia într-un fel invizibil în spatele luminii. Răspunse:

— Nimic. O pană de curent. Fără panică.

— Du-te la naiba cu panica ţa! Dar nu-ţi vezi mâna la zece centimetri. Cât va dura chestia asta?

„Veşnic” fu gata să replice Hunter, dar zise:

— Apare soarele. Dacă întunericul te sperie, ieşi afară. Peste câteva minute se va face ziuă.

— Nici vorbă, zise altul.

— Ba mie mi se pare o idee bună, răspunse altcineva. Unde e uşa? Luminează cu lanterna.

Domnea vechea spaimă a omului de întuneric.

Hunter lumină uşa cu lanterna.

Vreo cinci oameni ieşiră pe acea uşă.

Apoi se adresă omului care ţinea câinele:

— Ia animalul ăsta de-aici şi fă-l să-şi închidă botul ăla mare…

Omul se supuse fară să discute, lăsând uşa deschisă în urma lui.

Hunter trecu în aripa de vest. Acolo era un culoar mare, la fiecare capăt cu uşi care dădeau spre sălile de conferinţe şi spre birouri.

Una dintre ele era întredeschisă şi câteva persoane stăteau acolo, stingherite, pe culoarul întunecos. Toţi îşi îndreptară ochii

spre lanterna lui Hunter.

„Gărzi de corp”, îşi zise Hunter.

Le vorbi:

— Pană de curent. Se rezolvă în câteva minute.

— Au trecut deja câteva minute, bombăni un tip.

Se întredeschise altă uşă şi o luminozitate slabă se proiectă pe culoar. După desenul făcut de Grimaldi, acolo era marea sală de reuniune.

În cadrul acestei uşi apăru silueta unui bărbat înalt şi unul dintre oamenii de lângă Hunter se repezi spre el să-i explice ce se întâmplase.

— Pană de curent, şefule. Se repară.

O altă voce zise:

— Hei, tu de colo, dă lanterna şefului.

— Nu e nevoie, zise bărbatul înalt. Avem lumânări. Destindeţi-vă, n-a venit sfârşitul lumii. Suntem în Haiti, nu la Baltimore, se mai întâmplă şi chestii de-astea. Ce-aveţi? Nu puteţi juca pocher pe întuneric?

Cineva începu să râdă.

— Curând se va face ziuă, zise tipul înalt. Liniştiţi-vă.

Le întoarse spatele şi intră iar în cameră.

În acea clipă Hunter îl recunoscu.

— Big Gus Riappi.

Îl strigă:

— Gus!

Tipul se întoarse, nervos, în lumina gălbuie, dar vocea lui era perfect stăpânită.

— Da. Ce-i?

— Frankie, şefule. Spune-i lui sir Edward că a venit un curier.

— Un curier? De unde?

— Nu ştiu. A sosit cu elicopterul. E al naibii de grăbit. A spus că trebuie anunţat sir Edward.

— Da, parcă am auzit un elicopter. Unde e?

— Sus, în apartament. A urcat înainte de pana de curent.

— Bine, o să-i spun. Acum am terminat.

Riappi se întoarse în sala de reuniune.

— Era şi timpul să se termine, murmură o gardă de corp.

— Gura! zise altă voce. Termină când vor ei.

— La dracu’, doar n-am zis nimic rău! Stau acolo de la miezul nopţii. De cât timp e nevoie ca să reorganizezi o operaţiune?

— Ţi-am zis să-ţi ţii gura!

O confirmare în plus. Caruselul era distrus pentru ca apoi să fie remontat; aceeaşi piesă dar cu alţi actori. Şi toate astea se făceau la Port-au-Prince.

Hunter continuă să agite în faţa lui fasciculul luminos apoi zise:

— Cred că acel curier a venit de la San Juan. Mi s-a spus că la Glass Bay era petrecere mare.

Omul cu voce aspră zise imediat:

— Cum?

— Oamenii petrec la Glass Bay. Probabil că există un motiv.

Hunter nu se aştepta deloc la reacţia tipului care îi întoarse spatele, se îndreptă spre sala de reuniune, bătu repede de două ori şi intră.

— Idiotul ăla de Lavagni e cel mai mare băftos de pe pământ, mormăi cineva.

— Da, are baftă, zise Hunter.

Big Gus ieşi urmat de garda de corp. Hunter îndreptă politicos lanterna spre picioare. Tipul înalt se uită la omul invizibil care ţinea lanterna în mână şi bombăni:

— Ce se întâmplă la Glass Bay?

— Nu ştiu, Gus, răspunse Hunter. Tipul care a venit nu mi-a spus decât că acolo era petrecere mare. Mai mult nu ştiu.

— La dracu'! mormăi Riappi cu o voce dezgustată. Îşi împinse într-o parte garda de corp şi se întoarse în sală.

— Ce-are? întrebă Hunter.

— Şi tu ţi-ai pierde minţile dacă ţi s-ar întâmpla ce i se întâmplă lui, răspunse un vorbăreţ.

— Flukey, lasă gura! zise celălalt.

— Dar n-am...

— Întoarce-te la postul tău!

— La dracu', doar...

— Voi toţi! Întoarceţi-vă la posturile voastre. Trageţi perdelele, faceţi-vă utili şi folosiţi-vă mintea, bandă de prostovani!

Hunter îi văzu pe cei trei oameni întorcându-se la postul lor. Şeful de echipă se întoarse spre el şi îl întrebă:

— Tu ce mai aştepţi?

Hunter agită lanterna.

— Îl aştept pe sir Edward.

Omul mormăi ceva apoi se întoarse în sala de reuniune.

Hunter se sprijini cu spatele de zid şi numără secundele. Nu mai avea chiar atât de multe. În curând soarele avea să se ridice

deasupra orizontului şi Exterminatorul va deveni vizibil.

Apoi o uşă se deschise puţin mai departe şi un om înalt ieşi pe culoar uitându-se cu răceală la lanterna lui Hunter.

Da, el trebuia să fie... Şi nu era negru. Dar nu era genul de alb pe care Hunter îl văzuse în mod obişnuit în mediul Mafiei.

Avea un aer de mare patron, semăna cu un magnat de pe Wall Street cu un trecut impecabil. Genul de om care n-ar fi spus „rahat" chiar dacă ar fi călcat în el.

Hunter nu-l mai văzuse niciodată, dar văzuse mii de oameni asemănători pe copertele revistelor ilustrate şi în fotografiile din ziare. Genul de om politic sau financiar.

Era Domnul Bun, protector al moralităţii naţiunii, păstrătorul comorilor societăţii contemporane.

Cel puţin asta fusese în trecut.

Iar Hunter simţea că roşeşte la faţă de mânie văzând marele criminal „modern style".

În numele cărui zeu aurit puteai să trădezi încrederea semenilor tăi ca să-ţi întorci haina, să devii un canibal, să jefuieşti şi să violentezi societatea omenească?

Da, era mare mahăr. Acest om nu comisese delicte de doi bani, el promova ghetouri, crea drogaţi, făcea în aşa fel ca închisorile să fie pline de criminali înrăiţi, distrugea vieţi şi familii... din dragoste pentru sacrosanctul DOLAR!

Da, Hunter înţelegea acum de ce destinul îl dusese pe el, Exterminatorul, în acea insulă din Caraibe... ştia că venise să-l suprime pe acel om, pe acel mare mahăr.

Îşi stăpâni furia şi zise:

— Sir Edward, e un tip care face ca toţi dracii ca să vă vorbească.

— Asta mi s-a spus şi mie, răspunse tipul cu o voce care se potrivea foarte bine cu stilul său. Ia-o înainte, te rog.

— După dumneavoastră, domnule, răspunse Hunter. Voi îndrepta fasciculul lanternei în faţa dumneavoastră.

Tipul porni pe culoar, în spatele cercului luminos şi trecu prin faţa celulei de securitate.

Hunter se apropie, îi lipi cu duritate Beretta de coaste îi dădu ordin să nu scoată o vorbă şi să se comporte cum trebuie.

Sir Edward se încordă imperceptibil, dar continuă să meargă mai departe până la capătul culoarului, traversă sala de recepţie şi ieşi în grădină prin uşile de sticlă.

Se îndreptară, prin parc, spre zidul de nord, iar orizontul, la

răsărit, se înroşise considerabil în momentul în care Domnul Bun se întoarse ca să-şi privească adversarul.

Se opri şi se uită cu o privire semeaţă la omul care îl făcuse prizonier.

Apoi privirea i se tulbură uşor şi deschise prosteşte gura de stupefacţie mormăind cu o voce plină de uimire:

— Dar… eşti Bob Hunter! Dumnezeule!

— Într-adevăr, Edward, zise Hunter cu răceală. Am venit special pentru tine.

— Stai o clipă! Te pripeşti şi vei face o greşeală tragică!

Făcea încă pe domnul bun.

— Care? întrebă Hunter.

— Nu fac parte din Mafie!

— Bineînţeles că nu, răspunse Hunter cu o voce sinistră. Mafia nu există, e o legendă.

— Oh, ba da, există, crede-mă, există. Doar nu crezi că m-am asociat cu ea?

Lui Hunter îi venea să verse. Îl împinse pe om spre zid.

— Haide! ordonă el.

Pojghiţa de respectabilitate crăpă.

Faţa deveni dură, ochii scrutători şi vocea onctuoasă.

— Bine, să fim realişti. Eşti un om cu judecată, Hunter. Ce vrei? În viaţă, vreau să spun. Pot să-ţi obţin orice. Dorinţele cele mai mari, bogăţii incalculabile. Femei! Cele mai frumoase femei de pe pământ, cele mai atrăgătoare, Hunter… un harem de sultan! Gândeşte-te la asta! Gândeşte-te la…

— Gura – răspunse Exterminatorul. Am deja ce-mi doresc.

— Dar fii înţelegător, Dumnezeule mare!

— N-am venit să te judec, Edward, am venit să te execut.

Omul înspăimântat strigă:

— Dar pot să-ţi dau…

Glonţul îi trecu printre ochi, chiar la rădăcina nasului şi i se înfipse în creier.

Exterminatorul se uită la ultima lui victimă, aruncă pe pieptul mortului o medalie de trăgător de elită apoi zise:

— Nu poţi să-mi dai nimic, Edward.

Căţărându-se pe zid, Hunter auzi gemând în depărtare câinele de pază. Dar auzi şi sunetul reconfortant al rotoarelor din apropiere.

Aruncă o ultimă privire spre vilă şi spre faleza care i se păruse mai impozantă în întuneric.

— La naiba, era foarte uşor, mormăi el sărind de cealaltă parte a zidului.

EPILOG

— Suntem buni, zise Grimaldi când munţii abrupţi începură să defileze sub ei.

Micul elicopter gonea în bătaia soarelui care răsărea.

Erau primele cuvinte pe care le pronunţa după decolare.

— Valorezi mult, Jack. Nu te vinde primului venit pe un preţ de nimic.

Pilotul râse.

— Presupun că n-ai să-mi spui cum s-au întâmplat lucrurile, nu-i aşa?

— S-au petrecut, atâta tot, răspunse Hunter. Marele mahăr a căzut.

Grimaldi scoase un oftat, apoi se uită fix la tabloul de bord. După o clipă zise:

— Locul lui va fi luat de altul, mai înainte ca ăsta de acum să fi fost îngropat.

Hunter oftă şi el.

— Dar eu încă mai trăiesc.

Grimaldi râse cu nervozitate.

— Nu te gândi la mine, Hunter, te descurci foarte bine. Îi bagi rău de tot în sperieţi pe mafioţi. Cel mai bine îţi dai seama de asta când vezi lucrurile din interior.

— Mulţumesc.

— Oh, n-ai pentru ce!

Tăcură.

După un moment, Hunter îi zise:

— Deschide ochii bine, s-ar putea să vezi un vas în plină mare.

— Aştepţi vreunul? întrebă Grimaldi.

— Nu ştiu. Deschide ochii.

— Nu pot să cobor mai mult de-atât.

— Aşa e bine.

— La plecarea de la Glass Bay, am avut impresia că acel cifru pe care l-ai transmis constituia un cod de întâlnire. Mai e încă secret?

Hunter îi zâmbi.

— O doamnă era foarte îngrijorată. Am promis că-i voi transmite un ultim raport.

Grimaldi avea un aer invidios.

— Dacă e vorba de femeia la care mă gândesc, pot să spun că aş face tot ce mi-ar cere.

— Mai ales cu un puşcoci în coaste, zise Hunter râzând.

— Mda. Chiar te aştepţi la o întâlnire?

— Doar pe calea undelor. Sau poate că a renunţat la ideea asta.

— Nu cred. La orele zece… la aproximativ zece grade de orizont.

Hunter ridică binoclul şi se uită în direcţia indicată.

— Branşează-mă pe frecvenţa SOS.

— Gata.

Hunter apăsă pe buton.

— Alo, Eva, aici Adam.

— Domnul fie lăudat, zise imediat o voce. Eşti bine?

— Foarte bine. Ăăă… contractul a fost îndeplinit. Am terminat.

— Nu în întregime, răspunse ea. Sunt doar rănită.

Grimaldi începu să râdă uşurel şi Hunter se încruntă la el în glumă.

— Drumurile noastre se vor întâlni din nou, îi zise el Evitei.

— Hai să încercăm.

— Voi face ce-mi stă în putinţă, promise el. La revedere, Eva.

— *Adios,* Adam.

Grimaldi trecu pe deasupra vasului care semăna cu o jucărie de copil pe o blană. Hunter se uită la vas cum dispare apoi privirea lui o întâlni pe cea a lui Grimaldi.

Pilotul îi făcu cu ochiul.

— A făcut tot drumul ăsta numai pentru asta?

Hunter scăpă un oftat.

— Nu poţi să te agăţi tot timpul de iad, Jack, fără să simţi uneori nevoia să auzi şi o voce de prieten.

— Probabil că simţul realului îmi scapă în bună măsură, zise cu seriozitate pilotul.

Hunter se uită la orizont.

Câţi oameni omorâse săptămâna asta?

Destui.

Oh, da, destul de mulţi pentru o săptămână.

Iar cei pe care nu-i omorâse îl aşteptau undeva mâine.

Se gândi la Riappi şi la stingherea la pe care o va simţi acesta

în faţa şefilor săi. Cum le va explica tot ce se întâmplase?

Existau mai multe feluri de a omorî un om.

Dar săptămâna asta omorâse destui.

Săptămâna viitoare... Da, atunci va fi altă poveste.

Hunter se destinse în micul său colţ de infern personal şi adormi ca să viseze paradisul. Deocamdată nu mai era nevoie să ucidă.

CUPRINS

CAPITOLUL I.....3

CAPITOLUL II.....11

CAPITOLUL III.....19

CAPITOLUL IV.....25

CAPITOLUL V.....32

CAPITOLUL VI.....40

CAPITOLUL VII.....45

CAPITOLUL VIII.....48

CAPITOLUL IX.....55

CAPITOLUL XI.....67

CAPITOLUL XII.....75

CAPITOLUL XIII.....82

CAPITOLUL XIV.....90

CAPITOLUL XV.....94

EPILOG.....101

CUPRINS.....104

Când Mafia provocase moartea familiei lui Bob Hunter, ea nu știuse un lucru: în Vietnam camarazii îi spuneau lui Bob Hunter Exterminatorul!

Dominat de o ură feroce, Exterminatorul a început propria lui cruciadă. De la New York la Chicago, de la Palermo la Hong Kong, peste tot unde și-a instaurat regimul de crimă și corupție, Mafia va da piept cu Exterminatorul!

Răzbunarea lui sună rece și necruțător:

UCIDE! UCIDE! UCIDE!

MERCENAR MERCENAR

Îl văzu pe Lavagni ajungând la capul şirului, ridicând arma, trăgând de două ori ca să dea semnalul pentru vânătoarea Exterminatorului.

Ca un singur om, şirul se ridică şi o porni în fugă spre riviera junglei, poticnindu-se în nisipul alb. Hunter număra vreo douăzeci de ucigaşi pe fiecare flanc şi încă doi în punctul mort al centrului.

Le dădu voie să facă trei paşi, apoi le expedie o rafală lungă. Tipii din faţa lui au fost primii beneficiari ai câtorva gloanţe de 45 mm care le-au intrat în piept, proiectându-i pe spate. Hunter îndreptă arma succesiv spre dreapta şi spre stânga. Moartea lovi fără milă liniile duşmanului. Hunter se opri după câteva secunde. Bătu în retragere spre zona de siguranţă, jungla, lăsând pe plaja paradisiacă morţii ciopârţiţi.

Exterminatorul era deja în drum spre locul unde urma să se producă al treilea ata

CARTIMPEX

EDITURA Z ED EDITURA Z

2 009739 127680

Pret: 9000

821.1

ISBN 973-9127-68-5

Lei 900